

АНДРЮ НИДЪРМАН АДВОКАТ НА ДЯВОЛА

Превод от английски: Мария Неделева, 1998

chitanka.info

На Анита Дайъмънт, дама от класа.

— Исусе! — възкликна Кевин.

— Като поработиш известно време при нас ще престанеш да реагираш така — каза господин Милтън. — Светът е пълен с мъки и страдания. А като че ли напоследък Исус не прави нищо по въпроса.

Кевин почувства как по гърба му полазиха ледени тръпки.

— Очаква те вълнуващо дело, Кевин. Ще бъдеш кръстен в огън — продължи господин Милтън. — Но тук няма човек, който да не е минал по същия път, и ето, погледни ги!

Кевин обходи с поглед колегите си — всички се бяха вторачили в него. Изпита чувството, че се присъединява към нещо повече от адвокатска фирма — приобщаваше се към някакво кръвно братство...

ПРОЛОГ

Ричард Джафи забърза надолу по стълбите на нюйоркската съдебна палата на „Федерал Плаза“ с вид на адвокат, който току-що е загубил, а не — спечелил дело. Кичури тънка гарвановочерна коса подскачаха върху главата му, докато той подтичваше по каменните стъпала. Минувачите му хвърляха по някой случаен поглед. В Ню Йорк хората винаги бързаха или да хванат влак, или да вземат такси, или да изпреварят смяната на светофара. Често просто ги понасяше инерцията на пътните артерии на Манхатън, изпомпвани от невидимо, но вездесъщо гигантско сърце, което караше Ню Йорк да пулсира като никой друг град в света.

Зад Джафи клиентът му — Робърт Фънди — почти се влачеше, за да привлече вниманието на репортерите, които се тълпяха около него с безсмислената енергия на работни пчелички. Всички му подвикваха сходни въпроси: какво мисли собственикът на голямото частно здравноосигурително дружество в Лоуър Ийст Сайд по повод обявяването му за невинен по всички обвинения за изнудване? Дали процесът е бил просто политически, тъй като се говорело, че щял да се кандидатира за общински съветник? Защо главният свидетел на обвинението не казал всичко, което според някои твърдения бил съобщил в предварителния разговор пред представител на обвинението?

— Дами... господа... — заговори Фънди, докато изваждаше хаванска пура от малкото си джобче. Репортерите го изчакаха да я разпали. Той вдигна поглед и се усмихна. — Ще трябва да отправите тези въпроси към адвоката ми. Нали затова му плащам! — натърти той и се разсмя.

Като по даден знак всички глави на репортерите се обърнаха едновременно в посока на Джафи, който в този момент се качваше отзад в лимузината на „Джон Милтън и съдружници“. Един от по-младите и по-решителни журналисти се спусна надолу по стълбите, подвиквайки след него:

— Господин Джафи! Един момент, ако обичате. Господин Джафи!

Малката група репортери и приятели, съпътстващи адвоката, прихна да се смее, когато вратата на лимузината се затвори и шофьорът заобиколи колата, за да седне отново зад кормилото. След минута лимузината потегли.

Ричард Джафи седеше на задната седалка и гледаше право напред.

— Към кантората ли, господине? — попита шофьорът.

— Не, Харон. Закарай ме къщи, ако обичаш.

Високият, мургав египтянин с бадемови очи се взря в огледалото за обратно виждане така, сякаш гледаше в кристална топка. Гладкото му като масло лице се набръчка леко около ъглите на очите. Той кимна почти незабележимо, потвърждавайки това, което виждаше, и това, което знаеше.

— Много добре, господине — отвърна Харон, облегна се назад и продължи да кара със стоическото присъствие на помощник-погребален агент, шофиращ катафалка.

Ричард Джафи не промени положението си — нито помръдваше, нито въртеше глава наляво или надясно, за да погледне към нещо на улиците. Трийсет и три годишният мъж като че ли остаряваше с всяка изминала минута. Кожата му стана бледа, светлосините очи добиха мътносив цвят, бръчките на челото му се врязаха по-дълбоко. Той вдигна ръце към бузите си и ги потупа леко, сякаш да се увери, че още не са започнали да се разлагат.

Едва тогава се облегна назад и затвори очи. Почти веднага си представи Глория такава, каквато беше, когато се преместиха в Манхатън. После я видя такава, каквато беше, когато се запознаха: лъчезарна, невинна, малко вятърничава, но кротка и много доверлива. Оптимизмът и вярата ѝ му действаха изключително ободряващо и стимулиращо. Те го изпълваха с огромното желание да ѝ даде всичко, да работи неуморно, за да направи света толкова нежен и толкова щастлив, какъвто го виждаше тя, да я закриля и да се грижи за нея, докато смъртта ги раздели.

Кое то и стана преди по-малко от месец в родилното отделение на болницата „Мемориал“ в Манхатън, макар че Глория бе обградена с огромно внимание и бе карала напълно здрава и нормална бременност.

Тя роди красиво момченце с изваяни черти и съвършено здраво, но по необясними причини това усилие отне живота ѝ. Лекарите не можаха да определят причините. Сърцето ѝ просто не издържало, казаха му те, сякаш току-така сърцето ѝ се е свило, въздъхнало и спряло да диша.

Той обаче знаеше защо бе умряла. След като затвърди подозренията си, стовари вината изцяло върху себе си, защото именно той бе довел Глория тук. Тя му бе повярвала, а той я бе принесъл в жертва като агнец.

Сега синът му спеше кротко в апартамента им, хранеше се лакомо и растеше нормално, без да подозира, че навлиза в света без майка си, че животът му беше за сметка на нейната смърт. Ричард знаеше какво ще му кажат психиатрите — че е естествено да се чувства обиден на детето. Но те не знаеха, те просто не знаеха...

Разбира се, че беше трудно, дори невъзможно да мрази истински детето. То изглеждаше толкова безпомощно, толкова невинно. Ричард полагаше усилия да пропъди негодуванието си срещу него, като отначало използваше логика, а после — спомена за Глория и невероятната ѝ жизнерадост, за да освети обратния си път към здравия разум.

Но нищо не помагаше. Беше предал детето си на грижите на детегледачка, която живееше в дома му, но той рядко се интересуваше за него и само от време на време отиваше да го види. Нито веднъж не бе попитал защо синът му плаче или дали е здрав. Той просто продължи да работи, оставяйки се на работата да го поглъща, за да не се замисля много, да не се унася в спомени, да не прекарва повечето от времето си в терзания от чувство за вина.

Работата му служеше като бент, който задържаше действителността на личната му трагедия. Но сега тя връхлетя върху него със спомена за усмивките на Глория, за нейните целувки, за възбудата ѝ, когато разбра, че е бременна. Зад затворените му клепачи преминаха като на филмова лента десетки случки, десетки образи. Имаше чувството, че седи в гостната си и гледа домашно кино.

— Пристигнахме, господине — каза Харон.

Пристигнаха ли? Ричард отвори очи. Харон беше отворил вратата и стоеше на тротоара. Ричард взе чантата си за документи и слезе от лимузината. Погледна Харон. С ръста си от метър и осемдесет и три той беше с цели дванайсет сантиметра по-висок от Ричард, но

широките рамене и пронизващите му очи го правеха да изглежда още по-висок — същински гигант.

Ричард задържа за миг поглед в него и забеляза осведоменост в очите му. Шофьорът беше мълчалив човек, но поглътваше всичко, което ставаше около него, и създаваше впечатлението, че се е родил преди векове.

Адвокатът кимна леко и Харон затвори вратата, после се върна на мястото си в колата. Ричард проследи с поглед отдалечаващата се лимузина, накрая се обърна и влезе в жилищната сграда. Филип, пенсиониран полицаи от Ню Йорк, който работеше като дневен охранител, погледна над вестника си и мигом скочи на крака от високия стол зад банката във фоайето.

— Поздравления, господин Джафи! Чух за вас по новините. Сигурен съм, че се чувствате добре от поредното спечелено дело.

Ричард се усмихна.

— Благодаря ти, Филип. Всичко наред ли е?

— О, напълно, дори екстра, господин Джафи. Както винаги — отвърна Филип. — Човек спокойно може да дочака старините си, работейки тук — добави той неизменните си думи.

— Да, да — рече Ричард.

Той се качи в асансьора и го зачака напълно неподвижен да тръгне. Затвори очи и си спомни мига, в който двамата с Глория за първи път се качиха в сградата, спомни си за възбудата ѝ и как изписва от удоволствие, когато видяха апартамента си.

— Какво направих? — прошепна той.

Рязко отвори очи, когато асансьорът спря на етажа му. Ричард излезе, спря се за миг, после се запъти към жилището си. Още щом влезе, госпожа Лонгчамп се показа от детската стая, за да го посрещне.

— О, господин Джафи. — Детегледачката беше едва петдесетгодишна, но приличаше на баба — с напълно посивяла коса, ниска и набита, с меки кафяви очи и топчесто лице. — Поздравявам ви. Току-що гледах извънредните новини. Заради тях прекъснах серийния филм.

— Благодаря ви, госпожо Лонгчамп.

— Май не сте загубили дело, откакто започнахте да работите във фирмата на господин Милтън, нали?

— Не, госпожо Лонгчамп, не съм.

— Сигурно сте много горд със себе си.

— Да — отвърна той.

— С Брад всичко е наред — продължи тя, макар че Ричард изобщо не я попита. Той кимна. — Тъкмо се канех да му дам шишето.

— Разбира се, щом трябва — каза Ричард.

Жената се усмихна отново и се прибра обратно в детската стая.

Той остави чантата си на пода, огледа апартамента и тръгна бавно през дневната към терасата, която му предоставяше един от най-хубавите изгледи към река Хъдзън. Но Ричард не спря да му се възхити. Продължи напред с решителността на човек, който винаги знае точно къде отива. Стъпи върху шезлонга, опря плътно лявото си ходило в стената и сграбчвайки здраво парапета от ковано желязо, се повдигна. После, с едно бързо и ловко движение протегна ръце напред, сякаш да хване нечия ръка, за да я издърпа, и се запремята през глава петнайсет етажа надолу към тротоара.

ГЛАВА 1

Двайсет и осем годишният Кевин Тейлър вдигна поглед от пръснатите пред него върху дългата кафява маса книга и замълча, правейки се на дълбоко замислен за нещо, преди да започне да разпитва свидетеля на обвинението. Тези малки театрални жестове му идваха естествено отвътре. Те бяха съчетание на позьорството му и на познанията му по психология. Театралната пауза между задаваните въпроси и поглеждането в книгата обикновено изнервяше свидетеля. В този случай той се опитваше да сплаши директора на едно първоначално училище Филип Корнбло — слаб, тъмнокос, петдесет и четири годишен, почти плешив, с бледа кожа. Мъжът седеше неспокойно, с длани, събрани пред гърдите, и непрекъснато свиваше и изправяше притиснатите един към друг дълги пръсти.

Кевин хвърли бърз поглед към публиката. Старият израз „можеш да срежеш въздуха с нож“ бе напълно подходящ за момента — толкова наситена от очакване беше атмосферата. Като че ли всеки от присъстващите бе стаил дъх. През широките прозорци на залата на съда в Блайтдейл нахлу слънчева светлина и изведнъж тя грейна така, сякаш електротехник бе подсилил осветлението. Не оставаше нищо друго, освен директора да извика: „Почвайте!“

Съдебната зала беше претъпкана, но погледът на Кевин се задържа върху един изискан, приятен мъж на задния ред, който го гледаше с такава любеща, горда усмивка, каквато Кевин можеше да очаква само от баща си, макар че този мъж съвсем не беше на възрастта на баща му. Трябва да е някъде в началото на четирийсетте си години, предположи Кевин, и изглежда преуспяващ човек. С усета си към богатството и стила Кевин разпозна антрацитеносивия костюм на тънки райета от „Джорджо Армани“. Очите му бяха останали в него, когато го видя, преди да се спре на този, с който беше облечен сега — двуреден, от тъмносин вълнен плат. Купи го от магазин за преоценени стоки на цена, наполовина от тази на „Армани“.

Мъжът срещна погледа на Кевин и кимна леко.

Остри покашляния тук и там нарушаваха тишината в залата. На подсъдимата скамейка беше изправена Лоуис Уилсън, двајсет и пет годишна начална учителка, обвинена за сексуален тормоз на деца в малката община Блайтдейл в областта Насо. Общината се явяваше нещо като обществена спалня — почти всичките ѝ жители работеха в Ню Йорк и всеки ден пътуваха дотам и обратно. Доста провинциална на вид, общината Блайтдейл беше нещо като оазис, с къщи на хора от заможната средна класа, с живописни местности, широки, чисти улици с червени кленове и дъбове от двете им страни и относително спокойна търговска част. Нямаше широки пешеходни алеи, нямаше разрастващи се редици от магазини, бензиностанции, ресторанти ѝ мотели. Пътните знаци трябваше да изобразяват точно обозначенията. Всяко разточителство, ярки цветове, огромни постери бяха забранени.

На жителите им харесваше да се чувстват като в пашкул. Те можеха да отиват в Ню Йорк, когато си пожелаеха, но знаеха, че връщайки се оттам, се прибират в добре охраняваното си съществуване а ла „Алиса в страната на чудесата“. Тук нищо явно не се случваше. А те точно това искаха.

Но ето, че Лоуис Уилсън, една от новите учителки в началното училище, беше обвинена в сексуално посегателство към десетгодишно момиче. Училищното разследване разкри още три подобни случая с нея. Сведенията за миналото ѝ и местната фабрика за слухове провъзгласиха Лоуис Уилсън за заклетата лесбийка. Тя живееше под наем в къща в покрайнините на Блайтдейл заедно със своя приятелка — учителка по чужд език в близката гимназия — и нито една от тях не излизаше с мъже, нито поддържаше приятелство с мъже.

Никой от фирмата „Бойл, Карлтън и Сеслър“ не беше доволен, че Кевин пое това дело. Той всъщност сам се нагърби, като предложи услугите си на Лоуис Уилсън веднага щом научи за проблема ѝ и веднага щом пое случая, заплаши, че ще напусне фирмата, ако някой от старшите му партньори му забрани да ѝ стане защитник. Напоследък той проявяваше все по-силна нетърпимост към фирмата заради нейния консервативен подход към закона и заради посоката, към която със сигурност щеше да го заведе, ако останеше в нея по-дълго. Това беше първият тежък случай, който поемаше, първият случай с повод за размишления, първият случай, в който можеше да покаже уменията и находчивостта си. Той се чувстваше като атлет, който най-сетне е

попаднал в състезание на високо ниво. Може и да не беше олимпиада, но при всички случаи беше нещо повече от местен гимназиален турнир. Това дело вече пълнеше страниците на столичните вестници.

Областният прокурор Мартин Балм веднага предложи на Кевин сделка, с надеждата да опази случая от медиите и да предотврати всякакви сензации. Най-главното му съображение, бе подчертал той, очаквайки съчувствие от страна на Кевин, беше, да не се допускат децата в съдебната зала, за да изтърпят отново същия ужас. Ако Лоуис се признае за виновна, щяла да получи петгодишна условна присъда и съвети от психолог. Разбира се, учителската ѝ кариера щяла да приключи.

Кевин обаче посъветва Лоуис да не приема сделката и получи съгласието ѝ. Сега тя седеше престорено скромно, с поглед, забит в ръцете в скута ѝ. Кевин ѝ беше казал да не се държи надменно, а да показва, че е наранена и страда. От време на време тя изваждаше носна кърпичка и попиваше очите си.

Кевин всъщност бе репетираше с нея това поведение в кабинета си, като ѝ бе показал как да гледа съсредоточено свидетелите и как да хвърля изпълнени с надежда погледи към съдебните заседатели. Засне я на видео и пускаше филма, като ѝ даваше указания как да използва очите си, как да е сресана косата ѝ, как да държи раменете си и какво да прави с ръцете си. Това е визуалното поведение, беше ѝ казал той. Всичко е от значение: външен вид, символика на жестовете, стойка на тялото.

Кевин се обърна да погледне Мириам, която седеше на четвъртия ред. Тя изглеждаше нервна, напрегната, обезпокоена за него. И тя като Станфорд Бойл го бе посъветвала да не поема делото, но Кевин се бе обвързал с него повече от всичко друго, с което се бе заемал през тригодишната си адвокатска практика. Говореше само за делото, прекарваше часове в проучване и разследване, работеше през почивните дни извън полагаемия му се хонорар.

Той хвърли уверена усмивка на Мириам, после рязко се завъртя на пети като развита пружина.

— Господин Корнбло, вие лично сте разпитали трите момичета в сряда, на трети ноември, нали?

— Да.

— Набедената първа жертва Барбара Стенли ли ви каза за тях? — Кевин кимна, за да потвърди отговора, преди да го е чул.

— Точно така. Затова ги поканих в кабинета си.

— Можете ли да ни кажете как започнахте, след като те влязоха?

— Моля? — Корнбло се намръщи, сякаш въпросът беше глупав.

— Кой беше първият ви въпрос, който зададохте на момичетата?

— Кевин пристъпи напред към съдебните заседатели. — Попитахте ли ги дали госпожица Уилсън ги е опипвала по задните части? Или дали си е пъхала ръката под полите им?

— Разбира се, че не.

— Е, добре, какво ги попитахте?

— Попитах ги, дали е вярно, че са имали същата неприятност, каквато е имала Барбара Стенли с госпожица Уилсън.

— Същата неприятност ли? — Кевин направи физиономия, произнасяйки думата „неприятност“.

— Да.

— Значи Барбара Стенли е казала на приятелките си какво ѝ се е случило и трите момичета са разказали, че същото се е случило и с тях, но нито едно от тях трите не е споделило с някого дотогава. Това ли искате да кажете?

— Да, така го разбрах и аз.

— Какво талантливо десетгодишно момиче! — подхвърли саркастично Кевин така, сякаш просто изказваше гласно своя мисъл.

Някои от съдебните заседатели повдигнаха вежди. Един плешив мъж в предния десен ъгъл наклони замислен глава и загледа втренчено директора.

Когато Кевин се обърна и погледна публиката, видя, че изисканият мъж на задния ред се усмихна по-широко и закима насърчително. Кевин се запита, да не би да е някакъв роднина на Лоуис Уилсън — може би по-големият ѝ брат?

— И така, господин Корнбло, можете ли да кажете на съда какви бележки има Барбара Стенли в часовете на Лоуис Уилсън?

— Под „добър“.

— А имала ли е и преди това някакви проблеми с госпожица Уилсън?

— Да — смотолеви директорът.

— Моля?

— Да. Два пъти беше пращана в кабинета ми, защото отказала да си напише домашното и употребявала неприличен език, но...

— Тогава можете ли спокойно да твърдите, че Барбара не е обичала госпожица Уилсън?

— Възраждавам, ваше благородие. — Прокурорът стана. — Адвокатът иска свидетелят да направи заключение.

— Приема се.

— Извинете, ваше благородие. — Кевин се обърна с гръб към Корнбло. — Да се върнем на трите момичета, господин Корнбло. Този ден в кабинета поискахте ли от тях да ви разкажат какво им се е случило?

— Да, реших, че ще е най-добре да мина направо на въпроса.

— Да не би да ни казвате, че докато едната ученичка е разправяла своята история, другите две са я слушали?

— Да.

— А не е ли било неуместно това? Имам предвид да оставяте момичетата да слушат тези разкази... или както се твърди, неприятни преживявания?

— Ами това беше разследване.

— О, разбирам. И друг път ли сте правил разследвания?

— Не, никога. Затова бях толкова шокиран.

— Предупредихте ли момичетата, че ако си измислят нещо, ще си навлекат сериозни неприятности?

— Разбира се.

— Но вие бяхте склонен да им повярвате, така ли?

— Да.

— Защо?

— Защото всички твърдяха едно и също нещо и го описваха по един и същи начин. — Корнбло изглеждаше доволен от себе си и отговорите си, но Кевин се приближи до него и започна да изстрелва въпросите си като картечница.

— Значи не са могли да репетират преди това?

— Какво?

— Не е ли възможно да са се събрали и да са се наговорили какво да разказват?

— Не разбирам...

— Не е ли възможно?

— Ами...

— Не знаете ли от опит, че децата на тази възраст лъжат?

— Знам, разбира се.

— А възможно ли е няколко деца да лъжат за едно и също нещо по едно и също време?

— Не, но...

— Не е ли възможно?

— Предполагам.

— Само предполагате?

— Ами...

— След като разговаряхте с момичетата, повикахте ли веднага госпожица Уилсън, за да я запознаете с техните разкази?

— Да, естествено.

— И каква беше нейната реакция?

— Тя не отрече.

— Искате да кажете, че е отказала да бъде разпитвана по такива въпроси в отсъствието на адвокат ли?

Корнбло се размърда на мястото си.

— Така ли е? — настоя Кевин.

— Точно така каза тя.

— Вие обаче сте подминали думите ѝ и сте уведомили инспектора, а после сте се обадили на областния прокурор.

— Да. По такива въпроси ние следваме политиката на училищния съвет.

— Не продължихте ли разследването, не разпитахте ли и други ученички?

— Не, изобщо не.

— Но още преди госпожица Уилсън да бъде набедена за това, вие и инспекторът сте я обявили за ненадеждна, вярно ли е това?

— Както казах...

— Моля, отговорете на въпроса.

— Да.

— Да — повтори Кевин, сякаш произнесе присъда за виновност, след това се обърна с лека усмивка към съдебните заседатели, после отново продължи с Корнбло: — Господин Корнбло, преди този случай водили ли сте разговор с госпожица Уилсън по повод нейните съобщения на дъската?

— Да.

— По каква причина?

— Защото бяха твърде кратки и не по установения образец.

— Значи сте я критикували като преподавателка?

— Видът на стаята е неразделна част от работата на учителя — отвърна педантично Корнбло.

— Аха, а госпожица Уилсън не е проявила... да го наречем... високо уважение към съобщенията на дъската.

— Така е.

— Всъщност според това, което сте вписали в картоната ѝ, тя е показвала „презрение“.

— За жалост повечето от по-новите учители не са получили необходимата добра подготовка в колежа — захили се самодоволно Корнбло.

Кевин кимна.

— Да... Защо всички не са като нас? — Въпросът му бе реторичен и някои хора от публиката се изкикотиха.

Съдията почука леко с чукчето си.

— Вие също така сте правили забележки на госпожица Уилсън и за облеклото ѝ, нали? — попита този път по-директно Кевин.

— Мисля, че трябва да се облича по-строго, да.

— Но ръководителката на педагогическата катедра непрекъснато е поставяла високи оценки на госпожица Уилсън за преподавателските ѝ способности — побърза да добави Кевин с по-висок глас. — В последния си доклад тя пише... — Кевин погледна в книгата си. — „Лоуис Уилсън се отнася с дълбоко разбиране към децата. Каквото и затруднение да възникне, тя като че ли е в състояние да се доближи до тях и да ги насърчава.“ — Той остави документа. — Това е доста добър отзив, нали?

— Да, но както казах...

— Нямам повече въпроси, ваше благородие.

Кевин тръгна към масата си; лицето му беше почервняло от гняв — нещо, което бе способен да направи по всяко време. Всички погледи бяха насочени към него. Когато мерна елегантния мъж от публиката, забеляза, че усмивката му бе изчезнала, но по лицето му се четеше израз на искрено благоговение. Това повдигна духа на Кевин.

Мириам обаче изглеждаше тъжна, толкова тъжна, сякаш всеки момент щеше да се разплаче. Тя бързо сведе поглед, когато срещна неговия. Срамува се от мен, помисли си той. Боже мой, още се срамува от мен. Е, няма да е за дълго, заключи уверено Кевин.

— Господин Балм, имате ли още въпроси към господин Корнбло?

— Не, ваше благородие. Искаме да призовем Барбара Стенли на свидетелското място, ваше благородие — отвърна прокурорът с нотка на отчаяние в гласа.

Кевин потупа насърчително ръката на Лоуис Уилсън. Беше довел представителя на обвинението до същността на казуса му.

По тясната пътека между редовете тръгна закръглено момиче с къдрава светлокестенява коса, едва покриваща ушите. Десетгодишната ученичка беше облечена в права светлосиня рокля с бяла набрана яка и бели буфан ръкави. Безформената дреха като че ли още повече подсилваше пълнотата ѝ.

Момичето притеснено зае мястото си и вдигна ръка, за да се закъдне. Кевин кимна сякаш на себе си и хвърли многозначителен поглед към Мартин Балм. Свидетелката бе добре подготвена какво да очаква. Балм също си бе подготвил домашното. Но Кевин се беше постарал повече и именно в това беше разликата.

— Барбара — започна Мартин Балм, приближавайки се към нея.

— Един момент, господин Балм — прекъсна го съдията и се наведе към Барбара Стенли. — Барбара, разбра ли това, за което току-що се закле... да говориш истината?

Барбара стрелна поглед към публиката, после се обърна към съдията и кимна.

— Разбираш ли също колко важно е това, което ще кажеш тук?

Тя пак кимна, този път по-леко. Съдията се облегна назад на стола си.

— Продължавайте, господин Балм.

— Благодаря, ваше благородие.

Балм тръгна към свидетелската банка. Той беше висок, слаб човек, на път да осъществи обещаваща политическа кариера. Изпитваше неудобство от това дело. Беше се надявал Кевин и Лоуис Уилсън да приемат предложението му, но те не се съгласиха и ето го сега тук пред свидетелските показания на десетгодишни деца.

— Барбара, искам да повториш пред съда точно онова, което си казала на господин Корнбло в кабинета му. Говори бавно.

Пълничкото момиче погледна за миг Лоуис. Кевин беше посъветвал клиентката си да гледа втренчено всяко от момичетата, особено трите, които бяха потвърдили обвиненията на Барбара.

— Ами... понякога, когато провеждаме художествени занимания...

— Художествени занимания ли? Какво е това, Барбара?

— Художествени занимания, това са часове по рисуване, четене или музика. Тогава класът отива при учителката по рисуване или при учителката по музика — поясни момичето с почти затворени очи.

Кевин забеляза, че то се старае да изпълнява точно дадените му указания. Той обходи с поглед залата и видя, че присъстващите бяха леко усмихнати, насърчавайки безмълвно момичето. Господинът на задния ред обаче изглеждаше напрегнат, почти гневен.

— Разбирам — кимна Балм. — Значи класът отива в друга стая, така ли?

— Тхъ.

— Ако обичаш, Барбара, отговаряй с „да“ или „не“, ясно?

— Тхъ... искам да кажа — да.

— Добре. Понякога, когато сте имали час по художествени занимания... — подсказа ѝ Балм.

— Госпожица Уилсън караше една от нас да остане след часа — отвърна точно на място Барбара.

— Да остане след часа ли? Сама в клас с нея?

— Т... да.

— И?

— Веднъж накара мен.

— И какво каза на господин Корнбло за това оставане?

Барбара се измести малко на мястото си, за да избегне погледа на Лоуис. После пое дълбоко въздух и заговори:

— Госпожица Уилсън поиска да седна до нея и ми каза, че един ден ще стана хубаво момиче, но трябвало да знам някои неща за тялото си, неща, за които възрастните не обичали да говорят. — Тя млъкна и погледна надолу.

— Продължавай.

— Каза, че имало места, които били по-особени.

— По-особени?

— Ъ... да.

— И какво точно искаше тя да знаеш за тези места, Барбара?

Барбара пак хвърли бърз поглед по посока на Лоуис, после се обърна към Балм.

— Барбара, какво искаше тя да знаеш? — повтори той.

— Че стават някакви особени неща, когато... когато някой ги докосне.

— Разбирам. И какво направи тя после? — Той ѝ кимна насърчително да продължи.

— Показа ми местата.

— Показала ти ги е? Как?

— Посочи ми ги, после ме помоли да ѝ позволя да ги пипне, за да ми стане ясно.

— А ти позволи ли ѝ?

Барбара стисна устни и кимна.

— Да ли?

— Да.

— Къде точно те пипна, Барбара?

— Тук и тук. — Момичето посочи гърдите и между краката си.

— Тя само те пипна, или направи и нещо повече?

Барбара прехапа долната си устна.

— Знаем, че това е мъчително, Барбара, но ние трябва да те питаме, за да подходим правилно. Разбираш, нали?

Барбара кимна и той продължи:

— Добре, кажи го на съда. Какво друго ти направи госпожица Уилсън?

— Сложи си ръката тук — тя постави дясната си ръка между краката — и почна да я движи.

— Сложила си е ръката там? Под полата ли имаш предвид?

— Да.

— После какво стана, Барбара?

— Попита ме дали чувствам нещо по-особено. Отвърнах ѝ, че чувствам само гъдел, тогава тя се ядоса и издърпа ръката си. Каза ми, че още не съм била готова да разбера, но щяла да опита пак някой друг път.

— И опита ли?

— С мен не — бързо отвърна Барбара.

— А с твоите приятелки ли, с други момичета от твоя клас?

— Ъхъ. Да.

— И когато ти си споделила с тях какво е правила с теб госпожица Уилсън, те ти казаха какво е правила с тях, така ли?

— Да.

През залата премина тих шепот на възмущение. Съдията вдигна укорителен поглед и публиката мигом притихна.

— А после вие сте разказали всичко на господин Корнбло.

— Да.

— Добре, Барбара. Сега господин Тейлър ще ти зададе няколко въпроса. Просто бъди искрена с него, както беше с мен. — Мартин Балм се обърна към Кевин и поклати глава. Той също умееше да театралничи.

Доста язвително казано, рече си наум Кевин. Ще трябва да го запомня: „Просто бъди искрена с него, както беше с мен.“

— Барбара — заговори Кевин, преди още да е станал от мястото си. — Цялото ти име е Барбара Елизабет Стенли, така ли? — Тонът му беше лек, приятелски.

— Да.

— Във вашия клас има още едно момиче на име Барбара, прав ли съм?

Тя кимна и Кевин направи още няколко крачки към нея, без да прибира усмивката си.

— Само че нейното пълно име е Барбара Луиз Мартин и госпожица Уилсън, за да ви разграничава, да прави разлика между вас, е наричала нея Барбара Луиз, а теб — само Барбара, така ли е?

— Да.

— Ти харесваш ли Барбара Луиз?

Тя сви рамене.

— Мислиш ли, че госпожица Уилсън харесва Барбара Луиз повече от теб?

Барбара Стенли погледна към Лоуис и присви очи.

— Да.

— Защо, защото внимава в клас ли?

— Не знам.

— И защото Барбара Луиз никога не говори ругатни в клас като теб ли?

— Не знам.

— Опитвала ли си се да настроиш другите момичета против Барбара Луиз?

— Не.

— Хайде, Барбара, съдията те предупреди да говориш само истината, когато свидетелстваш в съда.

— Да.

— Предавала ли си бележки на твоите приятелки, в които осмиваш Барбара Луиз?

Устните на момичето леко трепнаха.

— Госпожица Уилсън хващала ли те е, когато си предавала злостни бележки по адрес на Барбара на другите момичета в класа? — попита той, кимайки.

Барбара погледна първо към Лоуис Уилсън, после към родителите си сред публиката.

— Госпожица Уилсън си води точни записки за всичко, което става в нейните часове — продължи Кевин и се обърна към Корнбло. — И ги пази. — Кевин разгърна лист хартия. — Писала си на някого: „Хайде да я наричаме Барбара Загубенячката“, и много от ученичките са започнали да я наричат така, вярно ли е? — Не получи отговор. — По-точно другите момичета, които обвиняват госпожица Уилсън, че и с тях е постъпила така, са почнали да наричат Барбара Луиз Барбара Загубенячката, нали?

— Да. — Барбара щеше всеки момент да се разплаче.

— Значи ти излъга току-що, когато те попитах дали си карала другите момичета да намразят Барбара Луиз, така ли е? — Тонът му изведнъж стана рязък. Барбара Стенли прехапа долната си устна. — Така ли е? — повтори той настоятелно. Тя кимна. — Тогава може би беше лъжа и онова, което преди малко каза на господин Балм, а?

Тя заклати енергично глава и едва чуто отвърна:

— Не.

Кевин чувстваше омразата в гневните погледи на част от публиката. От дясното око на Барбара се отрони сълза и се търкулна бързо по бузата.

— Ти винаги си искала да бъдеш любимка на госпожица Уилсън като Барбара Луиз, нали, Барбара?

Момичето сви рамене.

— Всъщност винаги си искала да бъдеш любимката в класа, любимка както на момчетата, така и на момичетата, нали?

— Не знам.

— Не знаеш? Нали не лъжеш пак? — Той стрелна поглед към съдебните заседатели. — Но си го споделила с Мери Лестър, нали?

Тя понечи да поклати глава, но Кевин продължи:

— Мога да призова Мери да се яви тук, Барбара, затова не забравяй, че трябва да говориш истината. Каза ли на Мери, че искаш всички да намразят Барбара Луиз и да харесват повече теб? — Тонът му стана още по-настойтелен.

— Да.

— Значи Барбара Луиз е известно момиче, така ли е според теб?

— Ъхъ. Да.

— И ти също искаш да бъдеш известна, нали? Та кой не иска? — допълни той почти през смях.

Барбара не беше сигурна дали трябва да отговори на въпроса, но Кевин нямаше нужда от отговор.

— И тъй, Барбара, знаеш, че ти и другите момичета обвинявате госпожица Уилсън, че върши сексуални неща, срамни сексуални неща с вас. Вярно ли е?

Барбара кимна и отвори по-широко очи. Кевин задържа погледа се върху нея.

— Да — рече тя най-накрая.

— Да приема ли, че такива сексуални неща ти се случват за първи път или за първи път си правила нещо, свързано със секса, Барбара? — бързо попита той.

Някой от публиката ахна и след това се разнесе шепот на възмущение. Съдията удари с чукчето.

Барбара кимна бавно.

— Да ли?

— Да — потвърди тя гласно.

— Ами какво ще кажеш за следобеда, когато ти, Пола, Сара и Мери сте поканили Джералд и Тони да дойдат у вас след училище,

когато родителите ти не са били вкъщи, когато не е имало никой у вас?
— Кевин говореше тихо.

Барбара се изчерви. За миг изглеждаше напълно безпомощна. Кевин се приближи до нея и почти шепнешком я попита:

— Барбара, знаеш ли, че Мери е казала на госпожица Уилсън за онзи следобед?

По лицето на Барбара се изписа ужас. Тя бързо заклати глава.

Кевин се усмихна. Погледна Мартин Балм и забеляза, че е смутен. После кимна със самодоволна усмивка на съдебните заседатели. Когато продължи, тонът му отново беше весел и приятелски:

— Ти не се справяш много добре в часовете на госпожица Уилсън, нали, Барбара?

— Не. — Момичето избърса една сълза. — Но вината не е моя — побърза да добави тя, доволна, че разпитването взе друга посока.

Кевин замълча, сякаш беше приключил, но после отново се обърна към нея:

— Мислиш ли, че госпожица Уилсън не те харесва и затова е безкомпромисна с теб?

— Да.

— Значи не би искала да ти е учителка повече, така ли?

Барбара не можеше да откъсне поглед от втренчените в нея очи на Лоуис. Само сви рамене.

— Не? Да? — подкани я Кевин.

— Искам просто да престане да се заяжда с мен.

— Разбирам. Добре, Барбара. Кажи ми, кога стана въпросната случка между теб и госпожица Уилсън? На коя дата?

— Възраждавам, ваше благородие — намеси се Балм и скочи на крака. — Не мисля, че трябва да се очаква от това малко момиче да помни дати.

— Ваше благородие, защитата претендира, че това малко момиче е главната свидетелка срещу моята клиентка. Ние не можем да преценяваме и подбирате какво тя трябва и какво не трябва да помни във връзка с такова важно твърдение. Ако нейните показания са неточни във всяко отношение...

— Добре, господин Тейлър, наложихте схващането си. Възражението се отхвърля. Задайте въпроса си, господин Тейлър.

— Благодаря, ваше благородие. И тъй, Барбара, остави датата. Кога се случи, в понеделник, в четвъртък...? — Кевин зададе бързо въпроса си, буквално нахвърляйки се върху момичето.

— Ммм... в сряда.

— В сряда? — Той пристъпи още една крачка към нея.

— Да.

— Но в сряда вие нямате художествени занимания, Барбара — побърза да уточни той, улавяйки се за неочакваната частица късмет — объркването на момичето.

Барбара се огледа наоколо като за помощ.

— Ъ-ъ... исках да кажа в четвъртък.

— Казваш, в четвъртък. Сигурна ли си, че не е било в понеделник?

Тя потвърди с глава. Кевин продължи:

— Защото много често, когато има свободен час, госпожица Уилсън отива в учителската стая и не се връща в класната стая, след като класът си е тръгнал.

Барбара само гледаше.

— Значи е било в четвъртък.

— Да — отвърна тя с отпаднал глас.

— Дали и с другите момичета се е случило в четвъртък? — попита той с вид, сякаш фактите объркаха и него.

— Възраждам, ваше благородие. На нея не ѝ е казано, че трябва да свидетелства и за другите.

— Напротив — обади се Кевин. — Аз твърдя, че ѝ е казано.

— Кой ѝ е казал? — попита възмутен Балм.

— Господа! — Съдията удари с чукчето си. — Възражението се приема. Господин Тейлър, ограничете въпросите си до показанията на тази свидетелка.

— Добре, ваше благородие. Барбара, кога разказа на другите момичета какво ти се е случило? Веднага ли? — продължи Кевин, без да я изчака да се съвземе.

— Не.

— Когато бяха у вас ли им каза?

— Аз...

— В деня, когато сте се събирали с Джералд и Тони ли?

Момичето започна бавно да хапе долната си устна.

— Тогава си им казала, нали? Има ли някаква причина да избереш него ден? Случи ли се нещо, което да те е подтикнало да разкажеш случката?

Сълзите на Барбара потекоха по-силно. Тя поклати глава.

— Ако искаш хората да повярват на разказа ти за госпожица Уилсън, ще трябва да кажеш всичко, Барбара. Другите момичета също ще трябва да кажат всичко — добави той. — Защо си говорила за госпожица Уилсън онзи следобед, какво правихте с момчетата, всичко.

Ужасът по лицето на Барбара стана още по-явен.

— Освен, разбира се, ако не си съчинила всичко и не си накарала и момчетата да си го съчинят — продължи Кевин, давайки й възможност за бърз отговор. — Съчини ли си го, Барбара?

Тя седеше като статуя, само устните й потрепваха леко. Не отговори.

— Ако сега кажеш истината, нещата ще приключат дотук — обеща той и добави почти шепнешком: — Никой няма да научи нищо повече.

Момичето гледаше изумено.

— Барбара?

— Ваше благородие — намеси се Балм, — господин Тейлър сплашва свидетелката.

— Не мисля така, господин Балм — отвърна съдията, после се наведе към нея. — Барбара, трябва да отговориш на въпроса.

— Да не би да си излъгала господин Корнбло, защото не обичаш госпожица Уилсън? — пак бързо я попита Кевин; това беше голям ход, който предполагаше, че тя ще отговори утвърдително. С крайчеца на окото Кевин видя как неколцина от съдебните следователи повдигнаха вежди.

Барбара поклати глава, но още една сълза се търкулна по бузата й, след нея втора и закапаха от брадичката й.

— Съзнаваш ли, че можеш да провалиш кариерата на госпожица Уилсън, Барбара? — Кевин отстъпи настрани, за да даде възможност на Лоуис Уилсън да гледа директно в момичето. — Това не е игра, не е като игра, на която си играеш вкъщи, игра като „особени места“ — добави с ясен шепот Кевин и лицето на Барбара силно почервения, сякаш бе обхванато от пламъци; тя разшири очи и като обезумяла загледа публиката. — Ако преди не си казала цялата истина, по-добре я

кажи сега, вместо да продължаваш да лъжеш. Хайде, помисли и ни кажи истината, Барбара. — Кевин се наведе към нея и я загледа кръвнишки с разширени докрай очи.

После отстъпи назад като професионален боксьор, който се приготвя да нанесе нокаут.

— Госпожица Уилсън никога не се е докосвала до другите момичета. Те са се съгласили да твърдят така заради онова, което са правили у вас онзи следобед, нали? Ти си ги заплашила, че ще ги издадеш пред всички, ако не те подкрепят.

Барбара отвори широко уста. Лицето ѝ стана толкова червено, сякаш цялата ѝ кръв се събра там. Тя погледна родителите си с ужас в очите. Кевин се отмести така, че да ѝ попречи да вижда прокурора.

— Не е нужно да говорим какво е ставало у вас — продължи той снизходително, — въпросът е, ти каза ли на твоите приятелки какво да говорят и как да го кажат?... Барбара? — подтикна я Кевин, набивайки в главата ѝ отговора, който искаше да чуе. — Когато другите момичета се изправят тук, те ще трябва да разкажат за онзи следобед, за играта ви, при това ще трябва да говорят истината. Но ако ти ни я кажеш сега, няма да стане нужда да я чуем от тях. Наговори ли ги какво да кажат?

— Да — смънка тя, благодарна, че нещо ще ѝ бъде спестено.

— Какво? Не те чух.

— Да. — И се разплака.

— Значи те са разказали на господин Корнбло онова, което ти си им казала да кажат — заключи той, попадайки право в целта. После се обърна и погледна съдебните заседатели; по лицето му се четеше необикновена смесица от гняв и скръб. Те всички бяха насочили погледи към момичето, после ги отместиха отново към Кевин.

— Но аз не излъгах за онова, което им казах, не излъгах! — извика Барбара през сълзи.

— Струва ми се, Барбара, че изговори куп лъжи, откакто седиш тук.

Той се обърна и заклати глава към областния прокурор. Барбара плачеше неудържимо и се наложи да я отстранят от свидетелската банка и да я изведат от залата през една странична врата.

Кевин закрачи наперено към мястото си, хвърляйки поглед към пълната зала. Повечето от присъстващите имаха вид на шокирани, объркани. Господин Корнбло изглеждаше вбесен, както и някои други

възмутени граждани. Господинът на задния ред му се усмихваше. Мириам поклати глава и избърса една сълза от бузата си. Лоуис Уилсън очакваше от него да ѝ даде някакъв знак. Той ѝ кимна и тогава, както ѝ бе казал, тя загледа след Барбара с израз на опрощение и избърса съвсем навременните си и добре изрепетирани сълзи.

Прокурорът стана от мястото си. Обърна се към съдията и обходи с празен поглед публиката със съзнанието, че е безсмислено да продължава.

ГЛАВА 2

„Брамбъл Ин“ се смяташе за едно от по-добрите заведения за хранене извън Блайтдейл. Беше не много скъп английски ресторант, известен с агнешките си вратни пържоли и домашно приготвени дреболии. Кевин и Мириам много харесваха и външния му вид — от пътеката от заоблени камъни до просторното фоайе с дървени пейки и тухлена камина. За Тейлърви нямаше нищо по-романтично от това, да отидат в „Брамбъл Ин“ в някоя снежна нощ, да седнат край бара, да отпиват от коктейлите си и да чуват как пращи и съска огънят в камината. Както обикновено ресторантът беше претъпкан с клиенти от заможната средна класа, много от които познаваха Кевин. Неколцина от тях се спряха да го поздравят. Щом двамата останеха сами, Кевин опираше рамо в нейното и я целуваше по бузата.

Мириам беше облечена с пола и сако от черна кожа, които си беше купила преди около месец, но ги беше скрила в дъното на гардероба с надеждата, че скоро ще има случай да ги извади и изненада Кевин. Плътено прилепващата пола подчертаваше меките извивки на ханша и стегнатите ѝ задни части и разкриваше дотолкова стройните ѝ, красиви крака, че да съблазняват, без да се натрапват. Под сакото носеше плетена блуза в бяло и зелено, която като че ли бе правена точно по изпъкналите гърди и тесните ѝ рамене.

С ръста си от метър и седемдесет и четири и с пищната си, гъста и начупена кестенява коса, която се спускаше почти до раменете, Мириам Тейлър винаги се набиваше в очи, когато влезеше някъде. Беше минала едногодишен курс за манекени в школата на Мари Саймън в Манхатън и въпреки че нямаше достатъчно опит, бе запазила манекенската си походка и грация.

Отначало Кевин се влюби в гласа ѝ — дълбок и секси като на Лорън Бъкол. Той дори я накара да му изрецитира една от любимите му филмови фрази: „Нали знаеш как да свириш с уста, Сам... просто събираш устни напред и духаш.“

Когато го бе погледнала с ясните си лешникови очи и с повдигнато рамо изрече текста, замествайки „Сам“ с „Кевин“, той изпита чувството, че някаква ръка се провря през стомаха му и сграбчи сърцето му. Спокойно можеше да си сложи верижка на врата, помисли си той, и да ѝ я даде да го води. Беше готов да направи всичко за нея.

— Имам голяма вина — призна ѝ той. — Тя е плод на малко известния грях да обичаш прекалено съпругата си. От мига, в който те срещнах, наруших Първата Божия заповед: „Да нямаш други богове освен Мен.“^[1]

Бяха се запознали на един коктейл, който неговата фирма — „Бойл, Карлтън и Сеслър“ — даваше по случай откриването на новите им кантори в наскоро построена сграда в Блайтдейл. Мириам беше дошла с родителите си. Баща ѝ, Артър Морис, беше най-известният зъболекар в града. Санфорд Бойл представи Кевин на нея и родителите ѝ и от този момент те се задвижиха в една орбита, разменяха си усмивки и погледи отдалече и накрая се срещнаха и не престанаха да разговарят до края на коктейла. Тя прие да излезе на вечеря с него същата вечер и оттогава романът им бързо се превърна в страстна и сериозна връзка. Не мина и месец и той ѝ предложи да се оженят.

Сега, докато седяха на бара в „Брамбъл Ин“ и вдигаха тост за успеха му, Мириам забеляза промените у Кевин, откакто се бяха запознали.

Колко е възмъжал, каза си тя наум. Изглеждаше с години по-възрастен от двайсет и осем. От нефритенозелените му очи струеше зрелост, контрол, самоувереност, жестовите му говореха за мъж, натрупал много по-голям опит и години. Той не беше едър, но с височината си от метър и осемдесет и седемдесет и деветте си килограма изглеждаше стегнат, с атлетическо телосложение и умело овладяна енергия. Избухваше, когато имаше причина, но в повечето случаи умееше да се въздържа.

Беше толкова организиран, здрав, амбициозен и решителен, че понякога тя го поднасяше и запяваше текст от стара песен: „И той е, о, толкова здрав и телом, и духом...“

— И тъй, кажи ми, какво си мислеше, докато седеше днес в съдебната зала? Не се ли чувстваше поне малко горда с мен?

— О, Кевин, не отричам, че се гордея с теб. Ти се справи майсторски — отвърна тя, но не можеше да пропъди от съзнанието си

ужасеното лице на малкото момиче; още беше жив споменът за паниката в очите на детето, когато Кевин я заплаши, че ще я издаде какво е правила с приятелките си у тях. — Просто ми се искаше да спечелиш делото по друг начин, а не като сплашваш детето, че ще го разобличиш. А на теб не ти ли се искаше?

— Разбира се, че ми се искаше. Но нямаше друг начин — отвърна той. — Освен това не забравяй, че Барбара Стенли е използвала заплахата за същото разобличение, за да принуди другите момичета да свидетелстват.

— Тя изглеждаше толкова трогателна, когато ти се нахвърли върху нея.

Кевин пребледня.

— Аз не съм повдигал обвинения срещу Лоуис Уилсън — напомни ѝ той. — Мартин Балм ги повдигна. Той беше този, който призова Барбара Стенли в съда и я предостави за кръстосан разпит, а не аз. На първо място аз трябваше да мисля как да защитя клиентката си, нейните права и бъдеще.

— Но, Кевин, представи си, че момичето е наговорило другите да свидетелстват като него просто защото се е страхувало да го направи само?

— Тогава обвинението трябваше да представи случая по друг начин или да го отхвърли. Това не е моя грижа. Вече ти казах, Мириам, че бях адвокат на защитата. А когато защитавам, се налага да използвам всички средства, иначе ще излезе, че не върша никаква работа. Нали разбираш?

Тя кимна. Трябваше да се съгласи, макар и с неохота. Това, което Кевин ѝ казваше, беше вярно.

— Не си ли все пак мъничко горда от начина, по който се държах в съда? — настоя отново той и отърка рамото си в нейното.

— Ти си неосъществен актьор, Кевин Тейлър! — усмихна се Мириам. — Начинът, по който се движиш, поглеждаш към съдебните следователи, подбиращ точния момент, за да зададеш въпросите си и въртиш тия очи... — Тя се разсмя. — Сигурно щяха да те предложат за „Оскар“.

— Наистина е като представление, нали, Мириам? Не мога да ти обясня какво ми става, когато вляза в съдебната зала. Сякаш завесата се вдига и всичко върви по сценарий. Като че ли няма значение кой е

клиентът ми или какво е делото — аз просто съм там, предопределен да върша онова, което върша.

— Какво искаш да кажеш с това, че няма значение какво е делото или кой е клиентът ти? Ти не би защитавал който и да е, нали? — И понеже той не отговори, Мириам настоя: — Нали?

Кевин сви рамене и рече:

— Сигурно зависи какви пари ще ми бъдат предложени.

Тя го огледа с присвити очи.

— Кевин, искам да бъдеш честен с мен.

Той вдигна дясната си ръка и се обърна, за да застане с лице към нея.

— Заклевам се да говоря истината, цялата истина...

— Говоря сериозно — каза тя и свали ръката му.

— Добре, за какво става дума? — Той се облегна отново на бара и взе чашата си.

— Остави настрана правните термини, ролята на обвинението, ролята на защитата... всичко. Ти доказа, че трите момичета са излъгали, че са били принудени да излъжат, или поне създадоха такова впечатление, и аз не отричам, че е възможно Барбара Стенли да ги е манипулирала. Но опитала ли се е Лоуис Уилсън да я подмами? Възползвала ли се е от случая? Нали прекара толкова много време с Лоуис Уилсън, за да я разпитваш.

— Може би. — Имаше нещо странно в начина, по който той извъртя главата си, и Мириам почувства как я полазват ледени тръпки.

— Може би?

— Аз я защитавах — сви рамене той. — Нали ти обясних. Намерих пукнатини в доводите на обвинението и атакувах уязвимите места.

— Но тя е виновна...

— Кой знае точно кой е виновен и кой не е? Ако преди да поемем дадено дело, трябва да сме напълно сигурни в невинността на клиента ни, без капчица съмнение, щяхме да умрем от глад. — Той махна на някого, после поръча по още едно питие.

Колкото до Мириам — все едно че облак затули за миг слънцето. Тя се обърна и обходи с поглед заведението. Вниманието ѝ бе привлечено от хубав, елегантен мъж с черна като абанос коса и тъмна кожа, който седеше сам на една ъглова маса. Беше сигурна, че гледа

към тях. Изведнъж мъжът ѝ се усмихна. Тя също се усмихна и бързо отмести поглед. Когато отново го погледна, той продължаваше да гледа към тях.

— Кевин, познаваш ли онзи мъж там, в ъгъла, който се е вторачил в нас?

— Мъж ли? — Той се обърна натам. — Да, по-точно не, но го видях днес в съдебната зала.

Мъжът се усмихна и отново им кимна. Кевин също кимна.

Мъжът явно прие това за покана, защото се изправи и тръгна към тях. Беше висок малко над метър и осемдесет и имаше стегната фигура.

— Добър вечер! — каза той и подаде ръка. Дланта му беше широка, с дълги пръсти и грижливо поддържани нокти. На малкия си пръст носеше плосък златен пръстен с инициал „П“.

— Позволете ми да се присъединя към поздравленията и да прибавя и своето име в списъка на почитателите. Казвам се Пол Скоулфийлд.

— Благодаря, Пол. Това е съпругата ми, Мириам.

— Госпожо Тейлър — кимна той, — имате основателна причина да изглеждате красива и горда тази вечер.

Мириам се изчерви.

— Благодаря ви — отвърна тя.

— Нямам намерение да се натрапвам — продължи Скоулфийлд, — но днес бях в съдебната зала и следях как водите делото.

— Да, спомням си, че ви видях там. — Кевин се вгледа в лицето му. — Не мисля, че сме се срещали някъде.

— Не. Аз не живея тук. Адвокат съм в една фирма в Ню Йорк. Ще разрешите ли да седна при вас за малко? — попита той и посочи с брадичка свободното място до Кевин.

— Разбира се.

— Благодаря. Виждам, че си имате вече питиета, иначе щях да поръчам и за двама ви. — Той направи знак на бармана. — Коктейл с шампанско, ако обичате.

— В коя област на правото практикувате, господин Скоулфийлд? — попита Кевин.

— Моля те, наричай ме Пол, Кевин. Нашата фирма се занимава само с наказателни дела. Може би си чувал за нея — „Джон Милтън и

съдружници“.

Кевин се замисли за миг и поклати глава.

— Не, съжалявам.

— Няма нищо — усмихна се Скоулфийлд. — Тя е от ония фирми, за които човек чува само ако е изпаднал в беда. Станахме специалисти. Повечето от делата, които поемаме, другите адвокати биха ги избягнали.

— Звучи... интересно — каза предпазливо Кевин. Беше почнал да съжалява, че мъжът се присъедини към тях; не му се говореше на професионални теми. — Не е лошо да проверим какво става с масата ни, а, Мириам? Започнах да огладнявам.

— Да — отвърна тя, разбирайки намека му, и вдигна ръка, за да привлече вниманието на салонния управител.

— Както казах — продължи Скоулфийлд, който веднага се усети, — нямам намерение да се натрапвам. — Той извади визитна картичка. — Днес не попаднах случайно в съдебната зала. Чували сме за теб, Кевин.

— Сериозно? — Кевин отвори широко очи.

— Да. Ние винаги следим да открием някой многообещаващ блестящ адвокат, който се занимава с наказателни дела, и така се случи, че точно сега имаме свободно място във фирмата.

— О?

— След като те видях как работиш, бих искал да ти оставя нашата визитна картичка и да те помоля да си помислиш.

— Да, но...

— Не се съмнявам, че ще ти бъде предложено съдружие във фирмата, в която сега работиш, но с риск да прозвучи снобски, нека ти намекна, че работата тук няма да ти донесе и половината от удовлетворението от кариерата и от дохода ти при нас.

— Дори половината от дохода ми?

— Масата ви е готова, господине — приближи се до тях салонният управител.

— Благодаря ви. — Кевин се обърна отново към Скоулфийлд: — Половината от дохода ми ли каза?

— Да. Знам какво ще си докарваш като съдружник в сегашната ти фирма. Господин Милтън тутакси ще го удвои и след относително къс период ще почнеш да получаваш и значително допълнително

възнаграждение. — Скоулфийлд се изправи. — Не искам да ви досаждам повече. Сега напълно заслужавате да останете сами — добави той и намигна на Мириам.

Тя почувства, че пак се изчервява.

Скоулфийлд побутна визитната картичка към Кевин.

— Просто ни телефонирай. Няма да съжаляваш. Още веднъж — той вдигна чашата си — моите поздравления за блестящата ти победа. Госпожо Тейлър! — вдигна чаша и към Мириам и си тръгна.

За миг Кевин остана неподвижен. После сведе поглед към картичката. Изпъкналият шрифт като че ли се надигна увеличен от картончето. Тихата музика, приглушените разговори наоколо, дори гласът на Мириам изведнъж станаха далечни. Той самият се чувства отнесен нанякъде.

— Кевин?

— Ъ?

— Какво беше всичко това?

— Не знам, но във всеки случай звучи интересно, нали?

Скоулфийлд се върна на масата си и ѝ се усмихна. Нещо студено бодна сърцето ѝ и то запърха.

— Кевин, масата ни е готова.

— Добре. — Той хвърли още един поглед върху визитната картичка, после бързо я пхна в джоба си и тръгна да настигне Мириам.

Двамата заеха местата си край една от уединените маси в дъното на ресторанта. Малката газена лампа върху масата хвърляше мека жълтеникава, вълшебна светлина върху лицата им. Отпиваха бавно бяло калифорнийско вино „Зинфандел“ и разговаряха тихо, припомняйки си друго време, други романтични ястия, други незабравими моменти. Тихата музика долиташе до тях и ги обгръщаше като музикален фон във филм. Той доближи ръката ѝ до устните си и целуна пръстите ѝ. Двамата се гледаха толкова всепоглъщащо, че на сервитьорката ѝ стана неудобно да ги прекъсне, за да вземе поръчката им за вечеря.

Едва след като им поднесоха яденето и те започнаха да се хранят, Мириам заговори за Пол Скоулфийлд.

— Ти наистина ли не беше чувал за неговата фирма?

— Наистина. — Кевин се замисли и поклати глава, след това извади картичката от джоба си и я загледа. — Но това, че не съм чувал, още нищо не значи. Известно ли ти е колко много адвокатски фирми има само в Ню Йорк Сити? Тази е на хубаво място — отбеляза той, — на ъгъла на „Медисън“ и Четирийсет и четвърта.

— Не е ли малко необичайно друг адвокат да идва да те гледа как водиш дело, Кевин?

— Знам ли — сви рамене той. — Всъщност не, мисля, че не. Какъв по-добър начин да прецениш някого от този, да го видиш в действителност как си върши работата? И не забравяй — добави той с видимо задоволство, — че вестниците в Ню Йорк писаха за това дело. Миналата неделя и „Таймс“ му отдели десетина реда.

Мириам кимна, но Кевин забеляза, че нещо я тревожи.

— Защо питаш?

— Не знам. От начина, по който „си каза урока“ и ти даде визитната картичка... ми се стори... доста самоуверен.

— Това, предполагам, идва от успеха. Любопитно ми е доколко сериозно беше това подмятане за парите... два пъти повече от тези, които печеля като партньор в „Бойл, Карлтън и Сеслър“. — Той пак погледна картичката и заклати глава.

— Ти ще печелиш достатъчно и при тях, Кевин.

— Вече никъде не се печели достатъчно, а и повече няма да има такива дела като делото на Уилсън. Страх ме е само да не попадна отново в някоя от техните области, та да бъда затрупан от дела с общ характер или недвижими имоти само защото тук няма да има чак толкова криминални престъпления.

— Това не те е безпокоило досега, Кевин.

— Знам. — Той се наклони напред и очите му уловиха сърцевината на светлината от малката лампа; лицето му от меко и спокойно изведнъж стана румено и възбудено. — Но този път в съдебната зала ми се случи нещо, Мириам, чувствам го. На моменти като че ли... излъчвах плам. Все едно че се движех непрекъснато по ръба, с пълното съзнание, че всяка моя дума е от съществено значение, че има нещо повече от това просто да поставяш на карта нечий имот. На карта бе поставен цял един човешки живот. Бъдещето на Лоуис Уилсън беше в мои ръце. Чувствах се като сърдечен или неврохирург в сравнение с лекар по обща медицина, който гипсира счупен крак.

— Не е толкова ужасно да поемаш от време на време и някое дело за недвижима собственост — вметна Мириам с тих глас. Възбудата му ѝ бе взела дъха.

— Не е, но колкото по-трудно, по-решаващо е едно дело, толкова по-остър ум мога да проявя. Знам как. Искам да кажа, че не съм някой писарушка, Мириам. Аз съм... аз съм адвокат.

Тя кимна, усмивката ѝ бавно повехна. Имаше нещо в гласа му, в очите му, което я плашеше. Обзе я чувството, че животът, който бе замислила за тях двамата, нямаше да му бъде достатъчен.

— Но, Кевин — подхвана тя след малко, — ти никога не си повдигал този въпрос и вероятно никога не би го повдигнал, ако не се беше появил този човек.

— Възможно е. — Той сви рамене. — Може би не знам какво точно искам. — Погледна за сетен път визитната картичка и я прибра в джоба си. — Във всеки случай ще имаме време да обмислим нещата. В понеделник сутринта не очаквам да ми бъде предложено съдружие. Ония тримата имат поредица от срещи. Според тях нещата трябвало да улегнат и се затвърдят. — Той се засмя, но смехът му не приличаше на обичайния му смях; беше остър, студен. — Те сигурно никога не правят любов с жените си, без първо да преразгледат доводите за и против. Като знам какви са жените им, не виждам как могат дори да се въодушевят за подобно нещо.

Той пак се засмя, този път с явно презрение, но Мириам не се присъедини. Кевин никога досега не бе проявявал презрение към Бойлови, Карлтънови и Сеслърови. Беше останала с впечатлението, че той иска да бъде точно като тях.

— Нали е великолепно агнешкото тази вечер? — попита Кевин и тя кимна усмихната, изпълвайки се с желание да преустановят този разговор и да укроти сърцето си, за да се освободи от пърхащите точно под гърдите ѝ пеперуди.

Така и стана. Те престанаха да говорят за правни въпроси и дела. След удоволствието от кафето и десерта се прибраха и се любиха по-страстно от всеки друг път.

На сутринта обаче Мириам го видя, че търси в гардероба самото, с което беше облечен предишната вечер в „Брамбъл Ин“. Той бръкна в джоба и извади визитната картичка на Пол Скоулфийлд, погледна я и я

сложи във вътрешния джоб на самото, което щеше да облече в понеделник, за да отиде на работа.

През почивните дни Кевин долови студенина сред близките и познатите си. Приятелите, от които бе очаквал да получи поздравления, не се обадиха. По-късно научи, че разговорът, който Мириам проведе с майка си, не бил приятен. Когато я насили да му каже подробности, тя му призна, че майка ѝ влязла в горещ спор с една от нейните, така наречени добри приятелки, в опитите ѝ да го защити.

Той самият едва не влезе в разгорещен спор, когато в неделя сутринта спря на бензиностанцията на Боб Солтър и Боб му подхвърли саркастично колко било противно лесбийките и гейовете да имат всякакви шансове в тази страна.

Затова не се изненада на студенината, с която го посрещнаха в кантората в понеделник сутрин. Мери Ешърт, която беше едновременно негова секретарка и администраторка в приемната, едва го поздрави, а Тереза Ландън, секретарката на Гарт Сеслър, само се усмихна и бързо отмести погледа си, когато той мина покрай нея на път за своята „дупка в стената“.

Малко след като се разположи в кантората си, вътрешната уредба изпиука и Майра Брокпорт, секретарката на Санфорд Бойл, заговори с глас, който му напомни за една негова строга учителка в прогимназията:

— Господин Тейлър, господин Бойл иска да ви види веднага.

— Благодаря — отвърна Кевин и изключи уредбата. Стана и оправи връзката си. Чувстваше се уверен, въодушевен. Защо не? За трите кратки години беше оставил почти незаличим отпечатък върху тази солидно утвърдена стара фирма. На Брайън Карлтън и Гарт Сеслър им бяха нужни малко повече от пет години, за да станат редовни съдружници. Навремето фирмата се е наричала „Бойл и Бойл“ — Санфорд работел с баща си Томас, сега вече над осемдесетгодишен, но запазил острия си ум, той продължаваше да налага мнението си на петдесет и четири годишния си син.

Кевин се опасяваше, че Бойл, Карлтън и Сеслър може и да не му предложат съдружие. Имаше известен снобизъм в тях, както и във фирмата. И тримата съдружници бяха синове на адвокати. Те едва ли не се считаха за кралски особи, потомци на монарси, които

унаследяват скиптри и тронове, всеки със свое обособено царство — едното за проектиране на имоти, другото за недвижими имуществва...

Те притежаваха най-големите къщи в Блайтдейл. Децата им караха мерцедеси и беемвета, учеха в университетите на „Айви Лийг“, две от тях бяха на път да завършат право. Всички хора с професии в града им се възхищаваха, ласкаеха се, когато получеха покана за прием в домовете им, ласкаеха се и когато те присъстваха на техни приеми. Сякаш да станеш техен съдружник, беше равносилно да са те миропомазали.

Мириам, която цял живот бе член на висшето общество в този град, си даваше ясна сметка за всичко това. Двамата с Кевин бяха на път да си построят мечтания дом. Мириам подхвърляше, че е време да имат деца. Тяхното буржоазно съществуване изглеждаше гарантирано и никога не бе поставяно под въпрос желанието на Кевин да се установи в малката община на Лонг Айланд. Той беше роден и израснал в Уестбъри, където все още живееха родителите му и ръководеха счетоводната фирма на баща му. Кевин беше завършил право в Нюйоркския университет и се беше върнал на острова, където намери жената на своите мечти и работа. Тук беше мястото му, това беше съдбата му.

Наистина ли?

Той отвори вратата на кантората на Санфорд Бойл, поздрави тримата си по-старши колеги и седна на стола пред бюрото на Санфорд Бойл със съзнанието, че това място го поставя в средата — от лявата му страна седеше Брайън Карлтън, от дясната — Гарт Сеслър. Като че ли искат да ме обградят, помисли си той развеселен.

— Кевин — започна Санфорд, най-възрастният от тримата; Брайън Карлтън беше на четирийсет и осем години, а Гарт Сеслър — на петдесет и неговата възраст си личеше най-много. Той имаше вид на човек, чиято единствена грижа беше да коси тревата си или да отглежда зеле. Беше доста оплешивял, с провиснали бузи и двойна брадичка, която се тресеше, когато говореше. — Помниш мнението и на трима ни по това дело, когато обяви, че искаш да го поемеш.

— Да. — Кевин замести поглед от единия, към другия, към третия; и тримата седяха като строги съдии в пуритански съд, с дълбоко изразени бръчки и черти на лицето и всеки приличаше повече на статуя, отколкото на себе си.

— Всички ние смятаме, че ти се справи чудесно в съдебната зала, беше точен и хаплив, може би дори прекалено хаплив.

— Моля?

— На практика ти доведе малкото момиче до пълно подчинение.

— Направих това, което трябваше — каза Кевин и се облегна назад, отправяйки усмивка към Брайън Карлтън.

Високият слаб мъж с тъмнокестеняви мустачки също се облегна назад и допря върховете на дългите си пръсти, сякаш щеше само да слуша разговора, а не да участва в него, докато Гарт Сеслър, който, както винаги се изнервяше от празните приказки, затупка с пръсти по страничната облегалка на стола си.

Досега Кевин изобщо не бе съзнавал колко дълбоко ненавижда тези хора. Вярно, и тримата бяха умни, но имаха индивидуалност колкото една машина за обработка на данни. Реакциите им бяха автоматични и бездушни.

— Сигурен съм, че знаеш какво се шушука в общината. Оказа се, че през почивните дни всеки от нас е провел десетки разговори по телефона с клиенти и приятели... — Той махна два пъти с ръка пред лицето си, сякаш пропъждаше муха. — В резултат, реакциите са почти такива, каквито ги очаквахме. Клиентите, от които доста зависи хляба ни, в общи линии не са доволни от нашата позиция по делото срещу Лоуис Уилсън.

— Нашата позиция ли? Тези хора никога ли не са чували, че всеки е невинен до доказване на вината му? Аз я защитавах и тя беше оправдана.

— Тя не беше оправдана — възрази Брайън Карлтън, повдигайки саркастично едното ъгълче на устата. — Представителят на обвинението просто вдигна ръце и отстъпи, след като ти притисна едно десетгодишно дете до стената и го накара да признае, че говорело лъжи.

— Това е едно и също — отвърна Кевин.

— Съмнявам се — каза Брайън. — Но не съм изненадан, че не долавяш разликата.

— Това пък какво значи?

— Да се върнем на въпроса — намеси се Гарт Сеслър. — Както се опитахме да ти обясним, преди да се обвържеш толкова дълбоко с делото, ние винаги сме се държали настрана от подобни спорни дела.

Нашата фирма е консервативна. Неща от този род отблъскват влиятелните клиенти в нашата общност. И тъй — продължи той, хващайки здраво юздите на разговора, — ние със Санфорд и Брайън направихме преглед на работата ти в нашата фирма. Намираме те за предан, отговорен човек, с обещаващо бъдеще.

— Обещаващо? — Кевин инстинктивно се обърна към Брайън; беше постъпил във фирмата, вярвайки, че бъдещето му е станало настояще и вече не е просто обещаващо.

— В криминалното право — поясни сухо Брайън.

— Което нас не ни интересува — заключи Санфорд.

За миг Кевин си ги представи като героите от „Тримата смешници“^[2].

— Разбирам. Значи това не е събрание, на което да ми предложите да стана пълноправен съдружник в „Бойл, Карлтън и Сеслър“, така ли?

— Пълноправното съдружие не е нещо, което раздаваме току-така — вметна Гарт. — Неговата стойност не се гради само на парични възнаграждения, но и на това, какво значение има, а значението се определя от вложението, което прави човек в общината ни, както и във фирмата. Защо...

— Ние обаче не виждаме причина защо да не станеш пълноправен съдружник, дори по-бързо, в някоя друга фирма, която се занимава изключително с наказателни дела — прекъсна го Санфорд Бойл, като се усмихна учтиво и кръстоса ръце върху бюрото. — Не че не сме доволни от всичко, което свърши тук. Държа да наблегна на това.

— С други думи, вие не ме уволнявате, а ми давате да разбера, че ще е по-добре да отида да работя другаде — каза язвително Кевин. Той кимна и се отпусна на стола. След малко сви рамене и се усмихна. — Всъщност така и така смятах да ви уведомя, че напускам.

— Моля? — Брайън се наведе напред.

— Получих друго предложение, господа.

— О? — Санфорд стрелна колегите си с поглед. Брайън седеше с каменно лице, Гарт вдигна едната си вежда. Кевин беше сигурен, че не му повярваха, сякаш беше невъзможно да му мине през ума да отиде в друга фирма. Високомерието им започна да го дразни. — Имаш предвид друга фирма в този район ли?

— Не. Нямам... правото да кажа нещо повече, поне засега. — Лъжата сама се оформи на върха на езика му. — Но бъдете сигурни, че вие първи ще научите подробностите. Като изключим Мириам, разбира се.

— Разбира се — каза Санфорд, но Кевин знаеше, че тия тримата често взимаха лични решения, без да се допитват до съпругите си. Това беше още една причина да ги презира техните взаимоотношения със съпругите и децата им бяха прекалено хладни. Тръпки го побиха, като си помисли, че някой ден четиримата можеха да седят в този кабинет и да предложат съдружие на някой добър млад адвокат като него, който лесно би могъл да си намери по-задоволителна и вълнуваща работа някъде другаде, но който можеше лесно да се изкуши да приеме сигурността и порядъчността на (не дай, Боже, изведнъж си помисли той) „Бойл, Карлтън, Сеслър и Тейлър“!

— Както и да е. Време е да се връщам в стаята си, за да довърша преписката си по случая на Уилсън. Благодаря ви за изразеното с половин уста доверие в мен — допълни той и ги остави да пулят очи след него.

Когато затвори вратата след себе си, Кевин се изпълни с чувството за сладка свобода, сякаш извършваше свободно падане от аероплан. В порядъка на няколко минути бе предрешил така наречената си съдба и сега стоеше като човек, овладял здраво бъдещето си.

Майра се озадачи от широката усмивка на лицето му и попита:

— Добре ли сте, господин Тейлър?

— Добре съм, Майра. Чувствам се по-добре от всякога през... през тия три години, ако трябва да съм точен.

— О! Аз...

— До скоро! — побърза да каже той и продължи към кантората си.

Дълго време седя зад бюрото си, потънал в мисли. После бавно бръкна в джоба си и извади визитната картичка на Пол Скоулфийлд. Постави я пред себе си върху бюрото и я загледа, без да я вижда, загледа се отвъд нея, в собственото си въображение, където си се представи в градски съд как защитава човек, обвинен в убийство. Представителите на обвинението имаха силно, косвено доказателство, но те бяха изправени срещу него, Кевин Тейлър, от „Джон Милтън и

съдружници“. Съдебните заседатели поглъщаха жадно всяка негова дума. Репортерите го следваха по коридорите на съда, настоявайки за подробности, предвиждания, заключения.

Мери Ешърт почука на вратата и прекъсна мечтанията му, за да му донесе пощата. Усмихна му се, но по изражението на лицето ѝ той забеляза, че слухът вече е тръгнал.

— Май днес нямам срещи, за които да съм забравил, нали, Мери?

— Не. Едва утре сутринта имате среща с господин Сетън във връзка със сина му и ме помолихте да ви доставя полицейското досие.

— А, да. Онова шестнайсетгодишно момче, което откраднало колата на съседите си, за да се поразходи.

— Тъхъ.

— Опияняващ случай, няма що!

Секретарката наклони глава, смутена от сарказма му. Щом като тя си тръгна, Кевин набра телефонния номер на „Джон Милтън и съдружници“ и поиска да говори с Пол Скоулфийлд.

Петнайсет минути по-късно той беше на път за Манхатън, без дори да се обади на Мириам да ѝ съобщи какво се бе случило.

[1] „Да нямаш други богове освен Мене“ (Библ.) Изход 20:3. — Б.пр. ↑

[2] „Тримата смешници“ отначало са Лари Файн, Мой Хауард и брат му Джери Хауард, чиято роля впоследствие се изпълнява от други актьори. От края на 20-те години те правят над двеста комедийни филмчета. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 3

Бойл, Карлтън и Сеслър имаха удобни, обзаведени с вкус адвокатски кантори в Блайтдейл. Преди близо двајсет години Томас Бойл бе приспособил стаите на малка двуетажна къща за кантори за него и Санфорд. Част от очарованието на помещенията се състоеше в тяхната домашна атмосфера. Човек наистина се отпускате в тях — дори прекалено се отпускате, помисли си Кевин. Никога досега не бе влагал укор в подобни мисли. Винаги му е бил приятен домашният уют, който създаваха тънките и плътните пердета, килимите и мебелите. Имаше чувството, че всяка сутрин излиза от един дом и влиза в друг. Такъв беше първоначалният му начин на мислене.

Но в мига, в който влезе в „Джон Милтън и съдружници“, всичко това се промени. Слезе от асансьора на двајсет и осмия етаж, откъдето се откриваше внушителен изглед към центъра на Манхатън и река Ийст. В дъното на коридора имаше дъбова двойна врата с табела, на която пишеше: „Джон Милтън и съдружници — адвокати“. Той прекрачи прага и се озова в елегантна приемна.

Широкото пространство, дългият светлокафяв кожен диван, коженото канапе и кожените кресла говореха за благополучие. Над дивана имаше огромна абстрактна картина в ярки тонове, която приличаше на оригинал на Кадински. Така трябва да изглежда една преуспяваща адвокатска кантора, заключи Кевин наум.

Той затвори вратата след себе си и тръгна по дебел, мек светлокафяв килим с чувството, че стъпва върху пласт градински ружи. Усмихна се на сравнението и без да сваля усмивката си, се приближи до администраторката, която седеше зад тиково бюро във формата на полумесец. Тя извърна глава от компютъра, за да го поздрави, и усмивката му мигом се разшири. Вместо Майра Брокпорт с обикновеното си като на домакия лице или сивокосата, бледолика Мери Ешърт с унил поглед, които посрещаха клиентите в канторите на Бойл, Карлтън и Сеслър, Кевин бе посрещнат от сияйна тъмна брүнетка, която спокойно можеше да се яви на пищен конкурс за „Мис

Америка“. Правата ѝ, черна като въглен коса се спускаше по раменете и стигаше почти до средата на гърба ѝ. С издължения си римски нос и високи скули тя приличаше на италианка от типа на София Лорен. Тъмните ѝ очи сякаш излъчваха светлина.

— Добър ден! — каза тя. — Господин Тейлър, нали?

— Да. Хубава приемна имате.

— Благодаря. Господин Скоулфийлд ви очаква с нетърпение. Ще ви заведе направо при него — допълни тя и стана от мястото си. — Искате ли нещо за пиене... чай, кафе, газирана вода „Перие“?

— Само чаша „Перие“. Благодаря ви. — Той я последва през фойайето, от което започваше коридор.

— С лимонов сок ли да бъде? — обърна се да го попита администраторката.

— Да, благодаря.

Кевин беше като хипнотизиран от движенията на тялото ѝ, докато вървеше след нея по коридора, където след малко тя спря пред малка кухня. Младата жена беше висока най-малко метър и седемдесет и седем и носеше черна трикотажна пола и бяла блуза с дълги ръкави. Полата прилепваше тъй плътно по ханша и задните ѝ части, че ясно изпъкваха гънките на мускулите ѝ. Гледката направо взе дъха му. Той се усмихна вътрешно при мисълта, че Бойл, Карлтън и Сеслър не биха одобрили подобна външност.

Тя му подаде водна чаша, пълна с искряща течност и кубчета лед.

— Благодаря ви.

От погледа в очите и от сърдечната ѝ усмивка той усети гъдел на възбуда в слабините си и се изчерви.

— Все направо оттук.

Двамата отминаха един кабинет, заседателна зала, още един кабинет и накрая спряха пред врата, на която имаше табела с името на Пол Скоулфийлд.

— Господин Тейлър, господин Скоулфийлд.

— Благодаря, Даян — каза Пол Скоулфийлд, ставайки от бюрото си, за да посрещне Кевин. Даян кимна и тръгна да излиза, но Кевин не можа веднага да откъсне поглед от нея. Скоулфийлд с разбиране го изчака.

— Кевин, радвам се да те видя.

— Прекрасни помещения имате.

Кантората на Пол Скоулфийлд беше два пъти по-голяма от тази на Санфорд Бойл. В нея имаше най-съвременна техника, мебелите бяха тапицирани с лъскава черна кожа, а полиците за книги и бюрото бяха лъскаво бели. Бюрото беше разположено до два големи прозореца, които гледаха към града и река Ййст.

— Каква гледка!

— Дъхът ти спира, нали? Всички кантори имат такъв изглед. Твоята също.

— О?

— Моля, седни. Вече уведомих господин Милтън, че си тук, и той иска да те види, след като свършим.

Кевин се настани в черното кожено кресло пред бюрото на Скоулфийлд.

— Радвам се, че реши да обърнеш сериозно внимание на нашето предложение. Буквално сме затрупани от нови дела — каза Пол Скоулфийлд със светнали очи. — Е, сегашната ти фирма предложи ли ти съдружие?

— Не. Предложиха ми да си намеря нещо друго, което да подхожда повече на същността ми — отвърна Кевин.

— Сериозно?! — Пол не преставаше да се усмихва.

— Явно, делото на Лоуис Уилсън и начинът, по който го водих, внесе смут сред тях. Законните средства, техниката, всичко това е приемливо, стига да се прилага дискретно. Нали разбираш, все едно да манипулираш някоя старица така, че да получиш от нея част от имуществото ѝ или да намериш вратички в данъчните закони, за да напълниш джобовете на техните влиятелни клиенти — поясни с горчивина в гласа Кевин.

Пол поклати глава и се разсмя.

— Чисто късогледство! Доста провинциално и ограничено мислене. Ето защо не ти е мястото там, Кевин. Господин Милтън е прав по отношение на теб — добави той и лицето му доби сериозен израз. — Мястото ти е тук... при нас.

— Господин Милтън ли смята така?

— Ъхъ. Той беше този, който те забеляза пръв, а обикновено не греши в преценката си за хората. Този човек притежава забележителна проникателност.

— Срещал ли съм го? — попита Кевин, зачуден как е възможно човек да бъде толкова сигурен в него, след като изобщо не го познава.

— Не, но той винаги търси блестящи нови кандидати... Обича да открива адвокати, ходи на предварителни изслушвания и процеси, както бейзболните скаути ходят по училищни състезания да откриват таланти. Наблюдавал те е как се представяш в съдебната зала и ме изпрати да говоря с теб.

По същия начин нае на работа и всички нас. Още днес ще се запознаеш с колегите Дейв Котайн, Тед Маккарти и секретарките ни. Но първо ще ти покажа кантората ти и ще се видим с господин Милтън.

Кевин допи газираната си вода и стана, за да последва Скоулфийлд навън по коридора. Спряха пред врата, чиято табелка, както личеше, е била свалена наскоро.

— Който е бил тук, трябва да е получил някакво много изкусително предложение, щом е напуснал фирмата ви — отбеляза Кевин.

Очите на Скоулфийлд се смалиха, той кимна и отговори:

— Напусна я. Лична трагедия. Самоуби се скоро, след като съпругата му почина при раждане. Казваше се Ричард Джафи и беше блестящ адвокат. Докато работеше тук, нямаше нито едно загубено дело.

— О, не знаех.

— Господин Милтън все още е разстроен от случилото се, както, естествено, и всички ние. Но когато дойдеш при нас, Кевин — допълни той и сложи ръка на рамото му, — ще повдигнеш настроението ни.

— Благодаря — отвърна Кевин. — Но както изглежда, ще се наложи да запълвам голяма празнина.

— Ще можеш да го направиш. Щом господин Милтън смята, че ще можеш, значи ще можеш — отвърна Пол, кимайки.

Кевин за малко не се разсмя от пламенния израз на вяра, но видя, че Пол Скоулфийлд говореше напълно сериозно.

Скоулфийлд отвори вратата и Кевин влезе в бъдещата си нова кантора.

Колко пъти през изминалите три години бе сядал в тясната си като килер стаичка в „Бойл, Карлтън и Сеслър“ и се бе опитвал да си

представи, че е известен нюйоркски адвокат с елегантна кантора с хубав изглед.

Сега пред него имаше г-образно бюро със стол с мека кожа, диван с мека кожа и друг кожен стол пред бюрото. Килимът беше пухкав като този в приемната, пердетата бяха светлобежови. Стените бяха облицовани с ламперия от лека, дървесина и придаваха на стаята свеж и чист вид.

— Всичко изглежда съвсем ново.

— Господин Милтън поръча кантората да се поднови. Надявам се, че ти харесва.

— Че ми харесва?! Та тя е повече от прекрасна! — възкликна Кевин.

Пол кимна.

За Кевин стаята беше направо главозамайваща — от усъвършенстваната позлатена телефонна система до комплекта писалка и молив от чисто злато. Върху бюрото имаше още и сребърни рамки, които чакаха да бъдат запълнени със снимки, а на стените бяха окачени рамки, които пък чакаха научните степени и награди на Кевин — същият брой рамки, които висяха в кантората му в Блайтдейл. Какво съвпадение, помисли си Кевин. Добра поличба.

Кевин се приближи до прозорците зад бюрото. Точно както му бе казал Пол, оттам се разкриваше великолепен изглед към града.

— Е? — попита Пол.

— Красота! — Кевин надникна в банята и огледа лъскавите нови аксесоари, плочките на пода и стените. Душът имаше и кабинка. — Бих се нанесъл веднага. — Кевин хвърли поглед и на библиотечния шкаф, който заемаше почти цялата лява стена. — Ами то не е нужно данося багаж — засмя се той и отново обходи с поглед цялото помещение. — Това е... просто невероятно!

— На господин Милтън ще му стане много драго, като научи, че си доволен от това, което е направил за теб, Кевин. — Пол погледна часовника си. Време е да се срещнем с него.

— Разбира се. — На вратата Кевин се спря, за да хвърли още един поглед, и поклати глава. — Точно за такава кантора съм си мечтал. Като че ли... — той се обърна да се усмихне на Пол Скоулфийлд, — като че ли господин Милтън е отгатнал мечтите ми.

Пол почука на вратата и отстъпи настрана, за да пропусне Кевин пред себе си. Кевин се чувстваше неспокоен. Пол му бе изградил такава представа за Джон Милтън, че всъщност той не знаеше какво да очаква.

Същият килим от приемната и коридора продължаваше под вратата на кабинета на Джон Милтън и покриваше целия му под. Бюро от тъмен махагон и стол с висока облегалка, тапициран в тъмнокафява кожа, заемаха средата на стаята. Пред бюрото бяха поставени други два стола. Зад него имаше три големи прозореца, високи и широки колкото почти цялата стена, които откриваха величествен, едва ли не божествен изглед към града и небето.

Кевин бе толкова погълнат от сиянието и блясъка на стаята, че отначало не забеляза седналия на стола си Джон Милтън. Но когато пристъпи напред и го видя, изпита чувството, че мъжът се бе появил от царството на призраците.

— Добре дошъл в „Джон Милтън и съдружници“, Кевин! — каза той.

Кевин мигом долови топлота в любезния му глас и веднага си спомни за ясения, дружелюбен и успокояващ тон на преподобния Пендълтън в епископалната църква в Блайтдейл, тон, който мигом те предразполагаше. Кевин неведнъж се бе опитвал да говори по същия начин в съдебната зала, като дълбоко в себе си го наричаше своя „неделен глас“.

Джон Милтън изглеждаше в началото на шейсетте си години, а лицето му съставляваше странна смесица от черти на млад и на възрастен човек. Имаше много гъста коса, грижливо подстригана и сресана и цялата прошарена. Когато Пол затвори вратата след тях, господин Милтън се изправи с целия си ръст от сто осемдесет и шест сантиметра и по лицето му, което в първия момент изглеждаше като маска от алабастр, внезапно се появи усмивка. Беше облечен в тъмносив копринен костюм с рубиненочервена връзка и същия цвят кърпичка в малкия джоб.

Когато протегна ръка, за да се здрависа, Кевин забеляза как се надигнаха раменете му. Мъжът беше, в отлична физическа форма, която допълваше странната, но интересна смесица на младежко и възрастно излъчване. Приближавайки се, Кевин видя и аленеещите му

бузи. Джон Милтън стисна силно ръката му, сякаш бе чакал с векове да се срещне с него.

— Радвам се да се запозная с вас, господин Милтън.

Очите на Джон Милтън като че ли се промениха, докато двамата се гледаха — от спокойни, матовокафяви станаха блещукащо ръждиви. Той имаше прав, дълъг нос и леки бръчки, поради което на моменти възрастта на лицето му не можеше да се определи. Дори бръчките около очите като че ли бяха начертани с молив само преди минути. Тънките му устни имаха лек оранжев цвят, челюстта му беше заострена, кожата опъната, но изразът му беше бащински — лице, издаващо мъдрост.

— Надявам се Пол да ти е показал вече кантората.

— О, да. Фантастична е. Влюбих се в нея.

— Радвам се, Кевин. Заповядай, седни. — Той посочи с ръка кафявия кожен стол с висока облегалка и гладки махагонови облегалки за ръцете. Резбата по тях изобразяваше герои от гръцката митология: сатири, минотаври. — Благодаря ти, Пол — добави той.

Кевин се обърна към Пол, който тръгна да си върви.

Джон Милтън се върна на мястото си. От начина, по който държеше главата и раменете си, той излъчваше решителност и царственост. Седна на стола си като монарх, заемащ трона.

— Както знаеш, Кевин, отдавна те имаме предвид. Бихме искали да започнеш работа още следващата седмица. Срокът е кратък, знам, но вече съм предвидил едно дело за теб. — Той потупа дебела папка, лежаща до дясната му ръка върху бюрото.

— Наистина ли? — На Кевин много му се прииска да го попита откъде е толкова сигурен, че ще приеме да работи тук, но прецени, че може да прозвучи неучтиво. — От какъв характер е?

— Ще ти го дам, когато му дойде времето — отвърна твърдо Джон Милтън. На Кевин му направи впечатление лекотата, с която господин Милтън сменяше тона в гласа си — от решителен и непоколебим в сърдечен и приятелски. — Преди всичко нека да ти обясня моята философия, когато става дума за съдружниците ми. В повечето случаи те са мои колеги, дори нещо повече от колеги — те са мое семейство. Ние тук сме същински отбор, отдадени един на друг много повече, отколкото изискват професионалните ни взаимоотношения. Грижим се един за друг и за семейството на

другите. Никой не работи във вакуум — домът, начинът на живот, всички проблеми се отразяват на твоята работа. Разбираш ли?

— Да, разбирам — отвърна Кевин и не спираше да се пита за мъжа, чието място щеше да запълни. Натам ли биеше господин Милтън?

— Така и предполагах — каза Джон Милтън и се облегна назад тъкмо когато един облак закри слънцето навън и лицето му помръкна. — По тази причина нека да не ти се струва странно, че ти внушавам и дори се опитвам да ти помагам в някои отношения, които привидно не са пряко свързани с работата ти тук... Например — продължи той — положително ще ти бъде от полза, ако живееш в града. По една случайност станах собственик на един доста луксозен жилищен комплекс в красив квартал на Манхатън, където разполагам с един свободен апартамент и искам да ти го предоставя без никакъв наем.

— Без никакъв наем?

— Точно така. Ето как поемам отговорност към съдружниците си и техните семейства. Освен това имам си начин да го приспадна като разход — допълни Милтън. — Но това не е толкова важно. Важното е да бъда сигурен, че ти и съпругата ти ще живеете удобно и приятно, докато сте при нас. Съзнавам, че вие двамата имате семейни връзки там, където живеете понастоящем — продължи той бързо, — но преместването ви тук няма да ви отдалечи чак толкова. — Той се наведе напред, излизайки от сянката от облака, и се усмихна. — Тук ще имате ново семейство.

Кевин кимна.

— Това звучи... прекрасно. — И побърза да добави: — Но все пак ще трябва да го обсъдя с жена си.

— Разбира се. А сега — изправи се Милтън — да поговорим за правните закони, като първо ти изложа своята философия. Законът трябва да се тълкува стриктно и да се изпълнява стриктно. Правосъдието е произтичаща от него изгода, но не то е обяснението за съдебната система. Съдебната система е предназначена да поддържа ред и да обуздава хората. — Той се обърна да погледне Кевин и отново се усмихна. — Да обуздава всички хора, както така наречените носители на доброто, така и криминално проявените елементи. Състраданието — продължи той с лекторски тон — буди възхищение в определени случаи, но то няма място в съдебната система, тъй като е

субективно, несъвършено и непостоянно, докато законът може да бъде съвършен и да остане вечен и универсален. — Джон Милтън замълча и пак погледна Кевин, който бързо закима. — Струва ми се, че разбираш всичко, което ти говоря, и си съгласен с мен.

— Да — потвърди Кевин. — Може би не бих се изразил със същите думи, но съм съгласен с вас.

— Ние сме първо и преди всичко адвокати и докато не забравяме това, ще имаме успехи — продължи Джон Милтън и в очите му заблестяха пламъчета на решителност.

Кевин седеше като хипнотизиран. Когато Джон Милтън говореше, той говореше с мелодичен ритъм, на моменти толкова тихо, че Кевин имаше чувството, че чете по устните му и повтаря изреченията със своя глас. После изведнъж говорът му ставаше динамичен, гласът му — силен и вибриращ.

Сърцето на Кевин биеше учестено, по лицето му изби червенина. Спомни си, че за последен път бе чувствал подобна възбуда, когато беше в гимназиалния баскетболен отбор, включен в състезание, което щеше да определи шампиона на лигата. Треньорът им Марти Макдермот им бе изнесъл такава реч в съблекалнята, че ги прати на игрището с бушуващ в сърцата им огън, достатъчен да подпали цялата лига. Тогава изгаряше от нетърпение да пипне топката. Сега изгаряше от нетърпение да се яви отново в съдебната зала.

Джон Милтън кимна бавно.

— Ние с теб се разбираме повече, отколкото си представяш, Кевин, и още щом осъзнах това, наредих на Пол да ти направи предложение. — Той се вгледа за миг в лицето на Кевин, после се усмихна, и то някак дяволито. — Да вземем последното ти дело... — Джон Милтън седна отново зад бюрото си и зае по-отпусната поза този път.

— На Лоуис Уилсън, учителката, обвинена в сексуален тормоз на деца ли?

— Да. Твоята защита беше блестяща. Ти откри слаби места в доводите на обвинението, възползва се и се съсредоточи върху тях.

— Знаех, че директорът й има зъб, знаех и че децата лъжат...

— Да. — Джон Милтън се наведе напред и изпъна ръце върху бюрото така, сякаш му идеше да прегърне Кевин. — Но ти също така знаеше, че Барбара Стенли не лъже и че Лоуис Уилсън е виновна.

Кевин не продума, само го гледаше.

— Е, да, не си бил напълно сигурен, но в сърцето си си знаел, че, тя е тормозила Барбара Стенли, която, изплашена да се опълчи сама, сплашила приятелките си и ги принудила да я подкрепят. Онзи идиот, директорът, само това чакал — да пипне учителката...

— Не знам това със сигурност — рече бавно Кевин.

— Няма значение — усмихна се отново Джон Милтън. — Като неин адвокат ти направи това, което трябваше. — Усмивката му се прибра, по лицето му дори се изписа гняв. — Обвинението трябваше да подготви домашното си така, както го беше подготвил ти. Ти беше единственият истински адвокат в съдебната зала — допълни той. — Възхищавам ти се за това и искам да работиш с мен. Ти си адвокат, чието място е тук, Кевин.

Кевин се запита откъде Джон Милтън знае толкова много за делото на Лоуис Уилсън, но любопитството му не продължи дълго. Сега имаше толкова много други неща, които отвличаха вниманието му, толкова много прекрасни неща, за които да мисли. Двамата продължиха да говорят за заплатата му и Кевин установи, че Пол Скоулфийлд не бе преувеличил — тя щеше да е двойно по-висока от това, което изкарваше в сегашната си фирма. Джон Милтън каза още, че ако Мириам одобри апартамента, той ще уреди двамата да се преместят в него час по-скоро. След като приключиха разговора, Джон Милтън се обади на секретарката си по вътрешната уредба и я помоли да повика Пол Скоулфийлд. Пол се появи на часа, сякаш бе чакал навън пред вратата.

— Той е отново на твое разположение, Пол. Кевин, добре дошъл в нашето семейство! — каза Джон Милтън и му подаде ръка.

Кевин я пое и двамата си стиснаха твърдо ръце.

— Благодаря.

— И както ти казах, всички приготовления във връзка с преместването ви в апартамента ще приключат до края на седмицата. Можеш да доведеш жена си да го види по всяко време.

— Още веднъж ви благодаря. Нямам търпение.

Джон Милтън кимна с разбиране.

— Голям човек е, нали? — каза тихо Пол, след като излязоха от кантората.

— Изумителен е начинът, по който стига право до същността на нещата. Изглежда практичен, а не останах с впечатлението, че мисли само за работа. Беше и много сърдечен.

— О, да. Откровено казано — Пол се спря в коридора, — всички ние го обичаме. Той ни е като... баща.

— Да — кимна Кевин, — и аз така го почувствах. Все едно че седях и разговарях с баща си.

Пол се засмя, обгърна с ръка раменете на Кевин и двамата продължиха по коридора. Спряха пред кантората на Дейв Котайн. Дейв беше почти на възрастта на Кевин — трийсет и една годишен. Той също беше възпитаник на юридическия факултет на Нюйоркския университет и двамата веднага се впуснаха в спомени за общите им преподаватели. Дейв беше строен, висок метър и седемдесет и седем, със светлокестенява коса, подстригана ниско, почти по войнишки. Кевин си помисли, че Мириам ще го намери за привлекателен, защото имаше бебешкосини очи и мека усмивка и донякъде приличаше на по-малкия ѝ брат Сет.

Независимо от крехкото си телосложение Дейв имаше дълбок, звучен глас — всеки диригент би попълнил хора си с такъв глас. Кевин си го представи как разпитва свидетел в съдебната зала, а гласът му кънти над главите на съсредоточената публика. От първата им среща Кевин остана с впечатлението, че Дейв Котайн е проникателен и високоинтелигентен човек. По-късно Пол му каза, че Дейв е завършил сред първите петима отличници от своя курс в университета, което му отваряло пътя към всяка от най-престижните адвокатски фирми в Ню Йорк или Вашингтон.

— Хайде да продължим обиколката — подкани го Пол. — Вие с Дейв ще имате достатъчно случаи да се опознаете, както и съпругите ви.

— Чудесно. Имате ли деца? — попита Кевин.

— Още не, но натам вървим — отвърна Дейв. — Норма и аз сме почти във вашето положение с Мириам — добави той.

Кевин понечи да се усмихне, но му се стори странно, че те бяха запознати и с личния му живот.

Пол предугади мислите му и се намеси:

— Ние извършваме цялостно проучване на бъдещия съдружник, затова не се изненадвай, че знаем доста за вас.

— Да бъда ли сигурен, че това не е клон на ЦРУ?

Дейв и Пол се спогледаха и се разсмяха.

— И на мен ми мина същата мисъл, когато Пол и господин Милтън се спряха на мен.

— Ще довършим разговора си с теб по-късно — каза Пол и двамата с Кевин продължиха към библиотеката за юридическа литература.

Библиотеката беше два пъти по-голяма от тази на „Бойл, Карлтън и Сеслър“ и напълно съвременно оборудвана. Имаше компютър, свързан, както поясни Пол Скоулфийлд, с полицейските досиета, дори и с федералните, и една основна система, която им изпращала сведения за предварителни дела и разследвания, за да могат да имат бърз достъп за проучване на полицейските доклади и съдебните доказателства. Една от секретарките седеше зад клавиатурата на компютър и вкарваше нови сведения, предоставени от един от техните частни следователи.

— Уенди, запознай се с Кевин Тейлър, нашия нов колега. Кевин, това е Уенди Алън.

Секретарката се обърна и Кевин още веднъж се слича при вида на поредното красиво лице и красива фигура. Уенди Алън трябва да беше двайсет и две-три годишна. Косата ѝ с прасковен цвят падаше меко на пластове, докато бретонът ѝ стърчеше безразборно над челото. Светлокафявите ѝ очи светнаха, когато се усмихна.

— Здравейте!

— Здравсти!

— Уенди ще изпълнява ролята на две секретарки, твоя и на Дейв, докато назначим още една — поясни Скоулфийлд.

Кевин се усмихна вътрешно при мисълта, че скоро ще си има лична секретарка.

— Чакам с нетърпение да започна работа с вас, господин Тейлър.

— Аз също.

— Да побързаме да хванем Тед — прошепна Пол. — Сега се сетих, че следобед му предстои да даде показания под клетва.

— О, разбира се.

Кевин последва Пол, но се обърна още веднъж да погълне усмивката, с която го съпроводи Уенди Алън.

— Как се съсредоточавате над работата си при такива красиви жени около вас? — подметна шеговито Кевин.

Пол се спря и се обърна към Кевин.

— Уенди и Даян са красиви, както и Илейн и Карла, които ще видиш, но всяка от тях е и отлична секретарка. — Пол се усмихна и отмести поглед към библиотеката. — Както казва господин Милтън, повечето мъже са склонни да смятат, че красивите жени не са интелигентни. Той дори веднъж спечели дело, защото представител на обвинението мислеше точно така. Подсети ме да го накарам някой път да ти разкаже за този случай. Между другото — сниши той глас — господин Милтън сам подбира секретарките.

Кевин кимна и те продължиха към кантората на Тед Маккарти.

Кевин оприличи в много отношения Маккарти на себе си. Той беше с две години по-възрастен от него, висок почти колкото Кевин и с подобно телосложение, само дето имаше черна коса, по-тъмна кожа и тъмнокафяви очи. Но и двамата бяха родени и израснали на Лонг Айланд. Маккарти беше живял в Нортпорт и бе завършил право в университета в Сиракюс.

И съпругата на Тед Маккарти също беше израснала на Лонг Айланд, като Мириам. Работила като администраторка на лекар в Комак. Двамата също нямаха деца, но възнамерявали скоро да имат.

Кевин забеляза, че Тед е прецизен човек. Той седеше зад огромно дъбово бюро, върху което книжата му бяха грижливо подредени до сребърна рамка с голяма снимка на жена му и още една, също в сребърна рамка, на него и жена му от деня на сватбата им. Кантората му, в сравнение с тези на Дейв Котайн и Пол Скоулфийлд, беше спартански обзаведена, но в нея цареше повече ред и спретнатост.

— Приятно ми е да се запозная с теб, Кевин — каза Маккарти, като стана от стола, когато Пол ги представи един на друг. И гласът на Тед, като на Дейв и Пол, правеше веднага впечатление с отчетливата си, ясна дикция. — По начина, по който те описаха господин Милтън и Пол, веднага разбрах, че скоро ще дойдеш при нас.

— Изглежда, всички са знаели преди мен — подхвърли саркастично Кевин.

— И с мен беше същото — поясни Тед. — Работех във фирмата на баща ми и нямах никакво намерение да напускам, когато Пол ми се

обади. Докато очаквах срещата с господин Милтън, вече обмислях как да съобща новината на баща ми.

— Невероятно!

— Почти няма ден, в който да не се случи нещо вълнуващо тук. Ето че сега и ти идваш при нас...

— Горя от нетърпение — вметна Кевин.

— Успех и добре дошъл на борда! — каза Тед. — Налага се да побързам, защото отивам да дам показания под клетва във връзка с един клиент, обвинен в изнасилването на непълнолетната дъщеря на съседа си.

— Сериозно?

— Ще ти разкажа случая на вътрешното ни съвещание — допълни Тед.

Кевин кимна и последва Пол към вратата. Преди да излезе, се обърна към Тед:

— Още едно нещо ми се ще да узная, Тед — рече той, питайки се как ли ще приемат решението му Мириам, нейните и неговите родители.

— Слушам те.

— Как съобщи новината на баща си?

— Казах му, че искам да специализирам в криминалното право и че господин Милтън ми е направил силно впечатление.

— Но нали имаш семейна фирма, която един ден ще наследиш?

— О!... — Тед се усмихна и поклати глава. — Не след дълго ще разбереш, че фирмата тук също е семейна.

Кевин остана удивен от искреността на Тед.

Той се върна в бъдещата си кантора и седна зад бюрото. Облегна се назад на стола, кръстоса ръце зад тила и се извъртя към прозореца, за да се наслади на гледката. Чувстваше се на седмото небе. Не можеше да повярва на късмета си — богата фирма, луксозен апартамент в Манхатън без наем...

Обърна се отново към бюрото и започна да отваря чекмеджетата. Чисти попивателни, нови писалки, нов настолен бележник — имаше всичко необходимо. Затваряше вече долното странично чекмедже, когато нещо привлече погледа му — беше малка кутия за бижута.

Взе я и я отвори. Вътре имаше златен пръстен за малкия пръст с инициал „К“.

— Пробваш дали столът ти е по мярка ли? — попита Пол, влизайки в стаята.

— Какво? А, да. А това какво е? — Той вдигна кутийката с пръстена.

— Намери го вече, а? Просто един малък подарък от господин Милтън за добре дошъл. Всеки от нас получи такъв.

Кевин извади с вълнение пръстена и го сложи на кутрето си. Беше му съвсем по мярка. Вдигна с изненада поглед, но Пол изобщо не изглеждаше учуден.

— Това са дребни неща, за които той винаги намира подходящ момент, за да покаже колко държи на нас като хора, което е същественото тук, Кевин.

— Да, по всичко личи. — Кевин се замисли за миг, после попита: — Но откъде е сигурен, че ще приема тази работа?

Пол сви рамене.

— Нали ти казах, той е голям познавач на хора.

— Удивително! — Кевин обходи с поглед стаята. — Онзи човек... Джафи...

— Какво той?

— Никой ли не предположи намеренията му?

— Всички знаехме, че е в депресия. Всеки гледаше да помогне с нещо. Господин Милтън нае бавачка за детето. Ние правехме каквото можехме — обаждахме му се по телефона, отивахме да го навестим. Чувствахме се виновни, отговорни.

— Нямах предвид...

— О, не — прекъсна го Пол. — Всички живеем в една и съща сграда. Трябваше да го предотвратим.

— Всички живеете в една и съща сграда?

— Да, ти също ще живееш в нея. Всъщност вие ще се настаните в апартамента на Джафи.

Кевин не каза нищо. Не знаеше как Мириам ще приеме този факт.

— Как го... как го е направил?

— Спочил от терасата си. Но не се притеснявай — усмихна се бързо Пол. — Не мисля, че апартаментът е прокълнат.

— Все ми е едно. Само че ще е по-разумно да не споменавам за това пред жена си.

— О, разбира се. Поне докато не се пренесете и тя сама не се убеди, че се чувствате удобно и в безопасност. След време цяло стадо от диви слонове няма да е в състояние да я изкара оттам.

ГЛАВА 4

Едва когато отби от магистралата, Кевин осъзна колко много неща и в неговия, и в живота на Мириам щяха да се променят. Не че съжеляваше за нещо — напротив, не помнеше някога да е бил толкова въодушевен за живота и кариерата си. Просто си даваше сметка, докато приближаваше идиличната малка община, в която двамата възнамеряваха да останат завинаги, че скоро ще отведе Мириам далеч от онова съществуване, за което бяха градили планове.

Но промените, които предстояха, бяха за добро, а и Мириам щеше да ги приеме, помисли си той. И как не? Повече пари означаваха дори по-голяма къща от тази, за която си мечтаеха. Животът им щеше да стане по-космополитен, те щяха да се махнат от задушаващия ги досега провинциализъм.

Може би най-важното беше, че щяха да разширят кръга на приятелите си и да се срещат с далеч по-интересни хора, на много по-високо ниво от така нареченото изтънчено висше общество на Блайтдейл. На Кевин веднага му бяха допаднали другите двама адвокати, работещи във фирмата на Джон Милтън, и беше сигурен, че Мириам също щеше да ги хареса.

Той отиде в кантората си и прегледа оставените за него съобщения. Мириам го беше търсила, но той реши да говори с нея чак когато се прибере.

Двамата с Мириам живееха в Блайтдейл Гардънс — жилищен комплекс от къщи, построени от кедрово дърво, разположен в самите покрайнини на селището, в гориста, селска местност. Извънградските къщи бяха двуетажни, с удобни и просторни помещения и с тухлени камини за дърва. Комплексът имаше плувен басейн и два тенис корта. В нито едно отношение той и Мириам не бяха изпитвали никакви несгоди през изминалите години, но този път, бързайки да се върне у дома, Кевин се улови, че е станал критичен по отношение на малкия град. Тук имаше нещо, на което досега не бе обръщал внимание — по някакъв начин това място приспиваше жителите, правеше ги

незаинтересовани. А сега пред него се откриваха по-големи възможности и той виждаше колко недостижими щяха да бъдат те, ако останеха да живеят тук.

Той остави колата в гаража си и тъкмо преди да отвори входната врата, Мириам се появи на прага. Тя отстъпи назад в антрето и със загрижен вид го попита:

— Къде беше? Мислех, че ще ми се обадиш до обяд, за да се видим, а освен това знаеш, че чаках да чуя какво имаше да говори с теб Санфорд Бойл.

Той влезе и затвори внимателно вратата след себе си.

— Забрави за Бойл, забрави за Карлтън, забрави за Сеслър!

— Какво? — Тя притисна с дясната ръка гърлото си. — Защо? Не ти ли предложиха съдружничество?

— Съдружничество ли? Ни най-малко. Точно обратното.

— В какъв смисъл, Кевин?

Той поклати глава.

— Не може да се каже, че ме уволниха, а по-скоро ме посъветваха да си намеря нещо, което да подхожда повече на... на природата ми. — Той мина покрай нея, за да влезе във всекидневната и се тръшна на дивана.

Тя остана като гръмната на мястото си.

— Заради последното ти дело, нали?

— Предполагам, че това беше камъчето, което преобърна колата. Слушай, Мириам, аз нищо не значех за тях, както и те нищо не значеха за мен.

— Но Кев... след всичките тези години, в които ни се случваха само хубави неща... — Мириам намръщи лице. — Знаех си, че не биваше да поемаш това дело. Знаех си го! Видя ли сега какво стана! — проплака тя. Сърцето ѝ биеше до пръсване. Как ли ще изглеждат нещата отстрани? Кевин защитава известна лесбийка и после изгубва работата си в една от най-престижните фирми в общината! Едва ли не чу как майка ѝ натяква: „Аз те предупреждавах!“

— Отпусни се — усмихна ѝ се той.

— Да се отпусна? — Тя наклони глава на една страна. Защо не е толкова разтревожен? — Къде беше досега, Кевин? — Отмести поглед към часовника над камината. — И не се ли прибираш много рано?

— Да. Хайде, ела. Седни тук. — Той потупа мястото до себе си.
— Имам да ти казвам много неща.

— Майка ти се обади — рече тя, като че ли предугади думите му и искаше да започне да му напомня за връзките му с тукашната общност.

— Ще ѝ позвъня след малко. Всичко наред ли е?

— О, да. Искаше да те поздрави за победата ти в съда — отвърна тя сухо.

— Добре. Значи сега ще се зарадва още повече.

— Защо, Кевин? — Мириам предпочете да седне срещу него и събра ръце в скута си.

— Не бъди толкова угрижена, миличка. Всичко, което ще правим оттук нататък, ще подобри живота ни.

— Как?

— Ами явно, че ще напусна „Бойл, Карлтън и Сеслър“. И слава богу за това.

— Но ти беше много горд, че работиш там — отбеляза тя тъжно.

— Бях, но какво знаех досега? Бях хлапак, излязъл току-що от правния факултет, готов с удоволствие да започне такава работа, но сега...

— Какво? Казвай де! — подкани го тя по-настойчиво.

— Ами... — той се наклони към нея — помниш ли онзи мъж, който дойде при нас на бара в „Брамбъл Ин“ в петък и ми остави визитната си картичка?

— Да.

— Е, след ободрителния си разговор с „Тримата смешници“ аз я разгледах доста внимателно.

— И какво направи?

— Обадох му се и отидох в Манхатън. Изпитах чувството, че се озовах в една от мечтите си. Да не ти говоря какви богати юридически фирми има в Ню Йорк! Почакай и сама ще се увериш! Тази се намира на двайсет и осмия етаж. Изгледът е великолепен. Те са буквално затрупани от работа и затова толкова бързо е пораснала репутацията им в Ню Йорк. Имат отчаяна нужда от още един адвокат.

— Какво си направил, Кевин?

— Преди всичко нека да ти кажа, че Пол съвсем не се шегуваше. Те наистина ще ми плащат двойно повече, отколкото щях да изкарам

тази година в „Бойл, Карлтън и Сеслър“, дори и да ме бяха направили пълноправен съдружник. А това са много пари, Мириам. Второ, ще работя само това, което искам — криминални дела.

— Ами ако не се получи? Тук поне си сигурен, на път си да изградиш нещо.

— Какво искаш да кажеш с това „ако не се получи“? И това ми било вот на доверие от собствената ми жена! — Той моментално доби вид на обиден, сякаш се намирал в съдебната зала.

— Просто се опитвам да...

— Знам, че всяка голяма крачка като тази е съпроводена от страх, но веднъж запознаеш ли се с колегите ми... ще видиш, че това е най-положителната част, засягаща нас двамата, Мириам. Тед, Дейв и Пол са семейни, но засега нямат деца. Дейв и Тед и съпругите им са горе-долу на нашата възраст. Ще имаме възможност да дружим с хора, с които ще ни свързват общи неща. Питам те, какво общо имаш ти с Етел Бойл или с Барбара Карлтън, или с Рита Сеслър? Знаеш, че те продължават да се мислят за нещо повече от нас, защото аз не съм съдружник, а и да не ти напомням колко пъти си се оплаквала, че се отнасят с теб като с хлапачка.

— Но, Кевин, ние имаме и други приятели.

— Знам, но е време да разширим хоризонтите си, миличка. Онези хора живеят и работят в Ню Йорк. Ходят на театър, концерти, художествени изложби, ползват дълги ваканции. Най-сетне и ние ще успеем да правим неща, за каквито винаги си мечтала.

Мириам се облегна назад и се замисли. Може би Кевин е прав, може би тя прекалено се е уединила в свой собствен свят. Може би е време да разчупи и излезе от този пашкул.

— Наистина ли смяташ, че това е правилна стъпка, Кев?

— О, мила, тя не само е правилна, тя е решаваща стъпка. — Той стана, наведе се да я целуне и седна до нея, взимайки ръцете ѝ в своите. — Не бих предприел нищо, което може да те направи нещастна, независимо доколко самият аз ще бъда щастлив. Просто не бих го допуснал. Та ние... ние с теб сме почти едно цяло.

— Така е. — Мириам затвори очи и бавно прехапа долната си устна.

Кевин я погали по бузата и тя го погледна.

— Обичам те, Мириам. Не знам дали някой мъж е способен да обича повече от мен някоя жена.

— О, Кев... — Те се целунаха и тогава тя видя новия пръстен на кутрето му. — Откъде имаш този пръстен, Кевин? — Взе ръката му, за да го разгледа по-отблизо. — С твоя инициал?

— Няма да повярваш, но това е подарък от господин Милтън, като за добре дошъл във фирмата му.

— Сериозно? Но откъде е бил сигурен, че ще приемеш предложението му?

— Когато се запознаеш с господин Милтън, ще разбереш. Този мъж излъчва доверие, авторитет, успех.

Тя поклати глава и отново погледна пръстена.

— Двайсет и четири карата злато, и то масивно — поясни той и размахна ръка.

— Май наистина са ти взели акъла.

— Вярно е — призна си той.

— Но, Кевин, ами пътуванията ти всеки ден дотам и обратно? Ти никога не си искал да ти стават навик.

— Господин Милтън ми предложи чудесно разрешение — усмихна се той и поклати глава. — Направо не е за вярване, но е така.

— Какво разрешение? Казвай де! — И тя подскочи върху креслото.

Кевин се разсмя на нетърпеливостта ѝ.

— Ами изглежда, че в резултат на някакво дело, което водил преди години, Милтън станал собственик на жилищна сграда на „Ривърсайд Драйв“, където в момента има един свободен апартамент.

— На „Ривърсайд Драйв“? Имаш предвид да се преместим да живеем в Ню Йорк? — Мириам едва потисна напирещата си възбуда. Кевин знаеше, че тя не гори от желание да живее там.

— Познай колко струва този апартамент.

— Нямам представа.

— Шестстотин хиляди долара!

— Но, Кевин, ние не можем да го купим.

— Няма да се наложи да го купуваме.

— Как така?

— Ще бъде наш, докато построим къщата на нашите мечти. Без да плащаме наем или нещо друго, дори и сметките за тока.

Мириам зяпна с уста и Кевин отново прихна да се смее.

— И още нещо... Тед Маккарти и жена му Джийн, Дейв Котайн и жена му Норма, Пол Скоулфийлд и жена му Хелън живеят в същата сграда.

— А господин Милтън къде живее?

— И той живее там, в надстройката на покрива. Както ми каза днес Тед Маккарти... Джон Милтън и съдружниците му са нещо като голямо семейство.

Съпротивата на Мириам започна да отслабва, интересът ѝ видимо нарастваше.

— А господин Милтън има ли жена, деца?

— Не. И може би затова се отнася със съдружниците си като със свое семейство.

— Как изглежда той?

Кевин се облегна назад.

— Джон Милтън, Мириам — започна той, — е най-обаятелният и очарователен човек, когото съм срещал. — Докато разказваше за срещата си с него, Кевин се изпълни с чувството, че я преживява отново, толкова силно се бяха запечатали в съзнанието му всички подробности.

По-късно, след като вечеряха тихо и кротко, двамата си легнаха, психически изтощени. И на сутринта Кевин приписа кошмара, който бе сънувал, тъкмо на психическото си изтощение. Беше в съда, защитавайки отново Лоуис Уилсън, само че този път съдията беше господин Милтън, който му се усмихваше поощрително. Кевин се обърна към Барбара Стенли и я видя да седи чисто гола на свидетелската банка. Непосредствено зад гърба ѝ Лоуис Уилсън се беше навела над момичето и галеше с върховете на пръстите си зърната на гърдите ѝ. После тя вдигна поглед към него, усмихна му се похотливо и плъзна ръце надолу, за да ги провери между бедрата на Барбара.

— Не! — извика той.

— Кевин?

— Не! — Отвори очи.

— Какво има?

— Ъ?

— Викаше нещо.

— Какво? А, да. — Той разтърка енергично лицето си, за да пропъди ярките образи, които се задържаха пред очите му. — Сънувах кошмар.

— Искаш ли да ми го разкажеш? — попита Мириам със съвсем отпаднал глас.

— Не. Ще се опитам да си доспя. Нищо ми няма. Беше някаква глупост — допълни той.

Тя простена с облекчение и бързо заспа отново. След малко и той затвори очи.

Когато се събуди, Кевин се обади в кантората си да предупреди, че няма да дойде, и помоли Мери да отмени срещата му със Сетънови. Секретарката се изненада и поиска да узнае нещо повече, но Кевин побърза да затвори телефона. После двамата с Мириам се облякоха, закусиха и тръгнаха за Ню Йорк. Снегът беше натрупал почти петсантиметрова покривка — вторият значителен снеговалеж за годината, а декември още не бе настъпил. Прясната млечнобяла снежна пелена скърцаше под краката и Мириам се изпълни с коледно настроение. В съзнанието ѝ зазвънтяха звънчета на шейна, а когато погледна напред, видя парче синьо небе между облаците. Оттам струяха слънчеви лъчи и заснежените клони на дърветата блестяха като захарен памук.

Натовареното автомобилно движение по „Гранд Сентръл Паркуей“ обаче бързо превръщаше чистите бели снежинки в мазна черно-кафява киша. Автомобилите пред тях хвърляха заскрежени кални пръски върху предното им стъкло. Чистачките ги почистваха с монотонен ритъм. По хоризонта право пред тях се носеха заплашително ниски сиви облаци.

— Да пътувам всеки ден до града и обратно не е за мен работа — измърмори Кевин, когато приближиха будката за плащане на пътната такса. — Не бих издържал на напрежението и на това чисто губене на време.

— Е, да, ама и да живееш там не е толкова розово, Кевин. Проблем е паркирането, натовареното движение...

— О, паркирането няма да е никакъв проблем, мила. В подземията на жилищната ни сграда има охраняем паркинг.

— Наистина ли?

— А и няма да се налага да шофирам до кантората си. Господин Милтън ни е предоставил една лимузина, която ще ни кара на работа и обратно всеки ден. Каза ми, че тя се явявала нещо като втора кантора... Пол, Тед, Дейв и аз ще обсъждаме в нея делата и всякакви други въпроси.

— А самият господин Милтън?

— Предполагам, че неговото работно време е друго. Още не съм запознат с всички подробности, мила, но и това ще стане, и това ще стане — повтори той.

Мириам се отпусна на седалката, когато влязоха в града. Кевин зави по Блейзър авеню и в момента, в който навлезе по „Ривърсайд Драйв“, от паркираната пред жилищната сграда лимузина на „Джон Милтън и съдружници“ слезе Пол Скоулфийлд и му направи знак да отбие към паркинга под сградата.

Вратата на подземния гараж се отвори и Кевин се спусна с колата надолу.

— Вашите места са на 15Д — упъти ги Пол. — Можеш да минеш и по дясното платно.

Кевин върна на заден ход и паркира. Пол отвори вратата на Мириам и ѝ помогна да слезе, а Кевин заобиколи колата и се приближи да се ръкува с него.

— Много ми е приятно да ви видя отново, госпожо Тейлър.

— О, моля ви, наричайте ме Мириам.

— Мириам, ти пък ме наричай Пол — отвърна ѝ той с усмивка, после допълни: — Асансьорът слиза дотук — и посочи надясно. Вратата на паркинга се отваря с дистанционно управление. — Пол извади уреда от джоба на самото си и го подаде на Кевин, като добави: — Има още един на плота в кухнята в апартамента ви. — Обърна се отново към Мириам и каза с гордост: — Сигурно усещаш, че гаражът е отоплен. — Спряха пред асансьора и Пол натисна бутона. Вратата се отвори веднага и той ги покани с ръка да влязат първи.

— Откога живеете с Хелън тук, Пол? — попита Кевин.

— Нанесохме се много скоро след като господин Милтън ни предложи. Има вече... шест години.

— Това се счита за много хубав район на града, нали? — отбеляза Мириам.

Пол се усмихна и кимна.

— Намираме се до центъра „Линкълн“, наблизно има художествени галерии, недалеч са и театрите. Ще опознаеш основно Ню Йорк, Мириам.

Вратата на асансьора се отвори и той я задържа, докато слязат, и им направи знак да тръгнат надясно.

Пол спря пред врата с номер 15Д, която също като на другите апартаменти беше широка, от тъмно дъбово дърво, с малко метално чукало.

— О, като едно време! — възкликна Мириам, разглеждайки чукалото. — Много обичам старинни неща.

Пол извади ключове, отключи и след като отвори вратата, отстъпи назад. В отсрещния край на голямото преддверие още от самия праг се виждаше трапезария и тъмносини плюшени завеси, поръбени със златен ширит, които бяха дръпнати и откриваха редица от прозорци. Дори и в мрачен ден като този през тях нахлуваше светлина.

— Колко е светло... и просторно! — отбеляза веднага Мириам.

Преддверието имаше под от твърда дървесина. Вдясно на около два и половина метра навътре се намираше входът за дневна на пониско ниво, с камина от бял мрамор. Килимът в светлосин цвят изглеждаше чисто нов, но не беше толкова ярък като техния в Блайтдейл. Дневната обаче не беше съвсем празна — десният ѝ ъгъл бе зает от клавесин.

— О, Кев! — възкликна Мириам и се хвана за гърлото. — Ето нещо, за което винаги съм мечтала! — Тя слезе по двете стъпала във всекидневната и натисна няколко клавиша. — Настроен е! — И изсвири първите няколко такта от „Спомен“.

— Мириам свири много добре — отбеляза Кевин. — Възнамерявахме да купим пиано, но решихме да изчакаме, докато се нанесем в собствен дом.

— Как така е тук този клавесин? — попита Мириам.

— Той е на господин Милтън — поясни Пол и сви рамене. — Винаги е стоял тук.

Мириам прекара нежно ръка по повърхността на клавирния инструмент и се усмихна.

— Каква приятна изненада — прошепна тя.

— Радвам се, че ще можеш да го ползваш — каза Пол.

Мириам кимна с удивление и продължи към трапезарията.

— Смятах да сложа подобни тапети в нашата трапезария. Дори отидох в магазина до нас и си избрах едни.

Мириам вдигна глава към блестящия полилей и влезе в дългата, лимоненожълта кухня, клатейки глава при вида на чисто новите уреди, дългия плот и удобното работно пространство. Нишата за закуска имаше голям прозорец със същия изглед към река Хъдзън, какъвто имаше и трапезарията.

Спалнята обаче направо ѝ взе дъха. Дори Кевин онемя. Тя беше двойно по-голяма от тяхната в Блайтдейл. Вдясно върху площадката пред банята имаше вградена дълга мраморна тоалетна масичка, а огледалата обхващаха цялата ширина на стената.

— Нашето спално обзавеждане почти ще се изгуби тук, Кев. Ще трябва да купим още мебели.

— Ох! — въздъхна Кевин и отмести поглед към Пол. — Започна се: това ще ни трябва, онова ще ни трябва...

— Ами така си е, Кев, ще ни трябва.

— Добре, добре.

— Не се притеснявай за това, Мириам. Сега Кевин ще може да си го позволи — намеси се Пол.

— Благодаря за подкрепата, приятелю.

Пол се разсмя.

— И аз минах по същия път, друже. Жена ми продължава да ходи на пазарско сафари.

Мириам дълго ахкаше и охкаше, докато оглеждаше банята с вана за воден масаж и месинговите прибори. Оттам отиде да надникне и във втората спалня.

Когато се върна, заяви, че който е живял тук, е приспособил спалнята в детска стая, и допълни:

— Стените са облепени с тапети с герои от анимационни филми.

— Е, вие може да правите всякакви промени — каза Пол.

— О, не. Няма да пипаме детската стая. И без това вече мислим да увеличаваме семейството си — отвърна Мириам и погледна Кевин за потвърждение. Той кимна усмихнат.

— Това значи ли, че ще се чувствате щастливи тук? — вметна закачливо Пол.

— Щастливи? Кога най-рано можем да се настаним? — попита Мириам и дори и Кевин се разсмя на неочакваното ѝ въодушевление. Той очакваше всякакъв род възражения от нейна страна независимо колко хубав е апартаментът. Въпреки че Блайтдейл и съседните общини значително се бяха разраснали през последното десетилетие и вече имаха вид на по-големи градове, на Мириам ѝ харесваше да се счита за провинциален тип жена. Винаги изтъкваше колко по-безопасно е в малкото селище и колко пренаселени и замърсени са големите градове. Както нейните, така и Кевините родители наблягаха на тези отрицателни черти не само защото вярваха, че е така, но и защото искаха Кевин и Мириам да останат да живеят там, където вече се бяха установили. Но, изглежда, сега Мириам забрави за всичко това. Поне за момента.

— О, Кев, едва сега видях, че има и тераса — възкликна тя и се запъти през всекидневната към стъклените врати. Кевин погледна към Пол, но лицето на мъжа остана безизразно, макар че точно от тази тераса един преуспяващ адвокат и добър приятел бе сложил край на живота си. Мириам отвори вратите и излезе на терасата.

— Кевин, ела!

Той отиде при нея и двамата застанаха един до друг, за да се насладят на изгледа.

— Поразена съм — рече Мириам. — Представи си само как си седим тук в топлите вечери, отпиваме вино и гледаме звездите.

Той безмълвно потвърди с глава, но не можеше да пропъди мисълта за Ричард Джафи. Какво ли му е минало през ума на този човек, което да го е подтикнало да извърши подобно нещо? Защото така, както бяха извити перилата, той трябва да се е качил на нещо и да се е преметнал над тях. Иначе не можеше да стане толкова лесно и импулсивно. Явно, че го е обмислил, чувствайки, че няма друг изход. Ама че потискащо!

— Нали, Кевин?

— А? О, да, да. Просто... нямам думи — смотолеви той и почувства облекчение, като чу, че на вратата се звъни.

— Първите гости? — някак замислен подхвърли Пол.

Тримата отидоха в преддверието и отвориха входната врата. Две жени нахлуха вътре като свеж пролетен вятър, смеейки се и говорейки в един глас.

— Аз съм Норма Котайн.

— А пък аз съм Джийн Маккарти.

— Ти несъмнено си Мириам — каза Норма. — Не можехме да чакаме. Дейв каза да ви дадем малко време, докато се настаните, но Джийн пък...

— Какво има да чакаме? Нали това ни е работата — да ви помогнем да се настаните.

— Здравей! — Норма подаде ръка на Мириам, която само се усмихваше. — Аз съм в 15Б.

— Аз съм в 15В — каза Джийн и пое ръката на Мириам веднага щом Норма я пусна.

Едва тогава двете се спряха да си поемат дъх.

— Пол? — погледна го въпросително Норма.

— О, да. Това са Кевин и Мириам Тейлър. Знаете вече кои са.

— Типичен адвокат — отбеляза Джийн. — Не казва нито една дума в повече, ако не му се плати за нея.

Двете жени избухнаха почти едновременно в смях. В някои отношения те си приличаха като сестри. Макар че Норма носеше косата си ниско подстригана, като на хотелски пиколо, а на Джийн беше дълга до раменете и с подвити краища, цветът им беше светлокестеняв, само дето на Норма беше леко по-тъмен. И двете бяха високи метър и шейсет и седем и имаха хубави и стегнати фигури, но Норма изглеждаше малко по-закръглена.

Кевин не помнеше да е виждал по-сияйни жени. Светлосините очи на Норма блестяха като мъниста под лед, подобен блясък излъчваха и зелените очи на Джийн. И двете имаха мека, гладка кожа със свежи, здрави бузи и обилно начервени устни. С джинсите и почти еднаквите си тъмносини памучни пуловери те създаваха впечатлението, че са облечени с някаква униформа.

— Хайде да те заведа в моя апартамент да пием кафе с ония кифлички, които са без захар — предложи Джийн и хвана под ръка Мириам. — Купувам ги от хлебарницата на ъгъла на „Бродуей“ и Шейсет и трета...

— Как го каза само, сякаш хлебарницата е нейно откритие! Аз бях тази, която я открих — проплака престорено Норма.

Мириам не можа да не се разсмее, когато и двете буквално я избутаха към вратата. Тя погледна безпомощно Кевин.

— Върви, върви! — насърчи я той. — Ние с Пол отиваме в кантората. Ще се върна след няколко часа... за да те спася — добави той през смях.

— Да я спасиш ли? — изпъчи се Норма. — Напротив, ние я спасяваме. За какво ѝ е да слуша всички тия скучни правни безсмислици, когато ние ще я отрупаме с информация за пазаруване по магазините?

— Е, поне няма да скучае, докато ме няма — смънка Кевин.

— Тя вече няма да има ден в живота си, в който да скучае — вметна Пол, но с такъв надменен и решителен глас, че Кевин го изгледа, за да се увери, че той нарочно го изрече така, само да подчертае, че се шегува.

Но Пол не се шегуваше.

— А твоята жена къде е, Пол?

— Хелън е малко по-затворена от тия двете, но като я опознаеш, ще видиш, че и тя се държи дружелюбно — отвърна той. — Както и да е, хайде да тръгваме. Лимузината вече ни чака долу.

Кевин кимна и се обърна назад, преди да затвори вратата след себе си, и чу звънливия смях на Норма и Джийн, последван и от смеха на Мириам.

Какво по-хубаво от това? Не се ли подрежда толкова добре всичко?

Зачуди се защо дори е нужно да си задава такива въпроси.

— Кафе? — попита Пол и се наведе да напълни двете чаши от кафеника, в който шофьорът бе приготвил кафето и го бе оставил да се топли върху отоплителната плоча, вградена в барчето на колата.

— С удоволствие.

Лимузината плавно потегли и Кевин се отпусна назад върху седалката от гладка черна кожа, прекарвайки одобрително ръка по възглавниците. Лимузината беше мерцедес с известни вътрешни допълнителни удобства.

— Ето това е начин да се движиш в Ню Йорк!

— И още как. — Пол му подаде чашата с кафе. — Човек дори не обръща внимание на града оттук. — Той се облегна назад на седалката срещу Кевин и кръстоса крака. — Всяка сутрин пием кафе тук. Винаги има и по един брой на „Уолстрийт Джърнъл“, за да се отпуснем, преди

да се хвърлим в битката. Вече толкова съм свикнал, че дори не ми прави впечатление.

— Каза, че от шест години си с господин Милтън.

— Да. Преди това работих в едно малко селище, Монтисело, където се занимавах предимно с имуществени дела и от време на време с пътни злополуки. Господин Милтън ме наблюдавал, докато защитавах един местен доктор, обвинен в лекарска небрежност.

— Сериозно? И как се справи?

— С пълна победа. — Той се наведе към Кевин. — Макар че негодникът наистина беше проявил най-високомерното, безчувствено и безотговорно поведение.

— Как успя да спечелиш делото при тези обстоятелства?

— Обърках напълно тъжителя. Наранил си окото и отишъл в болница, но въпросният доктор го зарязал и дни наред не го преглеждал. Взел си отпуска и отишъл да играе голф, забравяйки обаче да предупреди колегата си да поеме лечението на нещастния глупак. В това време окото му изтекло и той го загубил.

— О, Господи!

— Онзи беше долнопробен простак, общ работник в „Строежи на магистрали“. Сестра му го подкокоросала да заведе дело, но той не можа да си спомни кога точно го е преглеждал лекарят, как точно го е лекувал и за наш късмет болницата не беше запазила почти никакви протоколи на лечението. Естествено, аз доведох специалист от Ню Йорк да свидетелства за доктора, че екипът му е направил всичко каквото трябва. Платих му пет хиляди долара за едночасовото му присъствие, но поне успя да отърве доктора от присъда.

— А какво стана с нещастника? — попита Кевин, преди да е успял да подреди собствените си мисли.

Пол сви рамене.

— Отначало предложихме на адвокатата му да се споразумеем, но алчното копеле реши, че ще спечели делото. — Той се усмихна. — Тогава направихме това, което трябваше, друже. Вече го знаеш... Във всеки случай малко след това господин Милтън се отби при мен. Отидохме да обядваме и да поговорим, а на следващия ден аз го посетих в Ню Йорк. Оттогава съм тук.

— И сигурно никога не си съжалил.

— Нито за момент.

— Поразен съм от всичко тук, особено от господин Милтън. — Кевин се замисли за миг, после продължи: — След всичките вълнения вчера така и не успях да го помоля да ми разкаже нещо за себе си. Откъде е той?

— От Бостън. От Юридическия факултет в Йейлския университет.

— Да не е от онези заможни семейства, в които бащата е адвокат, синът също?

— Баща му е заможен, но не е адвокат. Господин Милтън не обича да говори много за миналото си. Майка му починала при раждането му, а баща му, с когото не се разбираш, го изхвърлил.

— О!

— Очевидно му е направил най-голямата услуга. Принуден да се оправя сам в живота, той се хванал здравата за работа и бързо си спечелил известност. Той е самоизградил се човек във всеки смисъл на думата.

— Как така не се е оженил? Той не е...

— Не би го направил. Той си има жени, но гледа да не се обвързва. Заклет ерген, но щастлив. Хю Хефнер^[1] щеше да го опише много добре — изсмя се язвително Пол.

Кевин се разсмя и се загледа през прозореца към хората по улиците. Вълнуващо беше да си тук, да работиш в Ню Йорк, да бъдеш заобиколен от преуспяващи хора, да ти се предлагат толкова много неща.

Какво бе направил, за да заслужи това, запита се той, но веднага се сети за любимото предупреждение на дядо си, че на харизан кон зъбите не се гледат. Гореше от нетърпение да се залови за работа.

Щом влязоха в кантората, Даян ги уведоми, че господин Милтън, Дейв и Тед ги чакат в заседателната зала.

— О, щях да забравя, че днес имаме вътрешно съвещание. Това се казва щастливо съвпадение! — Пол потупа Кевин по рамото. — Веднага ще получиш кръщение.

[1] Издателят на „Плейбой“. — Б.р. ↑

ГЛАВА 5

Заседателната зала представляваше ярко осветено, тъмносиво правоъгълно помещение без прозорци. Освен големия часовник на Ай Би Ем, окачен високо на задната стена, нямаше никаква допълнителна украса — като картини например, каквито висяха в приемната и коридора. Голите стени и безукорно чистият под изпълниха Кевин с чувството, че влиза в зала за аутопсии. Не се долавяше и никакъв мирис, било то приятен, или някакъв друг. Едва доловимото бръмчене на климатична инсталация подсилваше стерилната и студена атмосфера на залата.

Господин Милтън бе заел челното място на дългата черна маса, която заедно със столовете около нея беше единствената мебелировка на залата. Дейв и Тед седяха един срещу друг на средните места, с чинно подредени пред тях папки и книжа. От двете страни между тях и господин Милтън столовете бяха празни. Карла сервираше кафета.

— Добр'утро! — приветства го господин Милтън. — Жена ти хареса ли апартамента?

— Великолепен е. Не знам дали днес ще мога да я изкарам от него.

Дейв и Тед си размениха разбиращи погледи. Явно, че и двамата бяха изживели подобни мигове с жените си. Кевин забеляза, че Джон Милтън притежава способността да задържа усмивката си около очите и създаваше впечатлението, че всяка част от лицето му имаше своя, независима от другите части реакция. Устните му останаха плътно събрани, бузите му бяха изопнати.

— О, докато не съм забравил, много ви благодаря за пръстена.

— Вече си бърникал из чекмеджетата, а? — Джон Милтън се обърна към Дейв и Тед, които бяха засмени до уши. — Нали ви казах, че това е един ентусиазиран млад адвокат. — Всички извърнаха одобрителни погледи към Кевин. — Кевин, можеш да седнеш отдясно на Дейв.

— Разбира се. — Кевин погледна към Дейв. — Добр'утро!

Дейв и Тед му отвърнаха на поздрава в един глас. Пол зае мястото отдясно на господин Милтън и сложи очила за четене, докато отваряше папката си.

— Вече можем да започваме — оповести Джон Милтън. — Радвам се, че ще присъстваш, Кевин. Това не са официални съвещания, но ги правим периодично, за да може всеки да направи отчет на работата си.

— Кафе? — предложи тихо Карла на Кевин.

— Не, благодаря. Вече пих достатъчно тази сутрин.

Тя бързо се върна на стола си зад господин Милтън, взе бележник и писалка и застина в очакване.

— Тед, да започнем с теб, а? — предложи господин Милтън.

Тед Маккарти сведе поглед към папката си.

— Добре. Мартин Кроули живее на втория етаж в един блок на ъгъла на Осемдесет и трета улица и „Йорк“. Готвач е в кръчмата „Джинджър“ на Петдесет и седма и Шейсета. Работи там вече четвърта година. Собственикът и управителят на заведението казаха само хубави неща за него: трудолюбив, с чувство за отговорност. Заклет ерген, няма семейство в Ню Йорк. Нисък и набит, с ниско подстригана коса... като Дейв — поясни той и се усмихна на колегата си. Дейв остана сериозен.

— Продължавай — подкани го господин Милтън с тих глас и затворени клепачи, сякаш думите на Тед му доставяха някакво чувствено удоволствие.

— Съседите му обаче, не Блатови, а другите, както се очакваше, не можаха да кажат кой знае колко за него. Самотник, дружелюбен, но затворен в себе си. Има хоби... да прави модели на самолети. Жилището му е буквално претъпкано с тях.

— На каква възраст е?

— А, да. Четирийсет и една годишен.

— Давай за момичето — подтикна го господин Милтън.

— Съседът му до него има две деца, момче на десет години и дъщеря на петнайсет. Една вечер дъщерята, Тина, се прибрала, плачейки истерично, и признала, че Мартин я поканил в апартамента си, за да ѝ покаже моделите на самолети, и я изнасилил въпреки съпротивата ѝ. Блатови повикали полиция.

— Водили ли са я на лекар?

— Да. Не открили сперма, но тя твърдяла, че той бил с презерватив. — Тед вдигна поглед. — Допълнила, че докато я изнасилвал, ѝ казал, че се страхувал от СПИН.

— Да не се зарази, или да не зарази другия? — попита Дейв.

— Не е уточнила.

— В такъв случай с какво друго разполагат освен с показанията на момичето? — поинтересува се господин Милтън с тон, който отново върна вниманието на всички към същността на въпроса.

— Ами открили ожулвания по раменете и ръцете ѝ. Пликчетата ѝ били разкъсани. При последвалия оглед на апартамента на Мартин бил намерен перлен гребен за коса, за който майката на Тина твърдяла, че е на дъщеря ѝ.

— Дори и да е неин, това доказва само, че е била в апартамента, но не и че е била изнасилена — вметна Пол.

— Мартин каза ли нещо, което да го уличава? — попита Джон Милтън.

— Постъпил много умно, като отказал да отговаря на всякакви въпроси в отсъствието на адвокат.

— Бил ли си е вкъщи в часовете, в които дъщерята твърди, че я е нападнал?

— Да. Бил сам и каза, че работел над нов модел самолет.

— Нещо друго?

— Ами... — Тед хвърли поглед на записките си. — Преди шест години е бил обвинен в изнасилване на дванайсетгодишно момиче в Тълса, Оклахома. Но до съда не се е стигнало.

— Няма значение. Дори и да го изправят на подсъдимата скамейка, ще го питат за предишни присъди, а не за предишни обвинения.

— Не мисля, че ще се наложи да го изправяме на подсъдимата скамейка. Днес направих някои проучвания в училището на момичето. То се слави с правенето на безразборен секс. Разговарях с две момчета, които с охота се съгласиха да свидетелстват. Мога на бърза ръка да я разоблича. Смятам да разкрия това на семейството ѝ. Може и да не стигнем до съда.

— Много добре, Тед. — Усмивката на господин Милтън се плъзна бавно от очите надолу, трепна по бузите и спря в ъглите на устата му. — Много добре — повтори той тихо и добави: — Искam

обаче да прочета подробностите за случая в Тълса — и направи знак на Карла да започне да записва. — Дейв, твой ред е.

Дейв Котайн кимна и отвори папката си. После вдигна поглед, за да каже няколко думи преди изложението си.

— Изглежда, че аз ще осигуря заглавията в пресата тази седмица.

— Добре, не е лошо да привлечем общественото внимание — обади се Пол и обръщайки глава към господин Милтън, двамата си размениха одобрителни погледи.

— Делото на Дейв заслужава да стане обществено достояние, Кевин — отбеляза господин Милтън. — Може би вече си чел за случая с няколкото ученички, изнасилени и жестоко убити, телата им били насечени на парчета. Убийствата обхващат района от Бронкс, през Йонкърс, до Уестчестър. Мъжът е арестуван и подведен под отговорност.

— Да, четох. Не беше ли намерена една от жертвите миналата седмица?

— Във вторник — уточни Дейв. — На ъгъла на паркинга пред хиподрума на Йонкърс. Била увита в найлонов чувал за боклук.

— Да, спомням си. Ужасно нещо.

— Чел си само половината. — Дейв извади топче книжа и му го подаде. — Ето останалото. Протоколът на съдебния лекар представлява нещо като подробно описание на нацистка камера за мъчения, което между другото — обърна се той към господин Милтън — обвинението възнамерява да изтъкне.

— Защо? — попита Кевин, който не можа да сдържи спонтанния си интерес.

— Клиентът ми Карл Обермайстър е служил в младежкия корпус на Хитлер. Твърди, че бил малък, разбира се, и вършел това, което му се кажело. Баща му обаче си призна, че бил пазач в Аушвиц.

— Това няма значение. Пред съда тук няма да бъде изправен баща му — отбеляза господин Милтън и махна с ръка в знак, че отхвърля забележката.

— Точно така — съгласи се Дейв и сведе поглед към книжата си.

— Какво друго пише в протокола на съдебния лекар? — запита го господин Милтън. — Не е лошо и Кевин да чуе.

Кевин се обърна изненадан.

— Е, да, аз...

— Освен че са били разсечени през гърдите, във вагината на момичетата е бил напъхван горещ прът — заговори бързо Дейв.

— Толкова за спермата като доказателство — обади се Тед.

— Исусе! — възкликна Кевин.

— Всички ние трябва да имаме здрави нерви, Кевин. Във фирмата работим и върху отвратителни престъпления, не само върху престъпления, извършвани от чиновници — поясни господин Милтън. Гласът му прозвуча плътен и твърд. На Кевин му се стори, че дори съдържаше доза порицание.

— Разбира се — смотолеви той. — Извинете.

— Продължавай — нареди господин Милтън на Дейв.

— Обермайстър бил задържан тук, наблизко. Един патрулиращ полицай го заподозрял. Мъжът нямал търпение да получи акта си за превишена скорост. На другата сутрин, когато бил намерен трупът, полицаят си спомнил за Карл Обермайстър. От полицията отишли в апартамента му да го разпитат, само че единият полицай се оказал прекалено амбициозен и отишъл твърде далеч. Претърсил апартамента без заповед за обиск и намерил тел, подобна на тази, с която били връзвани жертвите. Те отвели Карл и го държали в килията пет часа, докато накрая той си признал.

— Признал си значи — промълви Кевин.

— Да — усмихна се Дейв, — но аз проучих внимателно всичко, което е ставало в полицията. Ние със сигурност ще го предпазим от явяване в съда. Ами през цялото време, докато са го държали в участъка, те не са му дали възможност да се обади на адвокат. Не е бил разпитван по установения ред и предполагаемото доказателство, намерено от следователя, е невалидно. Те всъщност не разполагат с нищо. Много скоро Карл ще бъде на свобода — допълни той и се обърна към господин Милтън, който го удостои с усмивка. Дейв приключи с изложението си и отвори широко очи, сякаш получаваше благословение.

— Много, много добре, Дейв. Хубава работа си свършил, наистина много хубава.

— Моите поздравления, Дейв — каза Пол.

— Блестящо! — присъедини се и Тед. — Направо блестящо!

Кевин огледа един по един колегите си — всички изглеждаха толкова доволни. Изведнъж се сети, че Дейв Котайн е евреин и че успешното защитаване на човек с нацистко минало би трябвало да го притесни. Но нямаше и следа от подобно нещо. Напротив, от очите на Дейв струеше гордост.

— И така да е — каза господин Милтън, — бих искал да прегледам протокола на съдебния лекар. Направи ми едно копие, Карла — поръча той, без да се обръща към нея; тя си записа в бележника. — А сега Пол ще ни представи за обсъждане библейски случай.

Тед и Дейв се усмихнаха.

— Библейски ли? — попита Кевин.

— Подобен на Каин и Авел — поясни Пол и отправи поглед към Джон Милтън.

— Точно така. Ако обичаш, Пол, опиши го.

Скоулфийлд отвори папката си и започна:

— Пат и Морис Гейлан са към петдесетгодишни. Пат е архитектка по вътрешно обзавеждане, Морис притежава и ръководи малка работилница за бутилиране. Имат осемнайсетгодишен син, Филип, но когато била на четирийсет години, Пат родила още едно момченце, Арнолд. То било плод на онези колебания: да го махна ли, да го оставя ли... По думите и на двамата, докато вземат окончателното решение, станало вече късно. Тя родила детето, но то се оказало тежко бреме за възрастта им. Пат настояла да продължи да работи и накрая намразила второто си дете.

— Тя ли си го призна? — попита господин Милтън.

— Ходила при психолог и говори открито за чувствата си, свързани с детето, защото те допринесли да се стигне дотук. Гейланови имали и семейни проблеми — продължи Пол. — Всеки смятал, че другият не полага достатъчно грижи за новороденото. Пат обвинявала Морис, че негодувал, задето ходела на работа. Накрая и двамата отишли да се съветват с адвокат. Междувременно голяма част от отговорността към Арнолд паднала върху Филип, който, като юноша, кипящ в своя личен живот, също считал малкия си брат за тежест. Това е в общи линии картината.

— Опиши престъплението — подкани го господин Милтън.

— Една вечер, както къпел братчето си, Филип си изпуснал нервите и го удавил.

— Удавил го? — възкликна Кевин, а Пол го бе изрекъл с такъв нехаен тон.

— Миел косата му. Тогава Арнолд бил... — Той погледна в преписката си — на пет години. Детето се дърпало, хленчело... Филип се ядосал, потопил главата му във водата и я задържал прекалено дълго.

— Боже мой! Къде са били родителите им?

— Там е цялата беда, Кевин. Те, както обикновено, били извън града и си гледали своя живот. Госпожа Гейлан обаче ни помоли да поемем защитата на сина им Филип. Докато съпругът ѝ не желае да има нищо общо с него.

— Филип проявявал ли е насилие преди това? — попита Дейв.

— Нищо необичайно. Няколко сбивания в училище, но до полицейско задържане не е стигал. Иначе бил добър ученик. В общи линии се харесвал на другите. Работата е там, че не е от хората, които се разкайват.

— В какъв смисъл? — обади се Кевин. — Не съзнава ли какво е извършил?

— Съзнава, но... — Пол се обърна към Джон Милтън — не съжaliaва. И го показва толкова ясно, че представителите на обвинението го обвиняват в предумишлено убийство. Опитват се да създадат сценария, че никой не го е карал да къпе братчето си. Направил го само за да го убие. При разпита майката призна, че наистина не му е поръчвала да къпе Арнолд. Аз не искам да го изправам пред съда. Начинът, по който той говори за мъртвия си брат... Не знам... Ако бях съдебен заседател, също бих го обвинил.

— Възможно ли е да е замислял убийството? — поинтересува се Кевин.

— Нашата работа е да дадем да се разбере, че не го е замислял — побърза да се намеси Джон Милтън. — Ние защитаваме него, а не подпомагаме адвокатите на обвинението. Как смяташ да процедираш, Пол?

— Според мен вие бяхте прав по отношение на родителите. Ще се занимава повече с тях, ще им втълпя в главите за какво са те и ще им дам примери, сочещи на какви тежки семейни задължения са подлагали големия си син. После ще призова в съда доктор Марвин, за да потвърди неуравновесеното душевно състояние на момчето...

обърканите му роли вкъщи и всичко това в момент, когато то и без това преживява трудностите на следпубертетната възраст, трудности, които доведоха самоубийствата на непълнолетните до епидемични размери.

Пол се обърна към Кевин:

— Не знам дали той е замислял това убийство, Кевин. Но както каза господин Милтън, госпожа Гейлан ме нае да го защитавам, а не да го обвинявам. Освен това, въпреки че той продължава да е здравомислещ за това, което е извършил, аз съм убеден, че е бил морално изнудван и измъчван от родителите си и от държането им. Когато те се върнали онази вечер, той спял в леглото си. Но нито един от двамата дори не надникнал в стаята на Арнолд. Едва на другата сутрин господин Гейлан видял петгодишния си син във ваната.

— Исусе!

— Като поработиш известно време при нас, Кевин — обади се господин Милтън, — ще престанеш да реагираш така. — Той забеляза, че Кевин се смути. — Не бива да те изненадва, че светът е пълен с мъки и страдания. А напоследък Исус като че ли не прави особено много, за да ги облекчи.

— Знам, но просто не проумявам как сте могли да свикнете с това.

— Ти вършиш, или поне много се стараеш да вършиш добре работата си. И вече имаш известен опит в тези неща — отвърна усмихнат господин Милтън. Забележката му беше ясен намек за начина, по който Кевин бе защитавал Лоуис Уилсън.

Кевин се изчерви и огледа другите си колеги — всички бяха вперили погледи в него. Лицата на Пол и господин Милтън останаха сериозни. Дейв изглеждаше угрижен. Тед се усмихваше.

— Мисля, че е въпрос на време... и на повече опит — рече Кевин.

— Точно така — отвърна Джон Милтън. — Трябва време и опит. Сега, след като чу с колко работа се е натоварила фирмата, можеш да се заловиш с твое самостоятелно дело.

Джон Милтън плъзна една папка към Дейв, който я подаде на Кевин. Независимо от желанието да започне да работи върху нещо вълнуващо, той почувства как по гърба го полазиха ледени тръпки. Всички погледи бяха насочени към него и той побърза да се усмихне.

— Предстои ти вълнуващо дело, Кевин. Ще получиш огнено кръщение — продължи Джон Милтън. — Всеки от присъстващите тук го е получил и ето, виж ги.

Кевин ги огледа един по един. По лицата на всички беше изписана същата онази напрегнатост, с която Ахав търси Моби Дик. Той се изпълни с чувството, че ще работи във фирма, занимаваща се с нещо повече от съдебни дела, щеше да работи в нещо като малка общност, кръвно братство от адвокати на прокълнатите. Те издигаха крепост от закони и процедури, правеха оръжие от тях. С каквото и да избираха да се захванат, те щяха да са победителите, преуспяващите.

Най-важното беше, че те до един желяха страстно да се харесат на Джон Милтън, който седеше облегнат назад, доволен до насита от разказите и планове им за съдебната битка.

— На следващото съвещание, Кевин, ще изслушаме теб — каза Джон Милтън и стана от стола. Останалите също се изправиха на крака и го проследиха с поглед, докато излезе от залата, следван плътно от Карла. След като двамата изчезнаха зад вратата, Дейв, Тед и Пол се обърнаха към Кевин.

— В един момент си помислих, че господин Милтън ще се ядоса — заговори Дейв, — когато възкликна: „Исусе!“...

— Защо ще го ядосва подобно нещо?

— Ако има нещо, което той да не търпи, това е адвокат, който изпитва жал към жертвата на клиент, чиято защита е поел — поясни Пол. — Имай го предвид преди всичко друго.

— Това се отнася особено за делото на Дейв — вметна Тед.

— Защо?

— Защото клиентът на Дейв за разлика от нашите няма една стотинка, за да плати. Господин Милтън направо го обсипа с пачки пари.

— Занасяте ли ме?

— Ни най-малко — каза Дейв. — Господин Милтън видя пукнатина в системата и се възползва от нея. Такъв му е стилът на работа.

— Затова сме толкова преуспяващи — заяви Тед с гордост, дори с нотка наглост.

Кевин кимна и огледа отново колегите си. Те не бяха рицари, а това не беше „кръглата маса“ в Камелот^[1], но те щяха да добият

същата слава, помисли си той. Беше сигурен в това.

Мириам имаше чувството, че лицето ѝ ще остане вечно набръчкано от смях. Откакто Кевин излезе, тя не престана да се усмихва или залива от смях. Норма и Джийн бяха непресъхващ извор на забавни разговори. Щом едната приключеше някоя тема, другата подхващаше нова. Отначало на Мириам ѝ мина през ума, че двете жени взимат нещо — някакво стимулиращо средство. Как беше възможно да са толкова енергични, бърбиви и възторжени часове наред, без дори да са пияни?

Философията им за живота обаче внушаваше друго. И двете бяха фанатички на тема здраве, което обясняваше защо си купуват кифлички без захар. И Мириам не можеше да не признае, че можеха да служат като отличен пример за добър начин на живот: поддържани фигури, чисти, пухкави кожи на лицето, красиви, бели зъби, ясни погледи, положителна представа за значението на собствената си личност.

Въпреки че не работеха, нито се стремяха да правят кариера, и двете създаваха впечатлението, че водят пълноценен живот. Стигаха дотам, че разпределяха и организираха дните си по часове, за да могат да вършат всичко, което пожелаеха. Чистенето и готвенето бе оставено за сутринта, след това понеделник, сряда и петък отиваха на аеробика. Вторниците бяха определени за пазаруване на храна. Четвъртъците бяха дни за музеи и художествени галерии, а в съботите и неделите, естествено, ходеха на театър и кино. Повечето от вечерите им бяха запълнени с почерпки в ресторант, посещения на концерти и редовни събирания по семейному.

На Мириам веднага ѝ стана ясно, че Норма и Джийн заедно с Хелън Скоулфийлд, която още не бе виждала, представляват тясно свързана, самодоволна групичка. Те не говореха за други хора.

Очевидно трите двойки ходеха навсякъде заедно, дори и на почивка, когато графикът на съдебните заседания позволяваше.

Както отбеляза веднъж Кевин, тези две градски жени бяха вечно в движение, животът им бе приятен и разнообразен. Мириам не можеше да си ги представи как следобед разлистват списания или гледат сапунени опери по телевизията, колкото да убият времето, докато чакат съпрузите си да се върнат от работа, както тя правеше напоследък. Започваше да ѝ става все по-трудно да накара някоя от

приятелките ѝ в Блайтдейл да прескочат до Ню Йорк, за да гледат някой спектакъл или да си купят някой тоалет, или за каквото и да е друго. Винаги получаваше отговор от рода на „къде ще се набутвам сред толкова коли и народ по улиците“.

Но тия двете бяха напълно глухи и слепи за всички трудности, които предлагаше големият град, и си живееха много добре, ако не и много по-добре тук, без чувството за несигурност или мисли за безопасността им, без никакви неудобства и най-важното — може би поне за човек като Мириам, която бе израснала на острова, — без мисълта, че са затворени вкъщи. И техните домове бяха просторни и светли като нейния.

Апартаментът на Норма беше обзаведен традиционно, почти като техния в Блайтдейл, само цветовете му бяха по-консервативни. Апартаментът на Джийн изглеждаше по-светъл поради бледите тонове и по-широките пространства; мебелите бяха ултрамодерни, повечето във формата на квадрат и на куб от пластмаса и стъкло. Мириам не обичаше този стил, но въпреки това го намери за интересен. И двата апартамента откриваха красив изглед, какъвто имаше и техният.

— Ние двете не спряхме да говорим — установи най-сетне Норма. Те седяха в дневната ѝ и пиеха бяло вино в широки чаши със столче. — Не можеш да вземеш думата от нас.

— А, нищо.

— Напротив, много е нелюбезно от наша страна — добави Джийн, като се облегна назад и кръстоса крака; бяха дълги и стройни, а на левия ѝ глезен проблясваше златна верижка с малки диаманти. Мириам успя да забележи доста от охолството, което ги заобикаляше. И в двата апартамента имаше скъпи вещи — от огромните телевизори и красиви стереоуредби до най-малките подробности в обзавеждането и украсата.

— Да ви кажа правото, седя си и се възхищавам на апартаментите ви. И двете имате толкова красиви неща.

— Ти също ще имаш — отбеляза Норма.

Тя понечи да тръсне глава, очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Какво има, Мириам? — веднага я попита Джийн.

— Не, нищо. Просто не мога да повярвам, че всичко стана толкова бързо. Имам чувството, че изведнъж някой ме е грабнал от

един свят и ме е пренесъл в съвършено друг... не че не е толкова прекрасен... а просто... просто...

— Поразителен — подсказа ѝ Норма, кимайки със сериозно лице. — Същото изпитах и аз.

— И аз — вметна Джийн.

— Но не се измъчвай — продължи Норма и се наведе да потупа Мириам по коляното. — Нямах представа колко бързо ще привикнеш и колко хубаво ще ти бъде. Нали, Джийн.

— Това е самата истина — потвърди Джийн и двете прихнаха да се смеят. Мириам също не можа да не се разсмее, чувствайки как безпокойството ѝ отново я напусна.

— Както и да е, да поговорим пак за теб. С какво се занимаваше, докато твойт красив млад съпруг вършееше из територията на съдопроизводството в... как се казваше... Блайтдейл ли?

— Да, Блайтдейл. Малко селище, но на нас ни харесва там. Може би „харесваше“ е по-точно. — Мириам замълча за миг, преди да продължи с тих глас: — Странно, като че ли сме го напуснали и живеем тук от месеци. — Тази мисъл я накара да обгърне с пръсти основата на шията си; двете жени я наблюдаваха с еднакво весели, усмихнати лица. — Няма значение. Известно време опитах да работя като манекенка, но бързо разбрах, че това не е работата, към която се стремях. Започнах да помагам на баща ми...

— Той е зъболекар, нали?

— Да. Работих като администраторка близо шест месеца и накрая реших да се посветя на Кевин и на семейния ни живот. Тази година решихме да имаме дете.

— Ние също — каза Норма.

— Моля?

— Тази година решихме да имаме дете — повтори тя и погледна към Джийн. — Всъщност...

— Двете се наговорихме да родим по едно и също време, макар че мъжете ни още не знаят. — Те се разсмяха. — Защо и ти да не се присъединиш към нас.

— Да се присъединя към вас? — Усмивката на Мириам се разшири от почуда.

— Всъщност господин Милтън намекнал за това на Джийн на един от неговите приеми. Ще видиш в какъв апартамент живее само!

Тия дни пак подготвя прием, тъй като има нов колега във фирмата.

— О, той организира такива чудесни празненства с невероятни лакомства, музика, интересни хора...

— В какъв смисъл ти е намекнал господин Милтън? — обърна се Мириам към Джийн.

— Понякога той има странно чувство за хумор. Разбрал, че възнамеряваме да почнем да увеличаваме семействата си от тази година и ме дръпна настрана да ме пита дали двете с Норма ще имаме нещо против, ако заченем по едно и също време, дори в една и съща седмица. Предадох на Норма думите му и тя реши, че идеята е страхотна.

— Веднага съставих план като за някаква кампания, отбелязвах дните на календарите ни, когато трябва да започнат „атаките“ — добави Норма и двете отново избухнаха в смях. Но после Джийн изведнъж стана сериозна.

— Ще ти кажем плановете си и може би и ти ще ни последваш, освен ако ти и Кевин вече не сте...

— Не, не сме.

— Чудесно! — каза тя и се облегна назад.

Мириам разбра, че те не се шегуват.

— Казвате, че мъжете ви не знаят.

— Нито дума — отвърна Норма.

— Нали и ти не казваш всичко на мъжа си? — попита Джийн.

— Ние сме много близки, така че нещо толкова важно като това...

— Ние също сме близки — прекъсна я Норма, — но Джийн е права. Трябва да имаш някои лични, женски тайни.

— Трите трябва да се поддържа — заяви Норма. — Мъжете са прекрасни, особено нашите, но мъжете са си мъже в крайна сметка!

— Не трите, а четирите — поправи я Джийн; Норма отвори широко очи от почуда. — Четирите трябва да се поддържа, забрави да включиш и Хелън.

— О, да, и Хелън. Пропуснах я, защото я виждаме толкова рядко напоследък. Тя някак... много се затвори в себе си — каза Норма и театрално разпери ръце в знак на безпомощност. Двете с Джийн пак се разсмяха.

— Защо?

— Всъщност не е честно от наша страна. След смъртта на Глория Джафи Хелън получи нервно разстройство и сега взима лекарства. Подложена е и на терапия, но иначе е прекрасен, мил човек и е много хубава — поясни Норма.

— Коя е Глория Джафи?

Норма и Джийн бързо си размениха погледи.

— О, извинявай — каза Джийн. — Мислех, че знаеш за семейство Джафи. — Тя се обърна към Норма: — Май не ми държат много предните зъби, а?

— Така изглежда, драга.

— Кой са семейство Джафи? — попита Мириам.

— Не ми е ясно как така не си разбрала по-рано. Просто не исках аз да бъда тази, която да облее със студен душ въодушевлението и щастието ти тук — каза Джийн.

— Не се притеснявай. Така или иначе имам нужда от нещо, което да ме свали на земята. Наивно е да си мисля, че всичко ще бъде само смях и рози — отвърна Мириам.

— Много правилно разсъждение — обади се Норма. — Харесва ми. Крайно време беше в групата ни да дойде някой, който да има други виждания. Понякога ние с Джийн се увеличаваме и все гледаме, особено в тази потискаща атмосфера около Хелън, да избягваме всякакви неприятни неща.

— Кажете ми за тия Джафи — настоя Мириам.

— Ричард Джафи е адвокатът, на чието място идва твоят съпруг. Той се самоуби малко след като жена му умря при раждане — изрече на един дъх Джийн.

— Боже мой!

— Да. Те имаха всичко... за което да живеят. Бебето им се роди здраво, момченце е — намеси се Норма. — А и Ричард беше блестящ. Дейв каза, че не е срещал адвокат с по-остър ум, като се изключел господин Милтън.

— Каква трагедия! — Мириам се замисли за миг, после бързо вдигна поглед. — И са живели в нашия апартамент, така ли?

Двете жени кимнаха едновременно.

— Така си и помислих... детската стая...

— О, толкова ми е неприятно, че те разстроих — проплака Джийн.

— Не, всичко е наред. А как се е самоубил господин Джафи?

Норма се изхили глупаво и поклати глава.

— Скочил от терасата — поясни бързо Джийн. — Ето на, казахме ти всички ужасни подробности и помрачихме радостта ти. Сега Тед ще хвърли вината върху мен!

— О, не, сигурна съм, че...

— Дейв също няма да прелее от възторг от моето участие в разказа — не я изчака да довърши Норма.

— Не, наистина всичко е наред. Аз ще се справя с положението. Трябвало е Кевин да ми го каже веднага, това е!

— Той просто е искал да ти го спести — каза Норма. — Като добър съпруг. Дейв и Тед също постъпват така, нали, Джийн?

— Вярно е. Не можем да ги виним за това, Мириам.

— Но ние не сме деца! — възкликна възмутена Мириам.

Вместо да се притеснят от реакцията ѝ, другите две пак прихнаха.

— Да, не сме — каза Норма. — Но ние сме обичани, тачени, закриляни. Още не можеш да осъзнаеш колко ценно е това, Мириам, но те уверявам... уверявам те, че не след дълго ще почувстваш колко е прекрасно подобно отношение. Ако искаш да знаеш, Джийн и аз дори вече не питаме за отвратителните подробности около делата на мъжете ни, а и те не говорят за тях пред нас.

— Нима това не е тактично? — добави Джийн.

Мириам местеше поглед от едната към другата. После се отпусна назад. Може би наистина е тактично, може би ако тя не бе толкова запозната с подробностите около случая с Лоуис Уилсън, нямаше да се разстрои до такава степен от начина, по който Кевин бе водил делото, и тя щеше да изпита повече радост от успеха му. Успех, който ги доведе тук.

— В края на краищата — продължи да ѝ набива факта в главата Норма — момчетата работят здравата, за да ни ограждат с прекрасни неща.

— Най-малкото, което можем да направим — заключи Джийн, — е да ги улесняваме да го вършат.

Двете се засмяха едновременно и отпиха по глътка вино.

Мириам остана мълчалива известно време. После заговори:

— Кажете ми нещо за Хелън Скоулфийлд. Как е сега?

— О, подобрява се — отвърна Норма. — Терапията много ѝ помогна. Още щом чу, че тя има проблеми, господин Милтън ѝ препоръча една жена да се грижи за нея.

— Отново е почнала да рисува и това също много ѝ помага — допълни Джийн.

— О, да. Добра художничка е. Сигурна съм, че с удоволствие ще ти покаже картините си.

— Даже много добра. Напомня ми на Шагал, с малко нещо от Гудфелоу. Помниш ли онзи абстрактен художник, чиито картини видяхме в галерията „Симънс“ в Сохо миналия месец — обърна се тя към Норма, която кимна.

Мириам заклати глава и им се усмихна.

— Какво има? — попита Джийн.

— Вие двете май сте... толкова космополитни — отбеляза тя, спомняйки си за думите на Кевин. — Приемате всичко спокойно, не се страхувате да вършите най-различни неща... Това е чудесно. Направо ви се възхищавам.

— Знаеш ли, мисля си, че ти всъщност си от онзи род хора, уединени в своя свят на Лонг Айланд — каза Джийн и лицето ѝ доби по-спокоен и сериозен израз. — Права ли съм?

Мириам се замисли. Понякога действително се чувстваше така. Родителите ѝ я бяха пратили в частно училище, когато беше дванайсетгодишна, оттам постъпи в гимназия със специален подбор на учениците, след това продължи в колеж и накрая изкара курс за манекени — навсякъде глезена, навсякъде закриляна. Кевин също се отнасяше с нея така, откакто се ожениха. Сега дори вярваше, че беше отишъл в „Бойл, Карлтън и Сеслър“ и беше предначертал живота им в Блайтдейл само за да удовлетвори желанията ѝ. Нима му бе пречила да напредва? Могъл ли е да ѝ предложи този свят тук по-рано? Никак не ѝ се искаше да мисли, че е била егоистка, и все пак...

— Сигурно си права.

— Не че Норма или аз сме имали тежки моменти. Бащата на Норма е пластичен хирург на Парк авеню. Цял живот тя е живяла в скъпия район Ийст Сайд, а аз произхождам от заможно семейство от Съфолк. — Тя се облегна назад. — Баща ми е брокер, майка ми е агент на недвижими имуществата и сигурно е способна да продаде и Бруклинския мост — допълни тя.

— И още как! Нали се запознах с нея — вметна Норма.

— Но ти не се тревожи — продължи Джийн. — Няма да минат и дни и ти ще станеш точно като нас, ще вършиш много от същите безумни неща, които вършим ние. Все едно дали искаш, или не — наблегна тя пророчески.

За миг настъпи пълна тишина, след което Норма се разсмя. Джийн я последва и точно както бе предвидила Джийн, Мириам също избухна в смях.

[1] Английски град, където според легендата е бил дворът на крал Артур. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 6

Съдружниците се разделиха пред заседателната зала и всеки тръгна да върши работата си. Кевин се запъти към кантората, преглеждайки в движение документите по делото, което му бе възложил Милтън. Седна в удобния кожен стол зад бюрото и продължи да чете, като междувременно формулираше тактическите си ходове и си водеше бележки. След близо час се облегна назад, тръсна глава и се усмихна. Дори тримата му колеги да знаеха какво дело му е дал господин Милтън, те с нищо не се издадоха. То беше от такъв характер, че можеше за един ден да направи прочут всеки млад адвокат, защото щеше да привлече голяма част от вниманието на медиите. И Джон Милтън бе решил да го даде на него.

На него! Дори горделивото му его и вечно незадоволената му амбиция не го бяха подготвили за такава възможност, особено при наличието на други трима адвокати във фирмата, всеки от които беше много по-опитен в криминалното право от него.

Нищо чудно, че Джон Милтън пожела Кевин да започне работа веднага. Вече вестниците и новинарските емисии разгласяваха случая. Всъщност в предисловието си, приложено към преписката, Джон Милтън предвиждаше кой ще е клиентът му и предполагаше, че ще бъде обвинен в убийство на жена си.

Преди малко повече от двайсет години четирийсет и една годишният Стенли Ротбърг се оженил за Максин Шапиро, единствено дете на Ейб и Пърл Шапиро, собственици на един от най-големите и най-известни хотели в планинския курорт Катскил — „Шапиро Лейк Хаус“, намиращ се в Сандбърг, малка община в северната част на Ню Йорк, там, където Пол Скоулфийлд започнал да практикува адвокатската си професия. Всъщност щеше да е по-логично, мина му през ума на Кевин, Пол да поеме това дело, тъй като бе запознат с района, но както и да е. „Шапиро Лейк Хаус“ добил национална слава поради знаменитостите, които участвали в развлекателните му програми, както и поради дългото му съществуване и специалитета на

„Шапиро Лейк Хаус“ — месно руло със стафиди, включено в менюто отпреди десет години, приготвяно вероятно по рецепта на Пърл Шапиро. То бе станало търсена стока в супермаркетите и продължаваше да се рекламира по телевизията.

Сега Ейб и Пърл Шапиро не бяха сред живите. Стенли Ротбърг започнал работа в ресторанта на „Лейк Хаус“ като помощник в кухнята, а после станал сервитьор. Запознал се с Максин и започнал да я ухажва и (не е било тайна за никого) без да получат благословията от Ейб и Пърл, двамата се оженили, след което той станал административен директор на един от най-големите хотели в курортния район.

Максин се оказала болнава и с течение на времето развила захарна болест. Наложило се да ампутират единия ѝ крак и оттогава била прикована в инвалидна количка. За нея денонощно се грижела медицинска сестра. В края на миналата седмица Максин била намерена мъртва в резултат на свръхдоза инсулин. Господин Милтън не се съмняваше, че Стенли Ротбърг ще бъде обвинен в предумишлено убийство. Много хора знаели, че той си има приятелка. Ротбъргови нямали деца, така че той се явявал единственият наследник на туристическия обект и на хлебопекарния завод, носещи милиони долари печалба. Налице бяха явен мотив и явен удобен случай.

Кевин почувства присъствието на Джон Милтън на вратата и бързо вдигна поглед от папката. Едно от нещата, с които започваше да го удивлява този мъж, беше, че всеки път, когато го видеше, той изглеждаше съвършено различен на външен вид. Сега му се стори поширок в раменете, по-висок и дори малко по-стар. По лицето му се виждаха бръчки, които Кевин не бе забелязал преди. Да не би пък да беше измама в резултат на осветлението?

— Вече си запретнал ръкави, а? Много добре, Кевин. Радвам се, когато някой от моите съдружници се залови здравата за работа — каза той и стисна юмрук. — Поддържай този дух, поддържай тази стръв и винаги ще бъдеш страхотен в съдебната зала.

— Е, да, четох за този случай в неделния вестник. Доколкото знам, още никой не е подведен под отговорност, но както разбирам от вашето изложение, вие очаквате да бъде обвинен Стенли Ротбърг.

— Няма две мнения по въпроса — отвърна Джон Милтън и пристъпи навътре в стаята. Бръчките по лицето му се изгладиха. —

Моите източници ми казаха, че само дни го делят от ареста.

— И несъмнено господин Ротбърг също го очаква. Кога се срещнахте с него?

— О, изобщо не съм се срещал с него, Кевин.

— Моля?

— Искях да бъдеш запознат със случая, когато Ротбърг дойде при нас. Разбира се, той ще прояви известно притеснение, като види, че толкова млад адвокат като тебе ще поеме защитата му, но след като се увери колко си сведущ...

— Не ви разбирам. — Кевин затвори папката и се наклони напред. — Да не би да казвате, че всъщност още не сме поели делото?

— Официално не, но ще го поемем. Защо да не изпреваря събитията и не определя среща на Стенли Ротбърг с нас още в началото на следващата седмица. Защото, както разбирам, той няма да бъде арестуван дотогава. Но аз ще подготвя нещата.

— Но откъде знаем, че той ще дойде точно при нас? Да не би да ви се е обадил по телефона?

Джон Милтън се усмихна самоуверено и очите му отново заблестяха с ръждивокафяв оттенък, само че този път малко по-светъл.

— Не се тревожи. Той ще знае към кого да се обърне, когато изпадне в беда. Ние имаме общи познати, които вече са разговаряли с него. Имай ми доверие. Във всеки случай не е лошо да се запознаеш с медицинските данни, отнасящи се до жена му.

— Добре — каза Кевин, загледан в него с объркани мисли. Беше въодушевен от възможността да се залови с този случай, но в същото време се чувстваше притеснен. Защо господин Милтън възложи толкова скоро такова важно дело на него, новия съдружник? Не можеше ли да започне с нещо по-просто, докато натрупа опит за дела от подобен характер?

— Сигурен съм, че вече имаш план за защитата си. Все нещо ти е хрумнало, нали?

— Ами да, направих някои заключения... след като прочетох колко е страдала Максин Ротбърг. Те със Стенли не са имали деца, тя била в инвалидна количка и обречена да води ограничен живот сред един бляскав и вълнуващ свят. Вероятно се е чувствала ужасно разстроена и нещастна.

— Точно такава е и моята теория... самоубийство.

— Според данните, с които разполагаме, тя наистина понякога сама си е биела инъекции с инсулин, въпреки че е имала болногледачка.

Джон Милтън пак се усмихна и поклати глава.

— Ти си много интелигентен млад човек, Кевин. Сигурен съм, че ще остана изключително доволен от работата ти. Проучи и болногледачката. Има много неща, които можем да използваме, ще видиш.

Той понечи да си върви.

— Господин Милтън?

— Да?

— Как успяхте вече да се сдобияте с тази... — той прекара длан по затворената папка — с тази подробна информация?

— Имам частни следователи, Кевин, които са на пълен работен ден във фирмата. От време на време ще ти ги представям, за да могат да ти докладват директно. Освен това записвам някои неща и на дискети. — Той се изсмя с къс, тих смях. — Чувал си за адвокати, които водят дела за обезщетение при катастрофи, е, ние пък сме адвокати, които водят дела за обезщетение при криминални престъпления. Много е важно да бъдем настъпателни в случая, Кевин. Това се възнаграждава по много повече начини, отколкото можеш да си представиш.

Кевин кимна и изчака, докато господин Милтън изчезне зад вратата. После се облегна назад.

Той имаше право. Животът в големия град е различен и много по-въълнуващ. Тук е Ню Йорк, където се състезаваха най-добрите, но печелеха само някои от тях. „Бойл, Карлтън и Сеслър“ бледнееха пред фирма като „Джон Милтън и съдружници“. Навремето, когато като новоизлюпен адвокат, бе постъпил на работа при тях, смяташе, че те са по-специални, те и тяхното хипнотизиращо еснафско съществуване. Но те бяха кротки хора, които едва ли не бавно умираха, потънали в удобство. Къде беше предизвикателството? Кога всъщност са били готови да поемат рискове? Ха! Кевин беше вече с цяла глава над тях. Никой от тримата не прояви смелостта да представлява Лоуис Уилсън и сега те бяха обезпокоени, че снежнобялата им репутация може да бъде опетнена. Най-голямото приключение в живота им беше да

отидат в някой нов чревоугоднически ресторант. И той самият почти беше станал като тях!

Спаси го Джон Милтън, да, точно това бе направил: спаси го.

Кевин скочи бързо на крака, стисна здраво папката под мишница и тръгна да си върви.

— О, господин Тейлър! — възкликна Уенди, като го видя да излиза от кантората си, и се изправи от стола зад бюрото си като морска сирена, излизаща от водата. — Извинете, не съм ви видяла кога сте дошли.

— Няма нищо. Дойдох за малко, но се зачетох.

Тя кимна, кестеновокафявите ѝ очи потъмняха, сякаш мигом прозря какво точно е грабнало вниманието му. Приглади назад косата си и спря поглед върху папката под мишницата му.

— А, почакайте. — Обърна се и бързо се върна при шкафа зад бюрото ѝ, откъдето извади кожено дипломатическо куфарче в тъмночервен цвят. — Трябваше да ви го дам, когато постъпите официално на работа, но щом вече сте започнали... — Тя му подаде куфарчето. Върху едната му страна с тъмнокафяви ръкописни букви, наподобяващи цвета на засъхнала кръв, беше изписано: „Джон Милтън и съдружници“. В долния десен ъгъл беше напечатано: „Кевин Уингейт Тейлър“.

— Колко е красиво! — Той поглади с пръсти изпъкналите букви. Уенди се засмя.

— Всеки от съдружниците има същото такова куфарче. То е подарък от господин Милтън.

— Да не забравя да му благодаря. Благодаря и на теб, Уенди.

— Няма защо, господине. Мога ли да направя нещо за вас?

Той се замисли за миг.

— Да. Събери каквито можеш материали за захарната болест и открий възможно повече подробности за историята на „Шапиро Лейк Хаус“ в курорта Катскил.

Уенди се усмихна широко.

— Това вече е направено, господин Тейлър.

— Нима?

— Господин Милтън ме помоли да свърша тази работа още миналата сряда.

— О, чудесно! Е, добре тогава, като се върна, ще ги взема да ги прегледам.

— Приятен ден, господин Тейлър!

Кевин тръгна по коридора и надникна през отворената врата на Тед Маккарти. Той говореше по телефона, само вдигна ръка за поздрав и Кевин отмина. Вратата на Дейв Котайн беше затворена и той продължи към приемната. Помоли Даян да му повика лимузината.

— Ще ви чака пред входа, господин Тейлър. Използвайте я за каквото ви трябва. Харон няма никакви задължения тук до края на работния ден.

— Благодаря, Даян.

— Приятен ден, господин Тейлър!

— На теб също.

Той не стъпваше, а летеше над дебелия килим. Секретарките бяха не само красиви и любезни, но и сърдечни, искрени... възбуждащи. Всичко тук беше приятно: цветовете, разкошът, новостите. Не му се тръгваше.

В асансьора Кевин си затананика някаква мелодия, а когато мина през фоайето, махна с ръка на пазача, който отвърна на поздрава му така, сякаш бяха стари приятели. Щом излезе навън през въртящата се врата, спря и присви очи. Тежките облаци значително бяха оредели и слънчевите лъчи се отразяваха в стъклата, в тротоара и в лъскавите повърхности на колата. Харон му отвори вратата на лимузината.

— Благодаря, Харон. Първо искам да се върна в апартамента, а после ще отидем с жена ми да обядваме в Руската чайна.

— Много добре, господин Тейлър. — Шофьорът затвори внимателно вратата и след секунди потеглиха. Кевин седеше на задната седалка със затворени очи. Имаше да разказва толкова много неща на Мириам, че двамата едва ли щяха да затворят дори за миг уста по време на обяда и през целия път обратно към Блайтдейл. А когато й опишеше как е станал съдружник на Джон Милтън...

Той отвори очи и погали коженото куфарче, после откопча ключалките, повдигна капака и погледна папката вътре. Тя скоро щеше да набъбне. Беше повече от сигурно. Кевин се усмихна вътрешно. Това се казва добре подготвени адвокати! Всички тези материали бяха вече проучени и го чакаха. И каква кантора — с частни следователи, компютризирана библиотека, опитни секретарки... Кевин се облегна

назад и се изпълни с още по-голяма самоувереност. С такава помощна мрежа зад гърба си той трябваше да се прояви много добре.

Тогава нещо, което Уенди му каза преди малко, възбуди любопитството му. Сигурно не е чул добре, помисли си той, но за всеки случай отвори папката и прегледа датите, свързани с някои факти.

Не каза ли Уенди, че господин Милтън я помолил миналата сряда да събере информация за диабета и за „Шапиро Лейк Хаус“?

Но Максин Ротбърг е била намерена мъртва в леглото си в края на тази седмица. Защо господин Милтън е искал такава информация миналата сряда? Може би Уенди е сбъркала или той нещо не е разбрал, заключи той наум и затвори куфарчето.

В края на краищата какво друго би могло да бъде?

— Още вино? — предложи Норма и наклони бутилката към чашата на Мириам.

— О, не. Мисля, че е време да се върна в нашия апартамент. Кевин ще има да ме търси.

— Е, и?

— Остави го да те намери — вметна Джийн и заклати глава към старата си приятелка. — Както виждам, ще трябва да я пообработим малко, Норма.

— Понякога мъжете са склонни да приемат жените си безрезервно. Ние обаче — посъветва я Норма — трябва да ги държим на нокти, да поддържаме тайнствеността си вечно жива, да ги караме да се замислят. Иначе ще се превърнеш в поредната им собственост.

— Кевин не е такъв — възрази Мириам.

— Глупости! — каза Джийн. — Той е мъж, не може да избяга от себе си.

Норма и Джийн се разсмяха. Мириам за миг ги оприличи на две малки палави момиченца със закачливи пламъчета в очите.

Преди някой да каже нещо, на вратата се позвъни.

— Това трябва да е Кевин — предположи Мириам.

Всички станаха и докато вървяха към вратата, Норма обгърна с ръка раменете на Мириам и рече:

— Нямам търпение да се нанесете тук. Като си ни подръка, ще ни дадеш възможност да си споделяме всички наши прекрасни открития.

Джийн отвори вратата.

— Здравей, Кевин! Значи ни намери. — Тя се обърна към Мириам и ѝ намигна. — Не се и съмнявахме в това.

— Беше близко до ума — отвърна той и погледна към Мириам. — Добре ли прекара?

— О, да.

— Не бива да се притесняваш — отново се обади Джийн, усмихна се и пак намигна на Мириам. — Тя вече е една от нас.

— Надявам се да е за добро — пошегува се Кевин и погледна дяволито двете жени; те се закикотиха. Норма прегърна Мириам и я целуна, след нея Джийн направи същото.

— До скоро виждане! — каза им Мириам.

Жените останаха усмихнати една до друга на прага, изпращайки с поглед двамата до асансьора.

— Вие трите май положихте добро начало, а? — обърна се Кевин към Мириам.

— Да.

— Не ми изглеждаш много въодушевена — отбеляза предпазливо той.

Мириам мълчаливо влезе в асансьора, но малко преди вратите му да се отворят на етажа на фоайето, тя се обърна към него:

— Защо не ми каза за семейство Джафи?

— О! — възкликна той и кимна. — Трябваше да предположа, че те ще ти кажат. Е, добре — продължи съпругът ѝ и пое дълбоко въздух, когато се озоваха във фоайето, — случаят е толкова потискащ, че не исках да надвисне като тъмен облак над апартамента. Но по-нататък щях да ти кажа. Съжалявам. Не бях прав, че го премълчах. Направих го просто защото искам да те обградя само с хубави неща, с приятни преживявания. Искam оттук нататък това да бъде най-щастливото време в живота ни, Мириам.

Тя кимна. Същото ѝ казаха Норма и Джийн — Кевин искаше да я предпазва от тъга и униние. Реши, че не бива да го вини за това.

— Случаят наистина е трагичен, но не виждам защо трябва да ни влияе — заключи Мириам.

Лицето му грейна от усмивка.

— И аз тъй мисля — рече той и я прегърна.

— Защо излизаме оттук? — попита тя, забелязвайки едва сега, че се намират във фоайето. — Не трябваше ли да слезем в гаража?

— Имам изненада за теб. — Той посочи с брадичка главния вход и когато го приближиха, Филип стана от мястото си, за да ги поздрави. — А! Мириам, това е Филип. Работи като дневен пазач.

— Приятно ми е да се запознаем, госпожо Тейлър. Ако имате някакви проблеми или нужда от нещо, не се колебайте да ми се обадите.

— Много ви благодаря.

Филип им отвори вратата и те излязоха навън, където Харон ги чакаше с лимузината.

— Това пък какво е? — попита Мириам, местейки поглед от колата към Харон.

— Това е служебната лимузина, която е на разположение на съдружниците по всяко време. Харон, това е съпругата ми Мириам.

Харон кимна и я огледа с такъв изпитателен поглед, че тя се смути и неволно кръстоса ръце пред гърдите си.

— Здравейте! — смотолеви Мириам и побърза да се качи в колата, после, когато Кевин се настани до нея, го попита: — Къде отиваме?

— В Руската чайна. Направих резервация от телефона в лимузината на връщане от кантората. Желаете ли коктейл, мадам? — предложи ѝ той и отвори шкафчето за напитки. — Мога да ви приготвя любимия ви коктейл „Блъди Мери“.

Коктейли в този разкошен мерцедес, обяд в Руската чайна, чудесен апартамент на „Ривърсайд Драйв“, изпълнени с живот млади приятелки — Мириам поклати глава. Кевин се разсмя на израза на лицето ѝ. Питието подсили въодушевлението, което я изпълваше.

— Мисля да приготвя два и да ти направя компания — рече той. — Е, разказвай сега за новите ти познати. Как ги намираш?

— Отначало ми се сториха малко изморителни, особено в сравнение с жените, които познавам в Блайтдейл. Понякога показват всестранни интереси и задълбоченост, а понякога бърборят и се държат като тийнейджърки. Но иначе са много забавни, Кев.

— Съжалявам, че се забавих толкова, но...

— О, дори не усетих как мина времето. Те непрекъснато ме развличаха с нещо.

Тя започна да описва как изглеждат апартаментите им. След това продължи с подробности за новите си приятелки и разговорите им, като премълча, разбира се, за плановите им да родят едновременно и колко се зарадваха, като научиха, че още не е бременна.

Мириам много искаше да говори с Кевин по този въпрос, дори се опита един-два пъти по време на обяда, но щом подхванеше темата, в съзнанието ѝ изплуваха образите на Норма и Джийн и как биха се почувствали, като узнаеха, че е издала съкровената им тайна. Така можеше да разруши приятелството, преди още да се е утвърдило, а и толкова ли е важно, разсъждаваше тя наум. Намерението им беше безобидно, забавно и — по всяка вероятност — едва ли би се осъществило така, както го бяха намислили.

След обяда Кевин и Мириам се върнаха в апартамента си, за да го огледат още веднъж, преди да потеглят обратно за Блайтдейл. Мириам трябваше да потвърди съгласието си. Тя влезе вътре, а Кевин остана да я чака на входната врата.

— Прекрасен апартамент, нали, Кев? — попита тя, сякаш имаше нужда да затвърди впечатленията си. — Как може да си позволи да ни го предостави безплатно? Та той би взимал цяло състояние, ако го дадеше под наем, не е ли така?

— Ще си го приспадне от данъка като разход. Но както казваше дядо ми, на харизан кон, зъбите не се гледат...

— Знам, но все пак... — Лека вълна на мрачно предчувствие премина през нея. Чудесната нова работа на Кевин, този красив нов дом, приятните нови приятели... Нима наистина така ставаха чудесата?

— Защо да се съпротивляваме на късмета си? — попита Кевин.

Мириам се обърна към него и той сви рамене. Тя се усмихна. Прав е. Защо да не се отпусне и да не се радва, запита се в себе си. Кевин я прегърна.

— Обичам те, Мириам. Искam да върша най-доброто, на което съм способен, и да ти дам всичко, което е по възможностите ми.

— Знаеш, че не съм се оплаквала досега, Кев.

— Така е, но защо да не получим тези неща, щом можем.

Те се целунаха, хвърлиха по още един поглед на апартамента и си тръгнаха.

Колко различно беше пътуването до Блайтдейл сега, сравнено с пътуването им дотук сутринта, помисли си Кевин. На идване можеше да преброи думите на Мириам на пръстите си. Но от мига, в който отидоха да обядват в Руската чайна, до мига, в който свърнаха по пътя за Блайтдейл Гардънс, Мириам почти не млъкна. Каквито и опасения да бе имал, че тя можеше и да не приеме с охота промените в живота им, които ѝ предлагаше, сега необузданият ѝ ентусиазъм ги заличи напълно.

Докато пътуваха обратно към къщи, той на няколко пъти се опита да ѝ разкаже за делата, разисквани на съвещанието на колегията, както и за новото си дело, но тя винаги го прекъсваше с поредно предложение за наредбата на новия им апартамент. Остана с впечатлението, че тя не искаше и да чуе нищо за работата му. Преди обикновено проявяваше интерес и го питаше за всички подробности по някое дело, дори за скучните сделки с недвижими имоти. Накрая той поклати глава, облегна се назад и продължи мълчаливо да кара.

Едва когато в далечината се появи самият Блайтдейл, монологът на Мириам започна да оредява. Сякаш отново прекосиха някаква невидима граница и се върнаха от света на мечтите в действителността. Сутрешните облаци се бяха разнесли напълно, и сега небето в този късен ноемврийски следобед беше ясно и кристалносиньо. От един училищен автобус се изсипа група деца и възбудените им гласове предшестваха телата им, докато трополяха надолу по стълбичките му и огласяваха пространството навън.

Слънчевата топлина беше размекнала и стопила почти навсякъде снега от предишната нощ, само тук-там по алеите и покрай тротоарите имаше останали купчини от него. Веднага щом изскочеха от училищния автобус, момчетата, дори и някои от момичетата, започваха да се замерват със снежни топки. Кевин се усмихна на невинната им игра. Зад празния автобус се подреди опашка от бавно движещи се по трилентовата улица автомобили. Относително провинциалното великолепие и спокойствие бяха в пълен контраст с оживлението, блъсканицата и динамиката на големия град, от който двамата с Мириам току-що идваха. Но пък действаша успокояващо. Мириам се отпусна назад и по лицето ѝ се появи мека ангелска усмивка.

— Ще ми се да имаме и двете, Кев — обърна се бавно към него тя. — Възбудата на Ню Йорк и кроткия живот в Блайтдейл.

— Ще ги имаме. Можем да ги имаме! — мигом го осъзна той и я погледна с широко отворени очи. — След като няма да плащаме за апартамента в града, можем да се замислим сериозно за къща на Острова, където да прекарваме почивните дни и лятото.

— Ами да! О, Кевин, ще го направим, нали? Ще имаме и двете!

— Защо не? — засмя се той. — Защо не?

Кевин реши да не й казва за първото си дело в „Джон Милтън и съдружници“, докато не се върне от „Бойл, Карлтън и Сеслър“, въпреки че щеше да се пръсне от вълнение. Тя също щеше да се развълнува и изпълни с гордост, като научи, помисли си той.

Когато стигнаха Блайтдейл Гардънс и свърнаха по тяхната алея за коли, той й каза, че отива веднага при Санфорд Бойл, за да му съобщи решението си.

— Нямам търпение да им изтъря новината: двойно по-голяма заплата! Ах, колко самодоволни бяха!

— Не се дръж надменно, Кев — предупреди го Мириам. — Ти си повече от тях, а в крайна сметка надменните хора си получават заслуженото.

— Права си. Ще се държа точно като... точно като господин Милтън. Той е мъж от класа.

— Нямам търпение да се запозная с него. От начина, по който Норма и Джийн говорят за него, и от твоите думи, си го представям като Роналд Рейгън, Пол Нюман и Лий Якока, слети в едно.

— Добре, добре — разсмя се Кевин. — Може и да преувеличавам малко, признавам си. Просто съм развълнуван, но добре, че ти винаги стоиш малко по-здравео на земята от мен. Радвам се, че си до мен, Мириам, за да ме подкрепяш в начинанията ми.

— Изглежда наистина създавам такова впечатление — отбеляза тя. — Норма и Джийн също изразиха подобно мнение за мен.

— Сериозно? Какво пък, значи разпознават чувствителните и интелигентни хора, когато ги видят.

— О, Кев.

Той я целуна по бузата.

— Трябва да се обадя на нашите — рече тя, докато слизаше от колата. — А на твоите родители?

— Аз ще им позвъня довечера.

Тя остана загледана в отдалечаващата се кола с все по-нарастващо вълнение. Пое дълбоко въздух и се огледа наоколо. Не можеше да не се наслади на гледката. Спокойствието и тишината, простотата на живота тук я изпълваха с чувството за равновесие и за хармония със себе си. Двамата с Кевин бяха постигнали много неща, много повече от доста хора на тяхната възраст. Дали не бяха алчни и прав ли беше Кевин, когато се бе запитал гласно защо други хора, хора, не по-умни или по-предприемчиви от него, постигаха повече?

Погрешно е да му преча, каза си Мириам, и въпреки това тази мисъл не успя да укроти онези мънички крила на пеперудите, които пърхаха точно под гърдите ѝ. Но нямаше за какво да се притеснява. Сигурно това е естествена реакция, заключи тя. Кой не би се чувствал така след всичко, което се случи?

Мириам забърза към къщата, изпълвайки съзнанието си с мисли и планове за опаковането на багажа и скорошното им преместване.

Секретарките на „Бойл, Карлтън и Сеслър“ долавяха, че нещо става с Кевин. Той го разбра по израза на Майра, когато влезе във фирмата.

— Тук ли е господин Бойл, Майра?

Големите ѝ кафяви очи го изгледаха изпитателно, но той задържа усмивката си, застинала като на маска.

— Да.

— Провери, ако обичаш, дали мога да вляза при него след десетина минути. Ще бъда в стаята си.

Колко малка, незначителна, дори задушаваща му се стори сега кантората му. Кевин едва не избухна в смях, когато пристъпи вътре. Бюрото беше на половината по-малко от бюрото му в „Джон Милтън и съдружници“. Все едно че е имал малък форд, който за една нощ се е превърнал в мерцедес.

Какво ли го чака след успешното му справяне с делото срещу Лоуис Уилсън? Той прегледа папките върху бюрото си — жалба на Бенджаминови срещу онзи хлапак, който откраднал колата им, за да се поразходи, и молба да отмени акта за превишена скорост, съставен на Боб Патерсън. Йеху, каква веселба!

Той се облегна назад на стола и качи краката си върху бюрото. Сбогом на този килер! — рече си той наум. Сбогом на безпокойствата,

на бляновете и злобата, сбогом на мантилитета на малкия град и на перспективите в малкия град!

Здравей, Ню Йорк!

Майра се обади по вътрешната уредба.

— Господин Бойл ще ви приеме, господин Тейлър.

— Виж ти! Чудесно, Майра — напевно отвърна той. — Благодаря.

Той бързо стана, стегна стомаха си, огледа още веднъж малката си стая и влезе в кабинета на Санфорд Бойл, за да му съобщи, че напуска.

— О, разбирам. Значи предложението завърши успешно за теб. — Веждите на Бойл се събраха като сгърчени от болка гъсеници.

— С двойно по-голяма заплата оттук и дори с пълноправно съдружничество, Санфорд. — Видя как веждите на Бойл едва не изхвъркнаха от челото му. — Ще работя в „Джон Милтън и съдружници“.

— Изобщо не съм чувал за тях, Кевин — рече Санфорд Бойл.

Кевин сви рамене. Не се изненада. Беше на върха на езика му да каже: „Какво ли знаете ти и твоите «пълноправни» съдружници за света извън вашия скъп малък Блайтдейл! Но повярвай ми, Санфорд, извън него има по-голям, по-широк и далеч по-интересен свят от този тук.“

Но не го изрече; възпря го предупреждението на Мириам за надменността. Вместо това се върна в кантората си и прибра повечето от личните си вещи. Майра, Мери и Тереза не дойдоха да му пожелаят успех. Когато понесе багажа си към колата, те само го проследиха с разочаровани и неодобрителни погледи. Е, и трите имаха провинциално мислене, осъждаха човешката амбиция, бяха ограничени и назадничави. С типичния си за малкия град мантилитет сега ме осъждат, че искам бързо и коренно да подобря живота си, размишляваше той, като не изключваше възможността да го сметнат за неблагодарен. И очакват да се проваля. Но как ще се изненадат, когато прочетат за мен в „Ню Йорк Таймс“ още щом започне делото срещу Ротбърг.

Почувства се облекчен и въодушевен, когато стигна до колата си. За разлика от другите две Мери Ешърт не показва явно възмущението си. Тя го последва навън, за да се сбогува.

— Всички сме разстроени и съжаляваме, че се получи така, господин Тейлър.

— Надявах се някой да се зарадва заради мен, Мери. Да не отивам в ада я! — Качи в колата и тръшна вратата; Мери остана на мястото си със скръстени ръце, без да откъсва поглед от него. Той отвори прозореца си. — И все пак благодаря ти за всичко. Ти винаги си била добра и съвестна секретарка, Мери, и затова много те ценях. — Не съумя да смени снизходителния си тон, идваше му някак съвсем естествено отвътре.

Мери кимна, без да се усмихва. Кевин потегли и тя тръгна да се прибира. Но изведнъж се обърна, сецдайки се за нещо, и подвижна:

— Не исках да ви казвам, но той наговори куп грубости по телефона.

— Кой?

— Гордън Стенли, бащата на Барбара Стенли.

— Така ли? И какво каза? Макар че вече няма значение.

— Каза, че един ден ще проумеее какво сте направили и ще се намразите — отвърна Мери.

На Кевин му стана ясно, че тя просто избра удобния случай да му съобщи това, избра го като поздравителна картичка за всякакви поводи или нещо от този род. Той само поклати глава и подкара колата, а тя я изчака да се скрие от погледа ѝ.

Думите ѝ наистина внесоха нотка на униние и развалиха настроението му. Но за щастие Джон Милтън се притече на помощ, сякаш знаеше на какъв огън щеше да се пече Кевин. Вкъщи Мириам го посрещна на вратата. Лицето ѝ сияеше от възбуда, както в мига, в който видя за първи път апартамента в Ню Йорк.

— О, Кевин, не можеш да си представиш какво внимание!

— Какво?

— Погледни само! — Тя го поведе към дневната. — Пристигна няколко минути, след като ти тръгна.

На масичката за кафе имаше голям букет от две дузини кървавочервени рози. — Изпратил ги е лично до мен! — възкликна Мириам.

— Кой?

— Господин Милтън, глупчо! — Тя взе картичката от букета и зачете: „На Мириам по случай началото на прекрасния нов живот.

Добре дошла в нашето семейство! Джон Милтън.“

— Ооу!

— Ах, Кевин, никога не съм си и помисляла, че ще бъда толкова щастлива.

— Аз също — отвърна той и повтори: — Аз също.

И като факла, изгаряща мрака, навременният подарък на Джон Милтън в знак на внимание стопи всичките им колебания за напускането на Блайтдейл.

ГЛАВА 7

Когато Кевин и Мириам слязоха на етаж заедно с носачите, пред апартамента им ги чакаха Норма и Джийн. Двете бяха облечени с джинси и пуловери и бяха запретнали ръкави, готови за работа.

— Толкова е мило от ваша страна! — възкликна Мириам.

— Глупости! — каза Норма. — Ние сме като тримата мускетари. — Двете я хванаха за ръцете. — Един за всички и всички за един!

Мириам се разсмя и трите започнаха да разопаковат кашоните, а Кевин напътстваше носачите до внасянето и на последната мебел. Веднага щом той разположи стереоуредбата във всекидневната, Норма я включи на станция за стари шлагери и двете с Джийн, кикотейки се, запяха и затанцуваха в такт с музиката, докато местеха вещите от едно място на друго, и Мириам се изпълни с празнично настроение. Кевин поклати глава и се усмихна. Трите се държаха така, сякаш се познаваха открай време.

Той много се радваше за Мириам. Приятелките ѝ в Блайтдейл бяха толкова уравновесени и консервативни. Рядко ѝ се удаваше случай да се отпусне и да върши глупости, ако ѝ се приискаше.

Всички направиха почивка за обяд с поръчаните отвън пици. След това Кевин си взе душ и се преоблече, за да се отбие за малко в кантората. Жените заумуваха къде да поставят картините и разните джунджурийки за украса, след това започнаха да пренареждат мебелите. Когато се приготви, Кевин застана на вратата и обяви, че тръгва.

— Имам чувството, че ще ви спори повече, ако не ви се пречкам — подметна той, но не чу възражения. — Никоя от вас ли не настоява да остана?

Трите жени преустановиха работата си и с еднакъв израз на лицата го загледаха така, сякаш виждаха насреща си непознат, нахълтал в апартамента.

— Добре, добре! Не ме молете, че ще взема да склоня. До скоро, мила! — И целуна Мириам по бузата.

Чу смеха на жените, след като затвори вратата на апартамента и тръгна към асансьора. Насърчен от мисълта, че всичко започна тъй добре, той почувства нов прилив на енергия и вече нямаше търпение да стигне до кантората си.

Тъкмо натисна бутона на асансьора, и чу в коридора зад гърба си да се отваря и затваря врата. Обърна се и видя, че от апартамента на Скоулфийлд излезе жена. Предположи, че е Хелън Скоулфийлд. Носеше картина, загъната в кафява хартия. Вървеше бавно, като в транс, с несигурни крачки. Когато излезе от мрака, Кевин я видя добре как изглежда.

Беше висока почти колкото Пол, със сламеноруса коса и светла кожа. Косата ѝ, прибрана с фиби отстриани, се спускаше назад и стигаше почти до плешките ѝ. Макар и леко скована, стойката ѝ беше изправена. Носеше лека бяла памучна блуза с набрана яка и ръкави. Блузата беше толкова тънка, че гърдите ѝ прозираха и се виждаше, че са високи и стегнати. Макар полата ѝ да беше дълга, личеше, че има дълги крака и тесен ханш. Кафявите ѝ кожени сандали бяха вързани с каишки, усукани около глезените. Вратата на асансьора се отвори, но Кевин беше така пленен от приближаващата се фигура, че дори не забеляза кога се затвори отново. Хелън го погледна и усмивката ѝ тръгна от меките воднисти очи и бързо се спусна до светлооранжевите устни. Носът и върховете на бузите ѝ бяха обсипани с мънички лунички с прасковен цвят. Кожата на слепоочията ѝ беше толкова тънка, че вените ѝ прозираха.

Кевин кимна.

— Здравейте! Вие ли сте госпожа Скоулфийлд?

— Да. А вие сте новият адвокат — заяви тя с такава твърдост, сякаш го заклемяваше за цял живот.

— Кевин, Кевин Тейлър — представи се той и протегна длан, която тя пое със свободната си ръка. Пръстите ѝ бяха дълги и изящни, а дланта ѝ толкова гореща, сякаш имаше треска. Лека руменина покриваше бузите ѝ.

— Бях тръгнала към апартамента ви с подарък за добре дошли. — Тя вдигна картината, за да покаже, че това е подаръкът, но тъй като беше завита, той не можа да види какво изобразява. — Нарисувах я специално за вас.

— Благодаря ви. Много мило от ваша страна. Мириам ми каза, че сте художничка. Мириам е съпругата ми — уточни той. — Когато дойдохме да видим апартамента, тя се запозна с Норма и Джийн и предполагам, че трите са си шушукали за всичко и за всекиго. Не че и мъжете не го правят, аз просто... — Кевин млъкна, чувствайки, че доста се разбъбри. Видя, че усмивката ѝ не слизаше от устата, но очите ѝ се смалиха и бързо се местеха по лицето му, като че ли търсеха да открият нещо по него. — Сега и трите са там... — добави той и посочи към апартамента — и местят мебелите насам-натам. — Разсмая се.

— Сигурно. — Тя го погледна в очите толкова настоятелно, че Кевин се смути и кимна притеснен.

— Трябва да... да отида в кантората за малко.

— Разбира се.

Той отново натисна бутона.

— Сигурен съм, че ще се виждаме често — увери я Кевин, когато вратата отново се отвори.

Тя не каза нищо, само направи крачка, за да се обърне, и продължи да го гледа и в асансьора, докато вратата се затвори. На него му се стори, че по лицето ѝ се изписа състрадание. Почувства се като миньор, който слиза в недрата на земята, където щеше да прихване туберкулоза.

Колко е различна от другите две, помисли си той. Толкова кротка. Вероятно отговаряше на описанието на Пол, че била стеснителна, затворена в себе си. Въпреки това не помнеше някой да се е вглеждал в него по този начин. Може би това е присъщо на художниците. Ами да, художниците винаги изучават лицата на хората, за да търсят нови идеи, нови персонажи, заключи той. Е, и какво? Всъщност основното му заключение е, че тя е доста привлекателна жена. Лицето ѝ излъчваше особена мекота и спокойствие и ѝ придаваше ангелски вид. И макар че я видя за толкова кратко време, заинтригуваха го скритите ѝ дълги крака и гърди. Харесваше жени с едва доловим сексапил. Жените, които работеха в канторите на Джон Милтън, бяха съблазнителни, но толкова явно съблазнителни, че нямаше почти нищо потайно в тях. Излъчваха еротика, но не загадъчна. Да, точно това е! Хелън Скоулфийлд е загадъчна.

Той я пропъди от мислите си и забърза през фоайето към чакащата го лимузина.

Всеки един, от портиера до секретарките, го поздравяваше толкова сърдечно и го гледаше с такова възхищение, че той не можеше да не се чувства важен човек. Нямаше и пет минути, откакто влезе в кантората си, и по вътрешната уредба му се обади Джон Милтън и го помоли да дойде в кабинета му.

— Кевин, добре ли върви всичко?

— Напълно. А, Мириам ме помоли да ви благодаря за прекрасните рози. Много мило от ваша страна.

— О, радвам се, че ги е харесала. Ти също не забравяй да правиш жестове от този род, Кевин — посъветва го той с бащински тон. — Жените обичат да бъдат глезени. Не пропускай да й казваш понякога от какво значение е тя за теб. Адам пренебрегна Ева в Райската градина и после скъпо си плати за това.

Кевин не знаеше дали да се засмее, или да кимне. Джон Милтън не се усмихваше.

— Ще го имам предвид.

— Не се и съмнявам, че се отнасяш добре с жена си, Кевин. Сядай — покани го Джон Милтън и седна отново. — Е, стана точно така, както ти казах. Стенли Ротбърг беше арестуван тази сутрин по обвинение в убийството на жена си. Днес и довечера това ще бъде отразено във вестниците и по новините.

Кевин кимна и стаи дъх. Значи наистина щеше да стане. Най-неочаквано щеше да поеме дело, което за повечето адвокати щеше да е едно от най-вълнуващите в кариерата им. Мнозина от тях работеха години наред, за да попаднат на дело от такъв характер, но повечето никога не осъществяваха мечтата си.

— Знам, че в момента си доста объркан — покрай преместването ви и от тоя род, но мислиш ли, че ще можеш да се подготвиш до утре сутринта за нашата среща с Ротбърг?

— Разбира се — отвърна Кевин. Ще работи целия ден и цялата нощ, ако се наложи.

— Както ти казах, трябва да проучиш случая от всички страни, за да му покажеш както че си напълно запознат, така и че ще си нападателен от негово име.

— Веднага ще се заломя за работа.

— Чудесно — усмихна се Джон Милтън и очите му светнаха. — Точно така очаквах да постъпиш. Е, да не те задържам повече. И не се

притеснявай да ми се обаждаш по всяко време, ако имаш някакви въпроси. А, и още нещо — той отвори най-горното чекмедже на бюрото си и му подаде визитна картичка, — това е домашният ми телефон. Естествено, няма го в указателя.

— О, благодаря ви. — Кевин я прибра и стана. — Кога ще дойде тук Ротбърг?

— Срещата ни е в десет часа в заседателната зала.

— Добре. — Кевин преглътна; сърцето му биеше до пръсване от възнение. — Тогава да не губя повече време. Благодаря за доверието ви в мен — додаде той и излезе от кабинета.

Завари папките със сведенията, които бе поискал от Уенди, на бюрото си. Най-напред се запозна със симптомите и лечението на диабета.

Втората папка се отнасяше до болногледачката на Максин — петдесет и две годишна чернокожа жена на име Бевърли Морган. Отначало Бевърли се беше грижила през последните няколко години за майката на Максин, която получила удар. Болногледаческите ѝ способности бяха безукорни, но личният ѝ живот бе пълен с трагедии. Съпругът ѝ я изоставил с двете ѝ невръстни момчета. До двайсетгодишната си възраст единият ѝ син натрупал солидно полицейско досие и бил осъждан два пъти. Накрая, двайсет и четири годишен, умрял от свръхдоза хероин. Другият се оженил и имал две деца, но и той като баща си зарязал семейството си и сега работел някъде по западното крайбрежие.

Явно, че трудният живот на Бевърли Морган ѝ се е отразил зле и макар да не бе станала заклета алкохоличка, тя пиела толкова, че привличала вниманието на околните. Как иначе следователите на господин Милтън щяха да научат за инцидентите в хотелския бар и за бутилката, която тя държала в стаята си, заключи Кевин. Но нищо чудно и самият господин Милтън да ги е посъветвал да съберат подобна информация. Защото при това положение Бевърли спокойно е могла да направи грешка с инсулина на Максин Ротбърг. Във всеки случай това се явяваше благоприятен факт за отвлечане на вниманието, нещо, което щеше да обърка съдебните следователи и да обърне наопаки тезата на представителите на обвинението. Ако последните възнамеряваха да използват Бевърли Морган за свидетел

срещу Стенли Ротбърг, сега Кевин знаеше как да постави под съмнение показанията ѝ.

Най-уязвимата част беше любовната връзка на Стенли Ротбърг. От това, което Кевин прочете, тя явно е започнала малко преди Максин да се разболе. Тук му се налагаше да разработи добре стратегическите си ходове. Първоначалното му чувство подсказваше, че трябва бързо да накара Стенли да му признае и да затвърди в себе си аргумента, че не се е решил да напусне жена си, след като вече е била болна. И все пак Стенли, като мъж, е имал своите нужди. Кевин реши да изтъкне аргумент и в тази насока. Съдебните заседатели оценяваха честността дори когато някой си признаваше неморална постъпка. Той си представи как Ротбърг се разстройва на свидетелската банка, докато говори със съжаление за трагедията си. Стенли Ротбърг е обичал, радвал се е на живота, но и, ах, колко е страдал през цялото време!

Цигулките засвириха. Кевин тръсна глава. Слушай, обърна се мислено той към съвестта си, това може и да е самата истина, може да е било точно така! Тепърва му предстоеше да се срещне с Ротбърг и да го прецени, но виждайки нещата от своята гледна точка, като мъж, аргументът беше напълно приложим.

Отвори третата папка, съдържаща историята на заболяването на Максин Ротбърг и мигом му стана ясно как лекарят ѝ, доктор Кътлър, може да се окаже ползотворен свидетел на защитата. Той трябва да потвърди, че е дал упътвания на Максин Ротбърг как да си бие инсулинова инжекция и в какво количество. Освен това положително щеше да каже някои негативни неща за Бевърли Морган, наблюдайки, че недвусмислено е изказвал мнение да бъде сменена с друга болногледачка. Разбира се, Кевин трябваше да изчака и да чуе какви са доводите и на обвинението, но цялата тази предварителна информация, с която разполагаше, повиши увереността му.

Чу почукване на вратата и вдигна поглед. Пол Скоулфийлд подаде глава.

— Как върви?

— О, чудесно, чудесно. Влизай.

— Да не те прекъсвам. Разбрах, че важно дело ти се е стоварило на плещите.

— „Важно“ не е точното определение. „Делото Ротбърг“ — това е думата!

Пол се усмихна и седна, но Кевин остана с впечатлението, че Пол не изглеждаше изненадан.

— Видиш ли, това е случаят, за който вестниците пишат почти всеки ден вече близо седмица — наблегна той.

Пол кимна.

— Така действа господин Милтън. Има ли доверие в някого...

Кевин стрелна поглед към отворената врата, после се наведе и заговори тихо на Пол:

— С целия риск да прозвучи като неблагодарност или фалшива скромност, Пол, не проумявам на какво се дължи неговото доверие в мен. Та той почти не ме познава, а и характерът на делата, които съм водил досега...

— Единственото, което мога да ти кажа, е, че той не се е лъгал в никого, поне досега, независимо дали е някой от нас, дали е клиент, или свидетел. Както и да е. Отбих се, за да ти кажа, че ако с нещо мога да ти помогна...

— О, но ти си имаш свои дела...

— Няма значение. Тук всеки намира време за другия. Дори и някой да има отделно своя задача, всички се сработваме. Господин Милтън ни сравнява с пипалата на октопод. В известен смисъл е прав — хранейки фирмата, храним и себе си. Е, с апартамента наред ли е всичко?

— Страхотно! О, срещнах съпругата ти, като излизах.

— Така ли?

— Много хубава жена.

— Да, наистина. Запознахме се на площад „Вашингтон“. Може да се каже, че се влюбих в нея още преди да се обърна да я изгледам.

— Тя излъчва такова спокойствие.

— Вярно е — усмихна се Пол. — Помня, че бях на върха на щастията, когато се оженихме. Знаеш каква трагедия е навсякъде. Носиш света на плещите си, но в мига, в който се прибереш у дома, имаш чувството, че го оставяш на прага и влизаш облекчен.

Кевин го изгледа продължително. Стана му приятно, че и друг мъж обича жена си така, както той — Мириам.

— Беше тръгнала да ни подари картина, която нарисувала специално за нас.

— Наистина ли? Интересно какво ли представлява. Скоро не съм виждал нещо ново. — Изглежда, информацията го разтревожи; той замълча и сведе поглед.

— Нещо не е наред ли?

— Опасявам се, че да. Вчера получихме лоши новини.

— О, съжалявам. Можем ли да помогнем с нещо?

— Не, никой не може да помогне. Искахме да имаме деца, но не се получи. Лекарят на Хелън потвърди, че тя... тя не може да забременява.

— О, колко жалко!

— Случват се и такива неща. Както каза тази сутрин господин Милтън, след като му съобщих това, човек просто трябва да продължи оттам нататък. Да изиграе картите, които са му се паднали.

— Струва ми се мъдър съвет.

Кевин се замисли за миг как ли би реагирал, ако научеше, че или той е стерилен, или Мириам. Винаги е смятал за много важно да има свои собствени деца. Като всеки бъдещ млад родител често си е представял как ще води сина си на бейзболен мач или ще купува кукли на дъщеря си. Ще започне да им внася пари за колеж още в деня, когато се родят. С Мириам бяха решили вече да имат и момче, и момиче и щяха да пробват до четири пъти, за да постигнат мечтата си. С парите, които печелеше, спокойно можеше да си позволи да имат четири деца, ако се наложеше.

— Да. Обсъдихме и въпроса за осиновяване.

Кевин кимна и попита:

— Какво стана с детето на семейство Джафи?

— Взе го братът на Ричард и знаеш ли какво се оказа... че той също е адвокат — подчерта той. — И уверил господин Милтън, че щял да направи всичко, зависещо от него, синът на Ричард да тръгне по стъпките на баща си.

— Господин Милтън го познава?

— Пое делото, след като Ричард се... се самоуби. Такъв човек е той. Е — надигна се Пол от стола, — да се връщам на работа. Успех! А, и още нещо — добави той от вратата, — мълвата говори, че много скоро господин Милтън щял да даде прием в твоя чест в дома си. Уверявам те, когато господин Милтън дава прием, това е нещо ненадминато!

Мириам седеше на дивана напълно изтощена. Като се изключеше почивката за обяд, от сутринта не бе подвила крак. Норма и Джийн ѝ оказаха голяма помощ, само дето накрая малко попрекалиха с глупавите си пререкания коя от двете първа да покани нея и Кевин на вечеря у тях. Накрая тя им предложи да хвърлят чоп и спечели Норма. Утре вечер двамата с Кевин щяха да отидат на гости у нея, а следващата вечер — у Джийн.

Но най-напрегнатите моменти бяха, когато Хелън Скоулфийлд се отби в апартамента. Имаше нещо странно в начина, по който тя се появи — изникна внезапно като призрак. Никой не я бе чул нито кога е звънила, нито кога е влязла. Трите тъкмо бяха прекъснали за малко, след като изместиха веднъж дивана от единия в другия край на дневната, а после го върнаха обратно, заливайки се от смях на колебанието си. По едно време Мириам усети, че в стаята има още някой и се обърна към вратата — помисли, че Кевин е забравил нещо и се е върнал.

Но там стоеше тя, Хелън, притиснала завитата картина към тялото си, и ги гледаше с мека усмивка. Също като някоя жена, която се подсмивва завистливо на унесени в игра малки деца.

— А! — възкликна Мириам и бързо хвърли поглед към другите жени.

— Хелън! — каза Норма. — Не те чухме кога си влязла.

— Как си? — попита я Джийн.

— Добре съм — отвърна тя и насочи отново вниманието си към Мириам.

— Здравейте!

— Здравейте!

— Хелън, това е Мириам Тейлър — представи я Норма. — Мириам, това Хелън Скоулфийлд.

Мириам пак кимна.

— Донесох ви нещо, подарък за добре дошли — каза Хелън и пристъпвайки напред, ѝ подаде картината. — Надявам се да ви хареса.

— Благодаря.

— Сигурна съм, че Хелън сама я е нарисувала — отбеляза Джийн.

Мириам бързо вдигна поглед от пакета.

— Да, аз я нарисувах, но не се притеснявайте да ми кажете, ако не ви хареса. Работата ми е... по-особена, по-различна. Знам, че не всеки може да я разбере — каза тя и многозначително задържа поглед в Норма, после в Джийн.

Ако е така, рече си наум Мириам, вторачена в Хелън, защо тогава поднасяш своя картина като подарък за добре дошли? Защо първо не изчакаш да прецениш дали хората харесват изкуството, което правиш?

— Ние с Кевин нямаме никаква картина, която да закачим. Извинявайте, но и двамата сме малко невежи в тия неща.

— Няма да останете дълго такива — Предупреди я Норма.

— Може би Хелън ще дойде с нас в Музея на съвременното изкуство тази седмица, а, Хелън? — вметна Джийн.

Всички насочиха погледи към Хелън. Усмивката ѝ се разшири.

— Може би — отвърна тя с нерешителен глас.

— Ще пийнете ли чаша кафе? — попита Мириам, без още да е разопаковала картината.

— О, не, благодаря. Виждам, че сте заети.

— Тъй и тъй трябва да си починем — каза Джийн. — Вече почваме да оглупяваме, само местим насам-натам мебелите.

— Няма как да остана — рече Хелън. — Имам среща с лекаря.

— О, съжалявам — отвърна Мириам.

— Просто минах да ви поздравя с добре дошли.

— Тогава се отбийте по-късно, когато се върнете — покани я Мириам.

— Добре — каза Хелън, но в гласа ѝ не прозвуча нито нотка на обещание, нито на надежда. Тя огледа наоколо. — Апартаментът ви ще стане много хубав, хубав като... — тя стрелна с поглед Норма и Джийн — като нашите.

— Толкова съм развълнувана, че ще живея тук... с този изглед, в близост до толкова музеи и хубави ресторанти...

— Да, близо сме до всичко, както до хубави, така и до лоши неща.

— Ние не искаме да мислим за лоши неща — бързо каза Джийн с упрек в гласа.

— Не, не... не съм и допускала противното. И защо ви е нужно? Защо изобщо е нужно някому? — попита тя риторично. Изведнъж остави впечатлението, че е сама и мисли на глас. Мириам се обърна

към Норма, която поклати глава. Джийн вдигна очи към тавана, после ги извърна настрани.

— Харон ли ще те закара при лекаря? — попита Норма, явно нетърпелива да я прогони оттук.

— Харон ни кара навсякъде — отвърна Хелън. — Нали това му е работата.

Мириам я изгледа с широко отворени очи. По какъв особен начин го каза.

— Е, добре, може би той вече те чака — подметна Джийн.

Мириам забеляза как изражението на Хелън се промени, когато отмести поглед към другите две жени — от меко и загадъчно стана подчертано многозначително. После тя се обърна и отново се усмихна сърдечно на Мириам.

— Съжалявам, че първото ми посещение е толкова кратко, но просто исках да се отбия и да ви поздравя с добре дошла, преди да тръгна за срещата си.

— Много мило. И благодаря ви за картината. Ах, аз още не съм я разопаковала. Колко неучтиво от моя страна. Но просто...

— Няма нищо — прекъсна я Хелън, като докосна ръката ѝ. Вглеждайки се в очите ѝ, Мириам съзря остра душевна болка. — Тя е особена — призна жената, — но съдържа послание.

— Наистина ли? Много любопитно. — Мириам започна да я разопакова. Хелън отстъпи назад и хвърли поглед към Норма и Джийн, които бяха съсредоточили вниманието си в ръцете на Мириам. Мириам свали хартията и вдигна картината.

В продължение на няколко дълги секунди никой не проговори. Картината беше в ярки цветове, толкова ярки, че сякаш зад платното светеше крушка. Отначало Мириам не беше сигурна дали я държи правилно изправена. И тъй като Хелън не я поправи, реши, че така трябва да се гледа.

Горната част бе запълнена от дълги, меки сапфирени мазки, бликащи от нещо в средата, което имаше цвета и формата на нафора за причастие. Надолу синьото преливаше в тъмнозелени очертания, наподобяващи скали с остри върхове и съвсем отвесни склонове. От тях, с разперени ръце и извито тяло политаше надолу мъглява женска фигура, но с ясно изразено лице, уловено с израз на страх и ужас,

докато пропадеше в бездната към нещо като море от кипяща кръв. От морето се издигаха мънички, белезникави мехурчета.

— Е, да — обади се първа Норма, — наистина носи послание.

— Какви цветове! — отбеляза Джийн.

— Не съм виждала подобно нещо — добави Мириам и веднага се запита дали думите ѝ не прозвучаха в отрицателен смисъл. — Но аз все пак...

— Ако не я искате, ще ви разбере — побърза да каже Хелън. — Вече ви казах, че работата ми е особена.

— Не, не, искам я. Дори много я искам. Нямам търпение да видя реакцията на Кевин... а и на който и да е друг. — Тя се обърна към Хелън. — Това определено е картина, която привлича вниманието и поражда коментари. Благодаря ви. — Вгледа се за миг в лицето ѝ и додаде: — За вас тя е била нещо по-специално, нали?

— Да.

— В такъв случай това я прави още по-ценна за мен — заяви Мириам, стараейки се уверението ѝ да прозвучи искрено, но усети, че излезе доста надменно и добави: — Наистина!

— Ако още не е така, ще стане — пророкува Хелън.

Мириам погледна Норма и Джийн. И двете бяха стиснали устни, сякаш едва сдържаха смеха си.

— Е, съжалявам, че трябва да си тръгвам толкова скоро, но...

— О, няма нищо, разбирам ви. — Повече, отколкото предполагаш, довърши наум Мириам. — Вървете. Ще се видим по-късно. Щом се настаним тук, искам да дойдете с Пол на вечеря някой път.

Хелън се усмихна така, сякаш Мириам направи най-глупавото предложение, но отвърна:

— Благодаря ви. — И се обърна да си върви.

— Аз също ви благодаря — извика след нея Мириам.

Никой не каза нищо, докато Хелън не се скри от погледа им. После Норма и Джийн се спогледаха и избухнаха в смях. Мириам поклати глава усмихната.

— Какво да я правя сега?

— Дръж я в гардероба в коридора.

— Или я окачи отвън на входната врата — беше пък предложението на Джийн. — Тъкмо ще стряска и пропъжда крадците

и амбулантните търговци.

— Дожаля ми за нея. Тя е разстроена. А картината... — Мириам я вдигна отново, — тя е същински кошмар!

— Но носи послание — вметна саркастично Норма и двете с Джийн пак се разсмяха.

— Да, нещо като: аааррг! — извика Джийн, стисна се за гърлото и се свлече на колене. Норма и Мириам отново прихнаха.

— Засега ще я оставя в ъгъла, докато Кевин се прибере. Като я види, ще разбере защо не съм я закачила на стената.

— Но ти беше чудесна — отбеляза Норма. — Държа се толкова любезно с нея.

— Предполагам, че отива при терапевта си.

— Да, Пол не стои със скръстени ръце. Направо го съжалявам. Опитавме се да помогнем и ние, нали, Джийн?

— След смъртта на Глория седмици наред се обаждахме на Хелън и я канехме да излиза с нас, но тя се затвори в апартамента си и се отдаде на размисли. Накрая господин Милтън накара Пол да предприеме нещо. Ако сега я намери за странна, да беше я видяла веднага след смъртта на Глория! Веднъж дойде у нас и изпадна в истерия, започна да крещи, че всички трябва да се изнесем оттук, защото ни грозяла опасност... Като че ли самата сграда е причинила смъртта на Глория и подтикнала Ричард към самоубийство! Нищо не разбрах от бръцолевенията ѝ и се обадох на Дейв. Той се свързал с Пол, който дойде да си я прибере.

— Повикаха доктор и той ѝ даде нещо успокоително — добави Норма. — Очевидно тя е все още като упоена.

— Сигурно е била много близка с Глория Джафи.

— Не повече от нас двете — остро подхвърли Джийн, сякаш се засегна.

— Просто реших, че...

— Тя е... прекалено чувствителна — поясни Норма, притискайки opakото на дланта в челото си. — Нали е художничка, а в душата на художниците цари вечен смут. В края на краищата — сега гласът ѝ прозвуча като на педантичен университетски преподавател — тя зад всяко нещо вижда едва ли не трагична ирония. — И въздъхна дълбоко.

— Все пак не мога да не я съжалявам — каза Мириам и погледна към входната врата, сякаш Хелън беше все още там.

— Ние също — обади се Джийн. — Но напоследък просто започнахме да се изморяваме от всичко това. Толкова ни потиска. Добре, Глория Джафи свърши трагично, самоубийството на Ричард беше нещо ужасно, но всичко това е вече минало и никой от нас не може да направи нищо, за да промени положението.

— Ние трябва да продължим да живеем живота си — вметна Норма.

— Най-много, което можем да направим, е, да се държим с приповдигнато настроение, когато Хелън е сред нас — продължи Джийн. — Така ни посъветва господин Милтън, нали помниш, Норма?

— Ъхъ. Е... — Тя погледна часовника си. — Май е време да си хвърля един душ и да почна да приготвям вечерята.

— Аз също — каза Джийн.

— Не знам как да ви се отблагодаря.

— А, не знаеш! Все ще намериш някакъв начин! — пошегува се Норма и разсмя всички.

Хубаво е да се чувстваш щастлив, помисли си Мириам, а тия двете са способни да накарат много бързо всекиго да се чувства така. Тя ги прегърна, преди да ги изпрати до вратата.

Щом остана сама, Мириам се тръшна на дивана и затвори очи. Вероятно се бе унесла в сън, защото, когато отвори отново очи, видя до себе си Кевин, който се усмихваше и клатеше глава. Все още държеше в ръка коженото си куфарче.

— Лентяйстваме, а?

— О, Кев! — Тя разтърка очи и се огледа. — Явно съм задрямала. Колко е часът?

— Минава шест.

— Сериозно?! Добре съм си поспала — Норма и Джийн си тръгнаха преди повече от час.

— Но както виждам, вие, момичета, сте свършили доста работа — отбеляза той и обходи с поглед стаята. — Заслужаваш една хубава вечеря някъде навън. Докато се връщахме с лимузината, Дейв и Тед ми препоръчаха едно заведение през две преки оттук — малък семеен италиански ресторант. Всички ястия имали домашен вкус,

обстановката била съвсем непринудена, ще можем да се отпуснем. Звучи примамливо, нали?

— Да.

— Хайде да се изкъпем... заедно.

— В такъв случай може да вечеряме след часове.

— Ще рискувам — отвърна Кевин, притегли я към себе си, прегърна я и двамата се целунаха. — В края на краищата ще трябва да сефтосаме спалнята. Първата ни нощ тук. — Тя се разсмя и го целуна по върха на носа, после, прегърнати през кръста, двамата тръгнаха към банята.

— Ау! — ненадейно възкликна Кевин. — Какво е това? — Гледаше останената на пода картина на Хелън Скоулфийлд.

— О, да... Съпругата на Пол се отби тук. Беше... много странно. Донесе ни тази картина като подарък за добре дошли. Не знаех какво да я правя.

— Но не си я засегнала с нещо, нали? — бързо попита той.

— Разбира се, че не съм, Кевин, но виж я какво представлява. Направо е ужасна!

— Е, ще я закачим за известно време, а после ще я махнем.

— Не говориш сериозно, нали? Не мога да закача на стената такова нещо. Хората ще...

— Поне за малко, Мириам.

— Но Хелън ще ме разбере. Тя сама ми го каза. Призна, че картината е особена, по-различна, затова щяла да прояви разбиране, ако някой не я хареса.

— Не можеш да постъпиш така — настоя той, клатейки глава.

— Защо? Това е мой дом, Кевин. Би трябвало аз да решавам какво да сложа в него и какво — не.

— Не възразявам срещу това, Мириам. — Той се замисли за миг. — Просто не искам да наскърбяваме Пол и Хелън Скоулфийлд, те и без това си имат голяма мъка.

— Какво? Каква мъка?

— Като тръгвах към кантората, в коридора срещнах Хелън и усетих, че има емоционални проблеми. По-късно в кантората ми се отби Пол, разприказвахме се и той ми сподели, че вчера са получили доста потискаща вест — Хелън не може да има деца.

— О!

— Не им стигат другите неприятности, ами и това сега...

— Разбирам. — Мириам погледна към картината. — Нищо чудно, че прави такива неща. Добре. За известно време ще я закача. Ще я сложа в онзи ъгъл, където няма да бие много на очи, макар че всеки, който дойде тук, няма начин да не я види.

— Така те искам, момичето ми — каза Кевин и я целуна. — А сега да пуснем душа, а?

Тя се усмихна и го последва. Но се обърна да погледне отново картината и поклати глава.

— Това не е ли ирония на съдбата, Кев? Трагедията на една жена е била в това, че е родила, а трагедията на друга — че не може да роди.

— Да. Но най-доброто, което можем да сторим ние, е да изглеждаме въодушевени в присъствието на Хелън — отбеляза той.

Думите му ѝ се сториха много познати и в следващия миг си спомни, че нещо подобно бил посъветвал Джийн господин Милтън.

— Господин Милтън ли ти каза това?

— Господин Милтън ли? — разсмя се той. — Признавам, че понякога превъзнасям човека, но, извинявай, Мириам, все още имам свое собствено мислене.

— Разбира се, че имаш — каза бързо тя, но въпреки това ѝ се стори странно.

ГЛАВА 8

Стенли Ротбърг седеше в креслото вдясно от господин Милтън.

Още с влизането си Кевин го огледа подробно. Ротбърг изглеждаше доста над своите четирийсет и една години. Опитваше да прикрие преждевременната си плешивина на темето със заметнат отстрани дълъг кичур рядка, тъмноруса коса. Беше висок най-малко метър и осемдесет и осем, но силно превитите му напред рамене му придаваха вид на гърбав. С торбичките под очите, с дълбоко набразденото лице и наболата черна брада приличаше на дългогодишен барман в нощно заведение.

Въпреки че беше облечен с тъмносиньо спортно сако и панталони от „Пиер Карден“, от Ротбърг лъхаше занемареност, която изостри всички сетива на Кевин. Не му се понрави сънливия поглед в очите на мъжа. Беше сигурен, че съдебните заседатели щяха да го изтълкуват като поглед на виновен, плах и неискрен човек. Дори усмивката не стопяваше студения му израз. Повдигнатото ъгълче на устните му я правеше да изглежда дори презрителна.

Бащата на Кевин го бе съветвал никога да не съди за една книга по корицата ѝ. Той, разбира се, бе имал предвид всички заможни клиенти на счетоводната си фирма, които на външен вид и по облекло създаваха впечатлението, че са бедняци, но когато Кевин завърши право и баща му отново му напомни този съвет, Кевин изрази несъгласието си.

„Разбирам какво искаш да кажеш, татко — беше възразил той, — но като ще трябва да изправя някой клиент пред съда, ще го накарам да се облече изискано, защото съдебните заседатели съдят за книгата по корицата ѝ.“

Според Кевин първото впечатление много често се оказваше и последното, а първото впечатление, което му направи Стенли Ротбърг, беше, че мъжът е виновен. По всичко личеше, че е способен да тласне съпругата си в пропастта. Изглеждаше користолюбив, надменен и простоват.

— Стенли — каза господин Милтън, — това е Кевин Тейлър.

— Здравейте, господин Ротбърг! — протегна ръка Кевин.

Ротбърг задържа за миг поглед върху нея, след това с широка усмивка се ръкува с Кевин през ниската маса.

— Шефът ви казва, че сте способен младеж. Уверява ме спокойно да се оставя във вашите ръце.

— Ще направя всичко по силите си, господин Ротбърг.

— Въпросът е — побърза да подчертае Ротбърг — дали силите ви ще са достатъчни. — Усмивката му изчезна.

Кевин хвърли поглед към господин Милтън и като видя как го гледа, изпита чувството, че очите му ще пронижат душата му. И се стегна.

— Ще бъдат повече от достатъчни — отвърна той, неспособен да съдържи нотката на високомерие в гласа си. — И с вашата помощ така ще омаловажим доводите и фактите на обвинението, че няма да остане никакво съмнение в невинността ви.

Ротбърг се усмихна и кимна.

— Това е добре. — Той се обърна към господин Милтън. — Това е добре — повтори и посочи с глава Кевин.

— Нямаше да те оставя в ръцете на Кевин, ако се съмнявах в способността му да спечели твоето дело, Стенли. И можеш да бъдеш сигурен, че ще имаш пълната подкрепа на фирмата ми. Освен това младостта на Кевин ще работи в твоя полза. Тъй като си богат, всеки ще очаква от теб да купиш някой от най-известните адвокати по криминални дела в града, който несъмнено ще обори прокурора. Но ти си убеден в своята невинност. Нямаш нужда от високо платен ас с вестникарска слава. На теб ти трябва компетентен адвокат, който може да представи фактите така, че да отблъсне всяко косвено доказателство, предполагащо вината ти. Това ще направи силно впечатление на хората.

— Ммм да — кимна Ротбърг, — разбирам какво имаш предвид.

— Онова, което те не знаят — продължи Джон Милтън с усмивка, — е, че Кевин е по-талантлив от повечето превъзрасяни от медиите адвокати в града. Той има естествени инстинкти, когато се стигне до ловкост на ума в съдебната зала. — Милтън погледна Кевин с възхищение. — Може да се покаже неотстъпчив и безмилостен,

докато защитава клиента си. Ако мен ме чакаше дело, щях да избира човек като него да ме представлява.

Макар ласкавите думи на Джон Милтън да прозвучаха искрено, на Кевин му стана неловко. Испита чувството, че го поздравяват, задето е добър снайперист. Ротбърг обаче изрази задоволство.

— О, разбирам. Ами добре, добре. В такъв случай какво трябва да направя, за да си помогна? — попита той.

— Това се казва висок дух! — отбеляза господин Милтън и се изправи. — Оставям те в опитните ръце на Кевин. Кевин, знаеш къде да ме намериш, ако имаш нужда от мен. Пожелавам ти успех, Стенли — и задържа поглед в мъжа, — макар че въпросът не опира до успеха, опира до опитността, а защитата ти се поема от един много опитен човек. — Той потупа Кевин по рамото. — Продължавай.

Кевин кимна и отвори куфарчето си, за да постигне точно това, което господин Милтън искаше от него — да направи впечатление на Стенли Ротбърг с всички факти, с които разполагаше. Започна с болестта на Максин, после му зададе няколко въпроса за болногледачката. Отговорите на Ротбърг бяха кратки, предпазливи. Той вече се държеше така, сякаш се намираше на свидетелската банка, подложен на кръстосан разпит от областния прокурор.

— Надявам се, разбирате, господин Ротбърг, че...

— Наричай ме Стенли. Предстои ни да бъдем доста дълго време заедно.

— Стенли, надявам се, разбираш, че за да си свърша възможно най-добре работата, не бива да се натъквам на изненади.

— Изненади ли?

— Не можеш да скриеш нещо, което областният прокурор знае и ще използва.

— Естествено, няма проблем. Ако не бъда откровен с адвоката си, значи съм виновен, а?

— Не само виновността кара хората да бъдат потайни или да казват половината истина. Понякога човек се страхува да не изглежда виновен, ако даден факт излезе наяве, затова предпочита да го скрие от адвоката си. Остави ме аз да преценя всичко. Тогава ще знам какво да премълча и какво — не.

Ротбърг кимна, очите му се отвориха малко повече. Кевин долови, че думите му бяха направили впечатление.

— От колко време ти и съпругата ти се отделихте в отделни спални?

— О, веднага щом Максин се разболя тежко. Постъпих така, за да ѝ бъде по-удобно. Спалнята ѝ се превърна в истинска болнична стая, особено след като ампутираха крака ѝ... лекарства, апаратури, болнично легло. И както знаеш, за нея денонощно се грижеше медицинска сестра.

Кевин потвърди с глава и се облегна назад.

— Може би най-опасното нещо, което областният прокурор ще използва срещу теб, е фактът, че си държал в стаята си отделно количество инсулин и игли за спринцовка. Били са... — той млъкна, за да прегледа бележките си — в дъното на един шкаф. А от теб никой не е искал, нито те е карал да биеш инжекции на жена си, нали?

— Така е. Аз дори не можех да гледам, когато сестрата го правеше.

— Тогава защо си държал инсулин в шкафа си?

— Аз не съм го слагал там.

— Но не отричаш, че е бил там, нали? Следователите са го намерили. Твърдиш ли, че никога не си знаел, че е бил в шкафа ти?

Ротбърг се поколеба за миг, преди да отговори:

— Слушай, наистина го видях в деня, преди Максин да почине, но съвсем забравих за него.

— Значи ти не си го сложил, но си го видял, че е там, и си забравил за него. Не попита ли болногледачката защо е там?

— Толкова неща имах на главата си, Кевин. Управлявам голям курортен хотел и процъфтяващ бизнес с месно руло със стафиди. Отваряме пазари в Канада — допълни той с гордост. — Просто ми изхвъркна от главата.

— Намерена е лекарска рецепта и е установено, че част от инсулина в твоя шкаф е липсвала, част, достатъчна за фаталната доза. Очевидно ще бъде изтъкнат аргументът, че именно тази част от инсулина е използвана, за да се причини смъртта на съпругата ти. Спринцовка с твои отпечатыци не е открита, но ако човек...

Ротбърг само го гледаше.

— Количеството инсулин в стаята на съпругата ти не е било малко. Няма причина някой да прибегне до част от запаса в твоя шкаф и да остави там останалото количество — добави Кевин, за да

наблегне колко е важна тази подробност. — Разбираш ли какво предполага това?

Ротбърг кимна.

— Добре, тогава какво е твоето обяснение, Стенли? По този пункт ми е необходима помощ — каза сухо той.

— Трябва да ти призная нещо, Кевин — заговори най-сетне Ротбърг. — Не исках да излиза наяве по време на процеса, но не виждам защо да го премълчавам сега.

— Продължавай.

— Максин научи за мен и... научи, че се срещам с друга жена на име Трейси Кейзуел. Тя работи в счетоводството на хотела.

— Да, но според мен това не е толкова голяма тайна, колкото си мислиш. Трябва да разбереш, че в очите на обвинението и може би в очите на съдебните заседатели това е силен мотив. Възнамерявам да обсъдя с теб любовната ти връзка и как да я представим, но какво общо има тя с инсулина в твоята стая?

— Веднъж Максин и аз стигнахме до кавга. Беше ужасно. Аз не исках тя да разбере за мен и Трейси. Достатъчно ѝ бяха другите страдания. Всъщност не беше точно кавга, щото тя крещеше, а аз само стоях и поглъщах всичко. Тя, разбираш ли, ме заплаши с какво ли не. Помислих, че просто е ядосана и няма да изпълни нито една от заплахите си, затова не им обърнах никакво внимание. Все пак тя тогава беше много болна и това се отразяваше и на душевното ѝ състояние.

— И?

— Една от заплахите ѝ беше, че ще се самоубие, но ще го направи така, че вината да се стовари върху мен. Изглежда, изпълни закана си. — Той се облегна назад, доволен от собственото си обяснение.

Кевин чу раздвижване в коридора тъкмо когато приключи да разпитва Стенли. Двамата си стиснаха ръце и се разделиха в преддверието.

— Какво става? — попита той Даян.

— Господин Маккарти — светна лицето ѝ от усмивка — ги е убедил да свалят обвинението срещу клиента му.

— Сериозно? — Кевин забърза по коридора към кантората на Тед.

Дейв, Пол и господин Милтън седяха пред бюрото на Тед, а той стоеше прав до стола си. Всеки държеше чаша в ръка, върху бюрото на Тед имаше отворена бутилка с шампанско.

— Кевин, идваш тъкмо навреме — рече Джон Милтън. — Ела да вдигнем тост. Винаги се събираме да вдигнем тост за онзи от нас, който се е справил добре с някое дело. — Джон Милтън напълни една чаша и му я подаде. — За Тед! — рече той и вдигна чашата си.

— За Тед! — припяха останалите и отпиха от чашите си.

— Какво точно се е случило? — поинтересува се Кевин, след като преглътна бързо.

— Семейство Блат оттеглиха обвинението си срещу Кроули. След като научиха колко безразборно се е сношавала подрастващата им дъщеря и че всичко това ще бъде изнесено на всеослушание в съда, те отстъпиха — поясни Тед.

Дейв и Пол се разсмяха. Усмивката на Джон Милтън се разшири. Кевин забеляза, че веселбата го подмлади, бръчките на лицето му изтъняха, блясъкът в очите му стана по-силен. После изведнъж изражението му се промени.

— Това може да послужи за урок — заговори той с трезв глас. — Не е необходимо всички законни хитрости да се прилагат в съда. — Обърна се към Кевин: — Подготвяй се за всяко съдебно дело така, както според теб двама професионални боксьори се подготвят за състезание. Има начини да извадиш от равновесие опонента си, да го разтърсиш, преди още да си се срещнал с него лице в лице, и то така, че той да загуби доверие в себе си и в делото си... Е — усмихна се той, — имаме още една причина да празнуваме. Първо, за да поздравим Кевин с добре дошъл в нашата фирма и второ, за да отбележим успеха на Тед. Какво ще кажете за прием в петък вечер в апартамента ми?

Кевин видя как лицата на другите грейнаха от вълнение.

— Свободни ли сте всички?

— От наша страна няма възражения — побърза да каже Дейв.

— От наша също — присъедини се Тед.

— Няма проблем — отвърна Пол.

Всички извърнаха погледи към Кевин.

— А почетните гости? Време е да се запозная с Мириам.

— Ще дойдем. Благодаря ви.

— Добре, господа, да се връщаме към работата си.

Всички поздравиха още веднъж Тед и си тръгнаха. Дейв и Пол отидоха право в канторите си; и двамата изглеждаха въодушевени от успеха на Тед и краткото им празненство. Джон Милтън обгърна с ръка раменете на Кевин, докато вървяха по коридора.

— Нямах намерение да оставям у теб впечатлението, че те зарязвам да се оправяш сам с Ротбърг, Кевин. Просто исках той веднага да разбере, че това е твое дело. И че ти отговаряш за него.

— О, не са ми минавали подобни мисли. Благодаря ви за хубавите думи, с които ме представихте.

— Говорих напълно сериозно. Е, как мина срещата ти с Ротбърг?

— Неговата теория е, че жена му се е самоубила и го е инсценирала така, че да обвинят него. Каза, че научила за извънбрачната му връзка и съставила план за отмъщение и самоубийство, поставяйки злополучния инсулин в неговата стая.

— Звучи правдоподобно — отбеляза Джон Милтън. — Както е казал поетът: „И адът не вилнее така, както презряната жена.“^[1]

Кевин се спря да го погледне доколко сериозно говори. По лицето му бе изписано самодоволство.

— Притеснява ли те нещо в разказа на Ротбърг?

— Твърди, че видял инсулина в шкафа, където жена му го била сложила, но забравил за него, защото бил много зает с работата в хотела и с търговията си... дори след като тя го заплашила, че ще скалъпи лъжливо обвинение. Да, наистина малко ми е трудно да го повярвам.

— Въпросът е, можеш ли да го представиш по такъв начин, че да убедиш съдебните заседатели? Ти трябва да вярваш в собствените си доводи — предупреди го Джон Милтън.

Кевин осъзна, че ако сега не отвърне с точните думи, има вероятност Джон Милтън да отнеме делото му и да го прехвърли на Тед, който в момента беше свободен.

— Е, ще ми бъде от полза, ако Ротбърг не е имал нищо общо с инсулина в стаята му. Ще проверя това. Най-вероятно лекарството е било доставено в хотела и медицинската сестра се е разписала за получаването му. Ще се срещна със сестрата, за да разбере какво знае тя за взаимоотношенията между Максин и Стенли. Може би госпожа Ротбърг ѝ е имала доверие и е споделила с нея колко презира Стенли за постъпката му или пък болногледачката лично е чула за разправията

между Стенли и Максин. Ако тя е чула как Максин се е заканвала да си уреди сметките с Ротбърг, като се самоубие и направи така, че да изглежда, че той я е убил...

— Много добре. Сигурен съм, че тя ще се разприказва пред теб, ако ѝ намекнеш, че може да бъде обвинена за смъртта на Максин. Дай ѝ да разбере, че немалко хора знаят за алкохолния ѝ проблем — посъветва го Джон Милтън. — Така ще бъде по-склонна да сътрудничи. Установихме ли къде се е намирал Стенли Ротбърг, когато е била инжектирана фаталната доза инсулин?

Кевин кимна, но не изглеждаше доволен. Джон Милтън го усети.

— С любовницата си ли е бил?

— Щом като е бил толкова записан, че е забравил за инсулина в шкафа си, той като нищо е имал време да забърка някаква каша.

— Мисля, че ще трябва да следваш инстинктите си по този пункт, Кевин. Подходи с честност към Ротбърг. Накарай го да си признае за връзката, постави го да седне до приятелката си и тогава помоли и нея да свидетелства за отношенията им. Дай възможност на съдебните заседатели да го укорят в себе си за прелюбодеяние, а не да го обвинят и му наложат наказание за убийство само защото е бил неверен съпруг. Освен това ние не можем да представим съпругата му като отмъстителна и самоубийца, ако първо не направим предпоставка за изневяра и ѝ припишем този мотив.

— Мисля, че ще мога да получа известна помощ в тази насока и от лекаря ѝ — каза Кевин. — В неговия протокол се споменава за депресията ѝ.

— Да, да — подкрепи го Джон Милтън и лицето му просветна. — Това е много уместно. — Той създаваше впечатлението, че вълнението му може да преминава като електричество от учестеното му сърце, по ръката и да отива право в сърцето на Кевин. — Разбира се — добави той, когато стигнаха до кантората на Кевин, — би било от голяма полза, ако Ротбърг се е разкажал и продължава да вини себе си за смъртта на съпругата си. Такъв ли се показва?

— Не останах с такова впечатление — отвърна Кевин.

— Е, тогава постарай се да го внушиш на съдебните заседатели — препоръча му господин Милтън и се усмихна, само че този път усмивката му изглеждаше някак лукава, дори ехидна. Приличаше повече на хлапак, който е успял да излезе с хитър номер по време на

празника на Все светии, отколкото на опитен адвокат, разработващ правна стратегия.

— Надявам се да успея — каза почти шепнешком Кевин; беше запленил от светлината в очите на Джон Милтън.

Милтън го потупа по рамото.

— Ще се справиш, Кев, чудесно ще се справиш — рече той и продължи към кабинета си; Кевин се загледа за миг след него, после влезе в кантората си.

Седна зад бюрото и се размисли над съвета на Джон Милтън. „Мисля, че трябва да следваш инстинктите си... Подходи с честност към него...“ Вярно, точно това подсказваха инстинктите му, но не помнеше да е разисквал този въпрос с Джон Милтън, помнеше, че само бе размишлявал наум как да подходи в случая.

Сви рамене — сигурно неволно е споменал нещо пред някого. Какво друго обяснение можеше да има, заключи той, човекът не е четец на мисли я!

Кевин прехвърли вниманието си към книгата и започна да преглежда записките от разговора си с Ротбърг. Колегите му надникнаха да го попитат дали иска да отиде с тях на обяд, но малко преди това той бе помолил Уенди да му поръча сандвич. Освен това тя предложи услугите си да се заеме с някои проучвания през обедната си почивка. Направи му впечатление с каква готовност и енергия вършеха работата си всички в „Джон Милтън и съдружници“. Това още повече го насърчи.

Поради успеха, с който Тед приключи делото си, пътуването към къщи след края на работния ден мина много весело. Кевин забеляза, че Пол и Дейв бяха също толкова радостни, колкото и самият Тед. Тримата се държаха така, сякаш са част от едно семейство, а не просто колеги, работещи в една и съща фирма. По-късно Кевин съжали, че единствено той внесе мрачен тон в компанията и развали веселото настроение, но му беше любопитно да узнае реакцията на Тед към неговия успех, за да я сравни със собствената си реакция след делото срещу Лоуис Уилсън.

— Тед, всъщност ти вярваше ли, че Кроули е виновен? Имам предвид, дори момичето да е имало безразборни сексуални връзки, мислиш ли, че той я е изнасилвал?

Всички престанаха да се смеят и за миг атмосферата се изпълни с напрежение.

— Аз не съм принуждавал Блатови да оттеглят обвинението си. Това си беше тяхно решение — отвърна той отбранително.

— Вероятно областният прокурор ги е увещавал да заведат дело — добави Пол.

— Тед просто направи това, за което му плащат и за което е учил — изрази остро мнението си и Дейв. — Точно както си постъпил и ти, защитавайки Лоуис Уилсън.

— О, съвсем не намеквам за нещо друго. Просто исках да знам какви чувства остави у теб мъжът, Тед.

— Ние сме длъжни да оставяме настрана чувствата си, морала, преценките си, щом сме адвокати на защитата, Кевин. Това беше едно от първите неща, които научих от господин Милтън, и то ми е от полза.

— На всички е от полза — вметна Пол.

— Както лекарят лекува пациента си — поясни Дейв. — Господин Милтън ми даде това сравнение още първия ден, в който дойдох тук. Лекарят не преценява морала, политическите убеждения, начина на живот на пациента си. Той лекува болестта, проучва симптомите и предприема действие. За да си добър адвокат на защитата, трябва да разграничаваш клиента от казуса. От теб се иска да проучиш обвиненията, да изтъкуваш фактите и да предприемеш действия. Ако трябва да харесваш и да вярваш във всекиго, когото защитаваш, ще умреш от глад.

Тед и Пол се разсмяха. Кевин кимна. Спомни си, че беше казал нещо подобно на Мириам, когато го бе разпитвала за яростната му защита на Лоуис Уилсън.

— Ако не можеш да се примириш с това, по-добре иди да работиш в областната прокуратура — отбеляза Пол, после се засмя. — Но знаеш много добре колко се печели там.

Всички отново избухнаха в смях, дори и Кевин. Пол наля на всекиго по чаша с коктейл. Това ги накара да се отпуснат и ведрата атмосфера се възвърна.

— Между другото, как се придвижва господин Милтън до фирмата и обратно? — поинтересува се Кевин.

— С лимузината. Той е работохолик. Отива в кабинета си много по-рано от нас и често остава до късно вечерта — отвърна Пол. — Харон му носи вечеря там. Но ако знаеш в какъв дом се прибира... Скоро ще видиш апартамента му. Такъв лукс и всякакви удобства, че не е за разправяне!

— Има три бани, всяка с вана за воден масаж! — изтъкна Дейв.

— А каква гледка! — добави Тед. — Все едно че стоиш на върха на света. Там направо се чувствам...

— Като бог — довърши мисълта му Пол.

— Дааа — потвърди Тед и вътрешно се усмихна. — Няма да забравя първия път, когато отидох там. Милтън обгърна с ръка раменете ми и както гледахме града, ми рече: „Тед, ти не само стоиш над всичко това, ти си над всичко това и един ден то ще бъде твое.“ Бях толкова развълнуван, че нищо не можах да кажа, но той ме разбра... той ме разбра — повтори Тед и Кевин видя, че Пол и Дейв закимаха със сериозни лица.

Имаше нещо особено в думите му, нещо различно и неповторимо, помисли си Кевин. Може би един ден те всички ще бъдат на върха на света. Изведнъж осъзна, че тримата са се вторачили в него.

— Да не мислиш, че преувеличаваме? — попита го Дейв. — И че прекалено го възхваляваме?

Кевин сви рамене.

— Той наистина е изумителен. Аз също доста се превъзнесох, когато за първи път описах на Мириам как изглежда фирмата и господин Милтън.

— Такъв като него се среща един на милион — отбеляза Пол. — Имаме късмет, че работим с него.

— Точно така, точно така — каза Тед и вдигна чашата си. — Да пием за господин Милтън!

— За господин Милтън! — припяха Дейв и Пол и пак обърнаха погледи към Кевин.

— За господин Милтън! — присъедини се и той и всички отпиха по глътка. Кевин се изпълни с чувството, че участва в някакъв ритуал, и подметна: — Значи се готви да устрои голям прием, а?

— Той винаги кани много интересни хора, присъстват и секретарките — поясни Дейв. — Ти и Мириам ще прекарате чудесно.

Ще ви бъде толкова забавно, че няма да усетите как ще ви мине времето.

— Звучи примамливо — каза Кевин; и тримата го гледаха усмихнати по един и същ начин, с един и същ поглед, сякаш си бяха сложили еднакви маски на лицето.

До мига, в който Харон спря лимузината пред жилищната им сграда и отвори вратата, за да слязат, в колата отново се чуваше само радостна глъчка. Дейв току-що им бе разказал виц, който бе чул от Боб Маккензи, заместник-областен прокурор. Те продължиха да се смеят и във фойето, където Дейв повтори вица на Филип, портиера.

На Кевин му допаднаха другарските им взаимоотношения. В асансьора почнаха да се поднасят един друг за колежанските си години. Все тъй с шег и закачки се разотидоха по апартаментите си.

Когато Кевин влезе в своя, завари Норма и Джийн изправени от двете страни на клавесина и заслушани в изпълнението на Мириам. Двете отместиха поглед към него и му дадоха знак да не я прекъсва. Но Мириам свиреше толкова съсредоточено, че изобщо не го забеляза. Свиреше Бетовен и слушателките ѝ изглеждаха развълнувани. Кевин се промъкна на пръсти до дивана и седна. Когато Мириам свърши, той се присъедини към аплодисментите на приятелките ѝ и тя се обърна с грейнало от усмивка лице.

— О, Кев. Не те чух кога си влязъл. Откога си тук?

— От двайсет и четири такта.

— Тя е прекрасна! — възкликна Норма. — Казах ѝ, че в апартамента на господин Милтън има голямо пиано и още на следващия прием...

— Той дава прием този петък.

— О, чудесно! — изписка от радост Джийн. — Значи ще свириш за всички.

— Не, не съм чак толкова добра — възрази Мириам.

— Недей да скромничиш. Добра си и го знаеш — не отстъпи Норма, после се обърна към Кевин: — Утре следобед сме на концерт в центъра „Линкълн“ — Малер, симфония номер две.

— Представяш ли си, Кев! Най-сетне намерих хора, които да обичат класическа музика.

— А, и по рока си падаме — подхвърли Джийн.

— Ей, не пропускай кънтри и уестърн музиката — добави Норма. По начина, по който се смееха и се прегръщаха, те наистина приличаха на дългогодишни приятелки, помисли си Кевин. Всичко вървеше добре.

— Време е да си надигам парцалите — каза Норма. — Щом Кевин си е у дома, значи и Дейв се е прибрал.

— И Тед също.

— О, Джийн — заговори я Кевин. — Днес Тед е в страхотно добро настроение. Победил е с нокаут, без дори да е участвал в състезание.

— Моля? — Тя сбърчи чело, сякаш очакваше да чуе нещо ужасяващо.

Кевин стрелна с поглед Мириам и му се стори, че тя поклати глава.

— За делото му имам предвид, но всъщност най-добре е той сам да ти разкаже.

— Тед изобщо не ме занимава с подробностите по делата си. Знае, че никак не обичам да слушам такива неща. Дори не чета и онова, което пишат вестниците за някое дело.

— Аз също — обади се Норма. — По-добре да оставяме неприятните неща на този свят пред вратата, както си изтриваме обувките, преди да влезем вкъщи. — Тя се обърна към Джийн: — Нали точно това ни посъветва господин Милтън?

— Тхъ.

Кевин опули очи от изненада.

— Да, да, сигурно — каза бързо той.

— Чао, Мириам! Имам да ти казвам още неща — изчурулика напевно Джийн.

— Аз също — добави Норма и двете си тръгнаха.

Кевин остана за миг загледан в затворената врата, после се обърна към Мириам.

— Прекарахме чудесен ден — заговори тя, преди той да е отворил уста. — Първо отидохме в Музея на съвременното изкуство. Там има прекрасна изложба на картини от Москва, която досега не е показвана на Запад. След това обядвахме във Вилидж. Норма ни заведе в едно малко ресторантче със страхотно разнообразие от печени в тесто ястия. После се върнахме в центъра и отидохме да гледаме един

австралийски филм, за който много се говори. Беше озвучен с музика от Бетовен, затова, като се прибрахме, реших да изсвиря част от това велико негово произведение. О! — продължи тя почти без да си поеме дъх: — Понеже видяхме, че няма да имаме време да приготвим вечеря, като се върнем, се отбихме до един страхотен кулинарен магазин и аз купих салата от раци, френска франзела и бутилка шампанско. Добре ли направих?

— Разбира се — отвърна той и поклати глава.

— Да не си разстроен от нещо?

— Не — разсмя се Кевин. — Просто съм щастлив... че ти си щастлива.

— Добре ли мина и твоя ден?

— Да.

— Чудесно — рече тя бързо. — Новите ми приятелки ме посъветваха да те питам само това. Ще трябва да се науча да ти избивам от главата проблемите, свързани с работата ти, за да можеш истински да си отпочиваш вкъщи. И така... върви под душа и се разхвърляй. Аз ще сложа масата и ще потърся някаква хубава лека музика. — Тя се отдалечи, преди Кевин да успее да отговори, и го остави да гледа след нея със смутена усмивка.

Той се радваше, че Мириам се приспособява бързо, и все пак имаше нещо, което го притесняваше, нещо като внезапно появила се остра, кратка болка в гърдите. Може и да се лъжеше, а може, както при дадени случаи става, това да е първото предупреждение за нещо съдбоносно.

Той пропъди тези мисли и тръгна към банята.

* * *

Преди края на седмицата „Джон Милтън и съдружници“ имаха още един повод за отпразнуване. Дейв Котайн успя да убеди съдията да отхвърли признанието на Карл Обермайстър, като изтъкна, че при арестуването му полицейските служители и заместник-прокурорът не са му дали възможност да се обади на адвокат, преди да поискат от него да направи признания. Освен това съдията пък отказа, да разреши на областния прокурор да използва вещественото доказателство, което

те са намерили в апартамента на Обермайстър, тъй като са извършили пълен обиск на жилището му, без да имат съдебно нареждане и без преди това да са повдигани никакви обвинения.

Без самопризнанието и без вещественото доказателство, взето от апартамента, прокурорът сериозно се бе замислил дали да продължи с разглеждането на делото. Господин Милтън предрече, че обвиненията срещу Обермайстър ще бъдат свалени до понеделник.

— Стане ли това — каза Дейв, — Обермайстър ще напусне града.

— Но, Дейв, сигурен ли си — попита го Кев след редовното им съвещание, — че той няма да извърши същото престъпление там, където отиде?

— Кевин, нима като излезеш на улицата, ще арестуваш всеки, за когото мислиш, че е потенциален престъпник? Ами така ще задръстиш затворите до пръсване. А колкото до чувството за вина оттам нататък, това го раздухва Боб Маккензи, Кевин. Остави го да си живее с тази мисъл — подчерта накрая Дейв.

Кевин кимна. Това не му беше непознато становище. Беше изтъкнал същото, когато Мириам се безпокоеше относно защитата му на Лоуис Уилсън. Защита, която обременява съвестта му много повече, отколкото му се щеше да признае, но когато у него се надигнеха такива чувства, той си спомняше за обяснението на господин Милтън за това, какво представлява законът и какви са отговорностите на адвоката към него и към клиента му. Това бяха стандартите, с които се измерваха действията. Когато се стигнеше до прилагането на закона, съвестта просто ставаше излишен товар. Той се бе придържал към тази философия, щеше да се придържа към нея и сега.

Но дълбоко в себе си вярваше ли в нея? Опита се с отчаяни усилия да пропъди този въпрос. Имаше толкова много риск в него. Искаше да успее тук и да оправдае очакванията на господин Милтън. Сега не беше време да поставя под въпрос нечия правна философия и да се размеква. Предстоеше му да води важно дело.

На всичкото отгоре с всеки изминал ден Мириам все повече се влюбваше в живота, който си бяха избрали. Всеки път, когато се прибереше от работа, той я заварваше не по-малко развълнувана, радостна и пълна с енергия от предишния ден. Тя рядко говореше за Блайтдейл, за старите си приятелки и за отминалия живот там.

Престана да им се обажда по телефона и да пише писма. Каквито и съжаления да бе изказала в началото, от тях вече нямаше и помен. Може би все още караха нещо като меден месец, защото откакто бяха пристигнали тук, той не можеше да се сети за нито един неприятен миг, който да е внесъл смут между тях.

Въпреки това Кевин беше изумен, от начина, по който Мириам говореше с майка си по телефона: оправдаваше всичко, което бяха направили, укоряваше я, че имала глупави представи и предразсъдъци, дори веднъж ѝ каза, че била ограничена. А когато миналия вторник родителите ѝ дойдоха на вечеря, тя ги отрупа с лакомства, които бе приготвила за първи път (Норма ѝ бе дала рецептата, взета от главния готвач на „Четири сезона“). След това наизвади всички програми на театрални представления и концерти, които бе посетила с новите си приятелки. Бърбореше ли, бърбореше за музейните си набези, за ресторантите, в които е била, за хората, с които се е запознала. Монолозите ѝ бяха пълни с примери за Джийн и Норма, като вметна само няколко думи за потискащата си среща с Хелън Скоулфийлд.

Кевин се изненада на начина, по който Мириам избягна да каже на родителите си причината за депресията на Хелън, изтъквайки само, че се дължи на факта, че не може да има деца.

— Затова още държим тази отвратителна картина на стената. Поточно Кевин настоя да я оставим за известно време, за да не засегнем чувствата на жената. — Тя обърна глава към него и продължи: — Не смятате ли, че той става прекалено мекушав по въпроси от този род? Но аз го обичам, задето е толкова разумен.

— Вярно, че е разумно от твоя страна, Кевин — обади се майката на Мириам, — но тази картина наистина е ужасна, направо не мога да я гледам, чак тръпки ме побиват.

— О, нека не мислим за нея. Ето — намеси се Мириам, стана и свали картината. — Ще я оставя на пода, обърната към стената, докато си тръгнете. Татко, сега ще изсвирия любимата ти пиеса.

Тя седна зад пианото и засвири — по-изящно и с повече чувство от всеки друг път. Когато Кевин погледна родителите ѝ, видя изписано изумление и по техните лица.

На тръгване тъщата му го издърпа настрана, докато Мириам разменяше последни думи с баща си.

— Тя наистина е щастлива тук, Кевин. Не ми се вярваше, че ще е така, когато за пръв път ми каза какво сте решили, но явно сте предприели чудесна стъпка. Радвам се и за двамата ви.

— Благодаря, мамо.

— Ще се обадя на родителите ти и ще им разкажа впечатленията си — прошепна тя.

— Те ще дойдат тук другата седмица, но съм сигурен, че мама с нетърпение ще чака да ѝ се обадиш.

— Така е. Прекрасно е! — добави майката на Мириам и го целуна по бузата.

След като родителите ѝ си тръгнаха, Мириам отиде в кухнята да измие съдовете, а Кевин се върна в дневната. Погледът му падна върху картината на Хелън Скоулфийлд. Взе я и я окачи на стената, после се отдръпна няколко крачки назад. Остана загледан в нея доста продължително време. Усети, че не може да откъсне поглед от лицето на изобразената жена. Едва ли не чуваше виковете ѝ, докато тя летеше от ръба на пропастта към кипящото червено море. Докато я гледаше, чертите на лицето ѝ ставаха все по-ясни и за миг го оприличи на лицето на Мириам. Почувства, че го обля топла вълна, а после по гърба му от горе до долу го полазиха ледени тръпки и той затвори очи. Когато ги отвори, картината изглеждаше както в началото — абстрактна. Лицето на Мириам го нямаше. Но каква илюзия създаваше творбата макар и за миг, помисли си той.

Отиде в кухнята при Мириам и я прегърна. Повдигна лицето ѝ към своето и я целуна така, сякаш я целуваше за последен път.

— Кев — промълви тя със затаен дъх. — Какво има?

— Нищо... Беше приготвила страхотни вкусотиини. Вечерта мина чудесно и просто искам да ти кажа, че много те обичам. Ще правя всичко по силите си, за да си щастлива, Мириам.

— О, Кев, знам това. Нали виждам какво направи досега. Нямам нищо против да оставя бъдещето си в твоите ръце. — Тя го целуна по бузата и се залови да си довърши домакинската работа. Той я погледа известно време, след това тръгна към терасата. Независимо от студения въздух на ноемврийската вечер излезе навън и погледна надолу. Там светът изглеждаше недействителен. Опита да си представи какво би било, ако паднеше от такава височина.

Дали само трагичната смърт на съпругата му е подтикнала Ричард Джафи да го направи? Защо не е помислил за малкия си син и отговорността си към него?

Изведнъж го обля сноп светлина. Той засенчи очи и погледна нагоре. Разбра, че господин Милтън се е прибрал в апартамента си и е включил осветлението на покрива и на терасата си. Повечето от малките прожектори бяха насочени надолу и осветяваха отвън сградата от петнайсетия етаж нагоре.

Сякаш да създават впечатлението, че съдружниците му и съпругите са под закрилата на господин Милтън.

Или под магията му, помисли си Кевин. За първи път му минаваха такива мисли, но той ги отдаде на меланхоличното настроение, което го обзе с излизането му на терасата и го подсети за самоубийството на Джафи. Студеният въздух го принуди да се прибере вътре. Чу Мириам да пее в кухнята. Това и топлината в апартамента сложиха край на всичките му мрачни мисли.

[1] Цитат от „Старият ерген“ на Уилям Конгрив (1670 — 1729).
— Б.пр. ↑

ГЛАВА 9

— Харон ни донесе наш собствен ключ — похвали се Мириам, без изобщо да се старае да прикрие огромното си задоволство. — Като се обадох на Норма, тя ми каза, че само съдружниците имат собствен ключ. Всички останали — гости и други — трябва да викат портиера да им отваря с неговия ключ — добави тя с подчертано високомерие в гласа. — Мислех, че само аз се държа високомерно, помисли си Кевин.

Той кимна и погледна златния ключ в дланта на Мириам. Изглеждаше от масивно злато. Тя прочете мислите му.

— От масивно злато е. Попитах Харон и той потвърди. И като че ли се усмихна.

Кевин взе ключа, огледа го от всички страни, после премери теглото му в дланта си.

— Доста е екстравагантно, не смяташ ли?

Тя го взе от ръката му.

— О, не знам — сви рамене и се обърна към огледалото в коридора, за да се огледа.

Беше ходила с Норма и Джийн да си купи нещо специално за приема. Кевин се изненада на избора ѝ — тясна черна трикотажна рокля, която така прилепваше по тялото ѝ, че чак ребрата ѝ изпъкваха. Не разголваше раменете, но дълбокото деколте разкриваше повече от половината ѝ пазва. А на всичкото отгоре не беше с обикновен сутиен, ами от ония, които само повдигаха гърдите — явно Норма и Джийн я бяха придумали да сложи такъв. Горната част на цепката на бюста ѝ беше съблазнително подчертана с пурпурен руж.

Това не е Мириам, помисли си той. И друг път се е обличала сексапилно и е била пленителна, но никога толкова очебийно. Винаги е показвала повече стил, повече съдържаност и се е старала да изглежда по-скоро изискана и елегантна, отколкото съблазнителна. А сега и с грима беше прекалила. Тушът и сенките на очите ѝ бяха прекалено силни. На бузите ѝ имаше смесица от ружове, а ярко начервените ѝ устни блестяха от плътен слой гланц за устни.

Обърна внимание, че не си е сложила колието, което подхождаше на златните обеци с перли — комплект, който ѝ бе подарил за последния ѝ рожден ден. Не че се нуждаеше от този накит — Мириам имаше изящна шия, чиито извивки свършваха плавно в тесните ѝ, женствени рамене, рамене, които изпълваха дланите на Кевин, когато я притегляше към себе си да я целуне. Но липсата на колие подсилваше голотата ѝ и я правеше по-предизвикателна.

И косата си бе сресала съвсем различно — тупирана и щръкнала на всички страни. Тази прическа ѝ придаваше примитивен и свиреп вид. Той лично нямаше нищо против самата прическа, но в съчетание с това облекло и с този грим Мириам приличаше по-скоро на евтина улична проститутка. Да, от нея се излъчваше нова чувственост и това го възбуди, но и го обезпокои.

— Какво има? Не ти ли харесва как изглеждам?

— Ами... по-различна си — отвърна той възможно най-дипломатично.

Тя отново се обърна към огледалото.

— Да, нали? Реших, да променя малко външния си вид. И Норма, и Джийн са на мнение, че съм доста консервативна. — Тя се разсмя. — Да беше ги видял как имитираха типа хора от заможната средна класа на Лонг Айланд... нали ги знаеш, със стоманена челюст, кратки гласни, носов говор. „Мога ли да видя тази пелерина от лисица?“ — изимитира тя имитаторките с движения, сякаш беше в магазин за кожени палта.

— Никога не съм те причислявал към този тип, мила. И никога не съм те смятал за консервативна. Винаги си се обличала по модата. Наистина ли така се обличат днес жените на твоята възраст?

— Жените на моята възраст ли? Хубава работа, Кевин! — Тя сложи ръце на кръста и се намръщи.

— Само питах. Може би прекалено забивам нос в юридическите си книги и съм пропуснал нещо.

— Според мен и двамата сме пропуснали много повече, отколкото съзнаваме.

— Наистина ли? — Колко странно, рече си той наум. До неотдавна се мъчеше да я убеди в това, а ето че сега тя извърташе нещата така, сякаш той бе настоявал да останат в обезпечения им рай на Лонг Айланд.

— Май не ме харесваш в този вид, нали? — нацупи се тя.

— Не съм казал, че не ми харесва видът ти. Напротив, много е хубав. Но просто се питам дали да те пусна да излезеш така. Ще трябва цяла вечер да се преборвам с ухажорите ти.

— О, Кевин. — Тя погледна часовника си. — Време е да се качваме горе. Закъсняхме толкова, колкото позволява светското приличие.

— Ъхъ — кимна той, отвори вратата и докато тя минаваше покрай него, си открадна целувчица по врата ѝ.

— Кевин! Ще развалиш грима ми!

— Добре, добре — вдигна ръце той, после се наклони към нея. — Но си мисля, че това трябва да е нощта, в която да си направим бебе.

— По-нататък.

— Мога да почакам... но съвсем малко.

Той продължи да се смее и когато влязоха в асансьора. След като вратите се затвориха, Мириам пхна златния ключ в процепа под бутона за последния етаж. Кевин поклати глава. После тя пусна ключа в малката си черна чантичка.

— Вратата се отваря към гостната му — прошепна тя, когато кабината потегли нагоре.

— Знам. Колегите ми казаха.

Когато обаче вратите се разтвориха, двамата онемяха за миг от изумление. Гостната на господин Милтън беше широка и дълга като преустроен горен етаж на складово помещение. В средата имаше фонтан, опасан от широк кръгъл диван, тапициран с виненочервен плюш, и с декоративни възглавници. Малки прожектори оцветяваха дъгата над бликащата в средата вода, която излизаше от огромна лилия от бял мрамор.

Подът беше покрит с дебел, пухкав, млечнобял килим — от онези, помисли си Кевин, които те подтикват да коленичиш и да прекараш пръсти през него. Рубиненочервени завеси покриваха стените, като на места бяха събрани, за да освободят място за картини, повечето от тях съвременни и почти всички оригинали. Някои от тях изглеждаха така, сякаш бяха рисувани от Хелън Скоулфийлд. Покрай стените, между различни мебели, бяха поставени пиедестали с каменни и дървени скулптури.

Насрещната стена се състоеше от широки прозорци, които Дейв, Тед и Пол тъй възторжено бяха описали в лимузината. Дългите пердета бяха дръпнати докрай, за да открият смайващия изглед към силуета на Ню Йорк. В дъното отдясно се виждаше пианото, върху което беше поставен голям разклонен свещник — от масивно злато, предположи Кевин. В левия ъгъл имаше вградена в стената стереоуредба, чиито квадрафонни високоговорители бяха вградени в стената и дори в тавана. Висок и много слаб чернокож дисководещ, с монтиран пред него диск за плочи, подхвърляше реплики на фона на музиката. Черната му копринена риза беше разкопчана до пъпа и върху абаносовата му кожа проблясваше златен медальон с дебела златна верижка.

Стаята беше осветена със скрити лампи, обточващи тавана, и с видове кристални лампиони от „Тифани“ и „Уотърфорд“, поставени до канапетата и креслата. Вдясно, непосредствено до вратата, имаше барплот, чиято лицева стена беше изградена от полиран камък, а дългият тесен плот беше от дъбово дърво. Край него бяха наредени високи столчета с черна тапицерия и високи задни облегалки. Зад плота двама бармани приготвяха и разбъркваха коктейли; двойните им образи, отразявани в стената от огледала зад гърба им, създаваха впечатлението, че закъсняват с части от секундата да повторят всяко тяхно движение. От дървена решетка над главите им висяха блестящи като диаманти винени чаши.

Непосредствено вляво от бара господин Милтън бе оставил място за малък дансинг от тъмночервени плочки. Над него се въртеше селектираща лампа и обливаше със смесица от синя, зелена и червена светлина гостите, които танцуваха под такта на музиката. Дансингът беше разположен в ниша, чиито стени бяха целите в огледала, така че светлината се отразяваше навсякъде, а танцуващите можеха да наблюдават движенията си. Някои от тях изглеждаха като хипнотизирани от собствените си кинетични изображения.

Вече се бяха събрали най-малко трийсет души. Кевин обърна внимание, че всяка от секретарките си имаше кавалер. Уенди му махна от дансинга. Махна му и Даян, която седеше на дивана с гаджето си.

— Това са две от секретарките — побърза да поясни той на Мириам.

— Секретарки ли? — Мириам замести поглед ту към Уенди, ту към Даян. Уенди носеше яркосин панталон и горнище без гръб, изрязано толкова дълбоко отстрани, че половината от гърдите ѝ изскачаха навън.

Даян беше с джинси и черно боди, под чиято тънка материя напиреха гърдите ѝ без сутиен.

— Ето защо всеки ден ходиш с такова желание на работа — начумери се Мириам. Кевин ѝ отвърна само с лукава усмивка.

Но тук беше пълно с красиви жени, заобиколени от мъже със спортни сака или с костюми. Разкошът се чувстваше навсякъде — келнери с бели сака и черни вратовръзки и келнерки с черни поли и бели блузи разнасяха насам-натам превъзходни на вид топли предястия, коктейли, чаши с шампанско.

Даян се облегна назад на дивана и двама мъже започнаха да ѝ подават гроздови зърна, задържаха ги пред устата ѝ, за да я дразнят, допираха ги до устните ѝ, докато накрая тя ухапа пръста на единия заедно със зърното. Едва тогава Кевин чу ехтене на женски смях вляво от себе си и като се обърна натам, видя двойките на дансинга да танцуват, впили тела до такава степен, че сякаш се гърчеха в любовен екстаз. От средата на просторното помещение една приятно закръглена червенокоса жена без обувки, облечена с дреха, която наподобяваше комбинезон, се понесе като облак към бара. Дори жените я изгледаха с възхищение. На по-силното осветление бюстът на червенокосата се разкри напълно. Можеше спокойно да мине и без горнище, помисли си Кевин. Жената се приближи до двама мъже на бара и ги притегли плътно към себе си, сякаш беше магнит.

Кевин започна да се изпълва с чувството, че двамата с Мириам са се озовали на съвременна римска оргия. Беше смаян, приятно възбуден и развеселен. Сега си обясни въодушевлението на колегите си по повод предстоящия прием в този апартамент.

В дъното, близо до прозореца, стояха господин Милтън и съдружниците му, всеки с по чаша шампанско в ръка. Смокингът на господин Милтън представляваше аленочервено сако и подходящи панталони. Щом видя Кевин и Мириам на вратата на асансьора, той каза нещо на Пол Скоулфийлд. Последният кимна на дисководеция и след малко музиката спря.

Всички притихнаха. Господин Милтън пристъпи напред.

— Дами и господа, искам да ви представя нашия най-нов съдружник и съпругата му, Кевин и Мириам Тейлър.

Разнесоха се бурни ръкопляскания. Кевин погледна към Мириам и видя, че тя цялата сияе. Очите ѝ блестяха от възбуда. Не помнеше да е била някога толкова лъчезарна. През грима прозираше естествената ѝ красота. Мириам стисна ръката му.

— Благодаря ти, Кевин — промълви тя, кимайки наляво и надясно.

Господин Милтън тръгна към тях и музиката засвири отново. Всички продължиха да се забавляват както дотогава. Мириам се огледа за Норма и Джийн и накрая ги видя, че ѝ махат от другата страна на дансинга. Вляво, малко навътре в стаята, седеше безучастна Хелън Скоулфийлд и наблюдаваше гостите, в ръка държеше чаша с бяло вино. Седеше толкова неподвижно, че приличаше на една от алабастровите статуи наоколо.

— Добре дошли! — поздрави ги домакинът.

— Мириам, да ти представя господин Милтън — каза Кевин.

Джон Милтън пое ръката ѝ и я затисна отгоре с лявата си ръка. Усмихна се.

— Казаха ми, че си много привлекателна жена, Мириам, но сега виждам, че доста са те подценили.

Мириам се изчерви.

— Благодаря ви. Не е нужно да ви казвам, че имам чувството, че вече ви познавам. С когото и да се срещна, всеки говори непрекъснато за вас.

— Надявам се, добри неща. — Той сбърчи вежди към Кевин.

— Нищо, което не можете дори да оспорите — вдигна дясната си ръка Кевин.

Господин Милтън се засмя.

— Позволете ми да ви предложи нещо за пиене, а после ще ви представя на някои от гостите. А малко след това — продължи той, все още държейки ръката на Мириам, — ще видим дали ще успеем да предумаме Мириам да ни посвири на пиано.

— О, не. И това ли са ви казали. — Тя стрелна със строг поглед Норма и Джийн, които ги наблюдаваха широко усмихнати.

— Не беше нужно. Вече знаех. Известността ви върви много пред вас — добави той бързо и Мириам се разсмя.

— Мисля, че вече имам нужда от питие — рече тя.

Кевин се усмихна и тримата тръгнаха да прекосяват стаята. До тях мина сервитьор и Джон Милтън им подаде по чаша с коктейл, преди да започне със запознанствата.

На Кевин му направи огромно впечатление колко различни по професия бяха гостите на господин Милтън. Имаше адвокати от други фирми, за много от които бе чувал или помнеше от колежанските години, когато студентите по право обсъждаха най-подходящите места за работа. Той и Мириам бяха представени на двама лекари, и двамата сърдечни хирурзи. Сред присъстващите беше и един доста прочут актьор от Бродуей, изпълнител на характерни роли. Запознаха се и с известен журналист от „Ню Йорк Поуст“ и накрая бяха представени на помощник-областния прокурор Боб Маккензи.

— От време на време Боб обича да посещава вражеския лагер — пошегува се господин Милтън, после добави с преправен сериозен тон, — особено когато сред нас се появи нова звезда.

— Още не съм станал звезда — отвърна Кевин и пое дългата ръка на Маккензи. Кевин го оприличи на Линкълн с височината му от най-малко метър и осемдесет и пет, възслаб, но силен, ако съдеше по ръкостискането му. Имаше тясно лице с остри черти, тъмна кожа и тъжни очи.

— Бедата е там — отвърна Маккензи, — че всеки, който работи за Джон Милтън, рано или късно става звезда. А това доста затруднява работата на прокуратурата.

Джон Милтън се разсмя.

— Слушай, Боб, ние съвсем не затрудняваме работата ви, а ви подтикваме да дадете възможно най-доброто от себе си. Би трябвало дори да ни благодарите за това.

— Ама че логика! — заклати глава Маккензи. — Разбрахте ли сега защо той и съдружниците му са толкова опасни в съда? Беше ми приятно, че се запознахме, Кевин. Разбрах, че ти ще водиш делото на Ротбърг.

— Да.

— Е, както се казва, тогава до нови срещи в съда. — Маккензи кимна към Мириам и се отдалечи, за да се присъедини към друга група хора.

— Доста сериозен човек — отбеляза Кевин. — Никога ли не се усмихва?

— Напоследък никак не му е до смях — отвърна господин Милтън и очите му заблестяха. — А сега елате да ви покажа останалата част от апартамента.

Джон Милтън хвана Мириам за ръка и поведе двамата към една врата вляво, която се отваряше към коридор с няколко врати: на три спални за гости, всяка с отделна баня, на работна стая и последната — на спалнята на Джон Милтън.

Всички помещения бяха просторни. Баните, облицовани с плочки, тънеха в разкош; във всяка имаше вана за воден масаж, точно както ги бяха описали колегите на Кевин.

— Не ми харесва, че обзавеждането им е еднакво като във влак — каза Джон Милтън, — но като си представих как всичко трябваше да се изкърти и да се изгради отново, се примирих.

— О, толкова е красиво! — възкликна Мириам, когато се задържаха в поредната баня.

Джон Милтън я стрелна с поглед, после намигна на Кевин.

— По-късно, ако искаш, чувствай се поканена да използваш ваната за масаж. Кой сварил, той преварил.

Когато стигнаха до спалнята на Джон Милтън и влязоха вътре, Кевин разбра какво имаха предвид Пол и другите съдружници, като говореха за лукса и удобствата на апартамента. Пружиненият матрак и спалното бельо бяха изработени по поръчка. Леглото сякаш беше направено по желание на Хенри VIII — колоните му бяха широки и високи. Някой резбар ги беше разкрасил с митологически фигури: еднорози, сатири, циклопи. Кевин си спомни, че в кабинета на Джон Милтън също имаше мебел с такава дърворезба; вероятно е дело на същия майстор.

Постелите на леглото и огромните възглавници бяха на шарки в аленочервено и бяло и подхождаха на останалото обзавеждане на стаята — пердета в аленочервено и бяло, рубиненочервени абажури и бели стени със спираловидни пръски, наподобяващи взривена звезда. Бял килим, същият като онзи, който покриваше пода на дневната, беше постлан и тук.

Таванът над леглото беше в огледала. Когато погледнаха нагоре, останаха с впечатлението, че отраженията им са втречени и се

разливат към средата на стаята. Изкривените образи сигурно могат да послужат за интересни еротични снимки, помисли си Кевин.

— Както виждам, червеният цвят ви е любим — отбеляза Кевин, като видя, че Джон Милтън го гледа усмихнат.

— Да, обичам ярките, чисти цветове: червените, белите, дълбоко черните. Предполагам, това се дължи на склонността ми към точните и ясни неща. Не ми е приятно, когато чуя хора да определят някого или нещо като нито добро, нито лошо. Животът е много по-прост, когато назоваваме всяко нещо с точното му име, не мислиш ли? — обърна се той към Мириам.

— О, да, да — отвърна тя, все още погълната от мебелите, гардеробите, художествените предмети и огромното легло. На стената срещу него бе монтиран голям телевизионен екран.

— Е, май доста ви откъснах от гостите. Да се връщаме при тях и да се повеселим, а? — Той загаси лампите и тримата се върнаха в просторната гостна.

Кевин и Мириам бяха единомисленици, че приемът е великолепен. Разговорите бяха стимулиращи и интересни. Обсъждаха се нови постановки на Бродуей и извън Бродуей. Кевин влезе в разгорещен политически спор с няколко адвокати и един щатски върховен съдия. После танцува с Мириам, а след това всеки от тях танцува с други гости, предимно с Тед и Дейв и съпругите им.

Хелън Скоулфийлд обаче не помръдна от мястото си. Колкото пъти погледът на Кевин паднеше върху нея, толкова пъти срещаше нейния, насочен към него. По едно време той прекоси стаята и отиде да я поздрави. Мерна с крайчеца на окото, че Пол стоеше до господин Милтън. И двамата го наблюдаваха. Вероятно са обезпокоени за нея, предположи в себе си Кевин.

— По всичко личи, че не се забавляваш — заговори я той. — Да ти донеса ли нещо за хапване или за пиене, или да те покана на танц...?

— Не, добре ми е така. Би трябвало да се тревожиш за себе си... и съпругата си — отвърна тя, без никаква следа от сарказъм или раздражение в гласа.

— Моля?

— Забавляваш ли се, Кевин Тейлър?

Той се разсмя.

— Можеш да ме наричаш само Кевин. Да, забавлявам се. Това се казва прием!

— Той е едва в началото. Всъщност още не е започнал.

— Не е започнал ли? — Той се огледа наоколо; тя не откъсваше поглед от него, гледаше го предизвикателно както в деня, когато я срещна пред асансьора. Това го изнерви и притесни. — И тъй... кажи ми, има ли твои картини тук?

— Да, има няколко. Но те са от по-ранния ми период. Тогава рисувах само онова, което ми поръчаше господин Милтън. Можеш да си сигурен, че никога не е искал да правя картина, подобна на онази, която е в апартамента ви. Все още ли е там?

— О, да, разбира се. Намирам я... интересна.

— Вгледай се по-дълго в нея, Кевин Тейлър. Това е единствената ти надежда — довърши тя, преди Пол да се приближи до тях.

— Хелън, мила, как се чувстваш?

— Уморена съм, Пол. Ще възразиш ли, ако се измъкна тихичко оттук?

Пол инстинктивно се обърна към господин Милтън.

— Господин Милтън няма да има нищо против — побърза да добави Хелън. — Той си има ново забавление. — Тя задържа многозначителен поглед в Кевин.

Кевин погледна смутен Пол, но онзи само поклати глава.

— Не възразявам, мила. Прибери се у дома. Аз няма да стоя до късно.

— Сигурна съм, че няма да останеш повече от обикновено — отвърна тя сухо и стана. — Лека нощ, Кевин Тейлър! — каза и тръгна да си върви. След няколко крачки се спря и се обърна, наклони глава на една страна и додаде: — Харесва ти всичко това, нали?

Кевин се усмихна и разпери леко ръце.

— Има ли някой, на когото да не му хареса? — отвърна той.

Тя кимна и рече:

— Той умее да подбира хората.

— Хайде, прибирай се, Хелън — рязко я подкани Пол. Тя послушно се обърна и се запъти към асансьора.

— Извинявай — смотолеви Пол, проследявайки я с поглед. — Мислех, че като я доведа на приема, ще ѝ помогна малко да се

разведри, но тя е дълбоко потисната. Взима редовно лекарствата, предписани от лекаря, но явно не ѝ помагат. Ще трябва да говоря с него утре.

— Много неприятно. Ако можем ние с Мириам да помогнем с нещо...

— Благодаря ти. Но по-добре се веселете. Вечерта е ваша. Не допускай това да те угнетява. Хайде да вървим в кабинета на господин Милтън. Тед и Дейв са вече там. — Пол пак погледна след жена си, сбърчи вежди и поклати глава, като я видя да влиза в асансьора. Тя стоеше като статуя, със загадъчна като на Мона Лиза усмивка, докато вратите на асансьора се затвориха.

Кевин се огледа за Мириам и я видя да върви с господин Милтън към дансинга. Изчака ги да затанцуват, преди да отбележи:

— Погледни шефа. Оттук изглежда с двайсет години по-млад.

— Да — потвърди Пол и по лицето му се разля усмивка на облекчение. — Страхотен е. Хайде.

Пол тръгна след Кевин. Точно преди да излязат в коридора, Кевин се обърна назад и видя Мириам да се върти и извива тяло много по-подканващо от всеки друг път на публично място.

— Хайде — побутна го отново Пол и двамата продължиха по коридора към кабинета на Джон Милтън, където вече ги чакаха другите съдружници.

По усмивките на Тед, Дейв и Пол Кевин разбра, че събирането в кабинета не е спонтанно. След като Тед напълни отново чашата му, този път от бутилка с етикет „Дом Периньон“, Дейв прочисти гърлото си и заговори:

— Искрахме да се отделим от тъпканицата за няколко минути и да останем насаме с теб, Кевин. Но всяко нещо по реда си. — Той вдигна чашата си. — Ние тримата бихме желали да се възползваме от случая, за да поздравим с добре дошъл нашия нов член на юридическото ни семейство. Нека талантът, съобразителността и знанията му се разкриват с пълна сила в битките в съдебната зала, които тепърва му предстоят.

— Точно така, точно така — подкрепиха го Тед и Пол.

— За Кевин! — каза Дейв.

— За Кевин! — повториха и другите и всички отпиха от шампанското.

— Благодаря ви, колеги. Искам да изразя признателността си към вас и вашите съпруги, че улеснихте мен и Мириам във всяко едно отношение. Аз наистина искам да стана част от това семейство. Единственото ми опасение е, че няма да оправдая вашите и на господин Милтън очаквания.

— О, ще ги оправдаеш и още как, приятелю! — рече Пол.

— Всеки от нас е започнал с това чувство — успокой го Тед. — Ще се изненадаш, като установиш колко бързо се стопява то.

Те седнаха, тъй като Дейв пожела да им разкаже нов виц. Когато чуха края му, смехът им отекна чак в коридора. Още шампанско бе разлято по чашите, нови смешки бяха разказани. Кевин нямаше представа колко време е минало, но изведнъж всички млъкнаха, защото дочуха звуци на пиано.

— Това сигурно е жена ти — обади се Дейв. — Чухме, че умеела да свири на пиано.

Те бързо станаха и се присъединиха към групата, наобиколила Мириам и пианото. Господин Милтън стоеше от лявата ѝ страна, подпрял ръка върху инструмента и с поглед към публиката. По лицето му се четеше гордост, сякаш Мириам му беше дъщеря или... съпруга.

Кевин се приближи. Пръстите на Мириам танцуваха върху клавишите с изящни движения, каквито не бе виждал преди. Тя седеше стегнато на столчето, със сериозен и уверен израз. Имаше вид на професионална пианистка.

А колкото до музиката — тя беше прекрасна. Кевин не разпозна пиесата и се запита дали беше нещо, което Мириам бе подготвила специално, в случай че я накарат да свири. Само че съвсем не ѝ личеше да е била дълго кандърдисвана. По-скоро приличаше на наета за вечерта пианистка. Той огледа лицата на публиката и видя по тях изписано огромно одобрение и възхищение. Хората си кимаха един на друг, разширяваха очи от удивление, сякаш Мириам се явяваше поредното откритие на господин Милтън.

Но не, не беше, заключи в себе си Кевин. Колко странно! Започна да чувства съзнанието си малко объркано и съжали, че пи толкова много шампанско. Дори не помнеше вече броя на изпитите чаши и въпреки това, като погледна чашата с шампанско в ръката си, изпита непреодолима нужда да я пресуши. Червеникавото петно пред очите му като че ли стана кървавочервено.

Кевин забеляза, че Даян го наблюдава, и ѝ се усмихна.

Тя кимна към Мириам и вдигна вежди. Изведнъж стаята се завъртя пред очите му. Залитна, но запази равновесие, като се хвана за задната облегалка на стола до него. Затвори очи и тръсна глава. Когато ги отвори, имаше чувството, че е с два-три сантиметра над пода, който като че ли се изнизваше под него. Отново тръсна глава и затвори очи. Когато пак ги отвори, видя до себе си Даян.

— Добре ли си? — прошепна тя.

— Малко ми се мае главата. Май попрекалих с шампанското.

— Няма страшно. Никой не ти обръща внимание. Всички са погълнати от изпълнението на Мириам. Облегни се на мен и ще ти помогна да се върнеш в кабинета, където ще можеш да си починеш малко. Ще ти сложа и мокра кърпа на челото.

— Аха, имаш право.

Той ѝ се остави да го изведе от гостната, като през повечето време държеше очите си затворени, тъй като щом ги отвореше, всичко му се завърташе пред очите. Даян го заведе до работната стая и го настани да легне на кожения диван, след това отиде да му донесе мокра кърпа. Кевин лежеше по гръб и се опита да отвори очи. Таванът му заприлича на водовъртеж, който сякаш щеше да го повлече, и той се изпълни с ужасяващото чувство, че пропада в него, затова отново стисна клепачи и не ги отвори, докато не усети студената кърпа на челото си.

— След няколко минути ще се оправиш — увери го Даян.

— Благодаря ти.

— Искаш ли да остана при теб?

— Не, няма нужда. Ще полежа малко. Като свърши да свири Мириам, кажи ѝ къде съм и че съм добре.

— Непременно.

— Благодаря. — Отново затвори очи и след малко заспа. Нямаше представа колко време бе минало. Когато се събуди, в първия момент се смути. Къде се намира? Как се е озовал тук? Разтърка лице със сухите си длани и се огледа наоколо. Споменът му се възвърна и тогава установи, че е много, много тихо. Не се чуваше музика, нито някаква глъчка от приема.

Кевин се изправи на крака — залитна, но бързо се съвзе. После отиде до вратата и прекрачи прага. Коридорът беше ярко осветен, но в

гостната цареше полумрак. Напълно объркан, той забърза натам. Фонтанът не беше спрял, но нито една от цветните лампи не светеше. Зад плота на бара се процеждаше слаба светлина. Пердетата бяха спуснати. Стереоуредбата беше изключена, дискът го нямаше. Светлина нахлуваше предимно от асансьора — вратите му бяха отворени.

— Какво... Къде, по дяволите... — Разтърка силно лицето си, сякаш по този начин щеше да върне вечерта, но нищо не се промени. — Ало! — Гласът му отекна в просторната стая. — Господин Милтън?

Обърна се и погледна в коридора.

— Мириам?

Не чу нищо освен тихото, монотонно ромолене на водата от фонтана.

Не е възможно Мириам да си е тръгнала без мен. Това ще е лудост. Къде ли са отишли всички? Какво може да е станало — да не би да са ми скроили някаква дебелашка шега, задето припаднах от препиване с шампанско? Ами сигурно, какво друго може да бъде? Всички, или поне съдружниците ми, са се скрили в тия стаи. Той се засмя и поклати глава. Ама че шегаджии се оказаха!

Тръгна с възможно най-тихи стъпки по коридора, очаквайки Дейв или Тед да изскочат от някоя стая. Но когато спря пред първата врата и надникна вътре, не видя нищо друго освен пълен мрак. Същото беше и във втората, и в третата спалня, празни бяха и големите бани. Вече знаеше, че в кабинета също няма никой.

Спря пред спалнята на господин Милтън и се послуша. Беше тихо. Почука леко и зачака.

— Господин Милтън?

Никакъв отговор. Дали да не почука по-силно? Помисли си: може да си е легнал. Приемът е свършил и той си е легнал. Значи Мириам си е тръгнала. Сигурно ми се е разсърдила и си е тръгнала обидена. Даян ѝ е казала къде съм и какво ми се е случило. Тя е дошла да ме вземе, не е могла да ме събуди и се е притеснила. Вероятно господин Милтън я е посъветвал да ме остави да си поспя и щом се събудя, ще ме изпрати долу. Само така е било. Как да си го обясни другояче?

Ослуша се още малко пред вратата, после се обърна и се върна по коридора към гостната и оттам към асансьора.

— Ама че вечер! — смотолели той под носа си, след като натисна бутона и вратите на кабината започнаха да се затварят.

Отвори се отново пред мъртво тих коридор. Той излезе и забърза към апартамента, бъркайки в джоба да извади ключа си. С изненада установи, че всички лампи в апартамента са загасени. Да не би Мириам да си е помислила, че той няма да се прибере? Ама че работа! Явно му е много сърдита. За първи път, откакто се помнеше, се натряскваше до козирката.

Той пристъпи навътре и изведнъж се закова на място, като видя, че вратата на спалнята им е затворена. Под нея се процеждаше слаба светлина. Е, поне е оставила една лампа да му свети, помисли си той. Започна да съчинява извинения. Когато обаче се пресегна и хвана топката на бравата, ръката му застина, защото чу звуци, наподобяващи приглушени стенания. Ослуша се. Стенанията станаха по-силни. Бяха еротични стенания и нещо отвътре го преряза като с леден нож. Върховете на пръстите му така залепнаха за бравата, сякаш докоснаха сух лед. Опита да махне ръката си, но кожата ѝ бе прилепнала за метала. Вече не можеше да владее пръстите си. Успя все пак да завърти топката и ръката му започна да избутва вратата навътре, сантиметър по сантиметър, докато накрая я отвори широко дотолкова, че вече можеше спокойно да се надникне в стаята.

На леглото имаше гола двойка. Главата на мъжа му се стори ужасно позната. Пристъпи навътре. Мириам ли беше с него? Приблужи се до края на леглото. Тялото на мъжа застина, тласъците му се укротиха. Жената под него се изви на дясната си страна и сега той успя ясно да я види. Беше Мириам!

— Неее! — изкрещя Кевин.

Мъжът отлепи устни от устните на Мириам, но остана неподвижен, загледан в нея. Мириам протегна ръце да го придърпа отново към себе си, за да го целуне този път тя. След миг двамата продължиха ритмичните си движения. Мириам стенеше, забиваше пръсти в задните му части, теглеше го към себе си, настоявайки безмълвно за още и по-дълбоки тласъци. Тя вдигна крака и ги усуква здраво около кръста му. Енергията и силата на любовната им игра беше толкова необузdana, че леглото се клатеше, пружините на матрака скърцаха.

— Неее! — изкрещя отново Кевин.

Той бързо заобиколи леглото, пресегна се да хване мъжа за раменете и започна да го дърпа. Мъжът като че ли беше залепен за нея. Кевин го заудря с всички сили по гърба, но онзи като че ли не усещаше нищо — продължи да блъска напред-назад, напред-назад. Кевин го хвана през кръста, но вместо да го отдели от Мириам, бе повлечен в ритъма на движенията на мъжа и се улови, че сам ту избутва мъжа напред, ту го издърпва обратно назад. Помъчи се да се откопчи от тялото на мъжа, но ръцете не му се подчиниха. Стенанията на Мириам ставаха все по-силни. Тя стигна кулминацията и нададе вик от екстаз.

— Мириам! — Кевин освободи ръцете си.

Напълно отчаян, сграбчи кичур от косата на мъжа и го задърпа с такава сила назад, че за малко да го изтръгне от корените му. Най-накрая мъжът се отдели от тялото на Мириам и започна бавно да се обръща. Кевин пусна косата му и се приготви да заби юмрук в лицето на мъжа. Но когато мъжът обърна лице към него, Кевин отпусна юмрука си и притисна с ръце главата си.

— Не! — изкрещя отново. — Какво...

Той гледаше в собственото си лице. И шокът го запрати обратно в дълбините на мрака.

ГЛАВА 10

— Неее! — извика Кевин и седна на леглото в тъмнината.

— Кевин? — Мириам се наведе над него, за да запали нощната лампа. Щом стаята се освети, Кевин се извъртя и по лицето му се изписа смесица от страх и смут.

— Какво?... Къде...? — Той погледна към Мириам, която бе легнала отново и го гледаше изумена. — Мириам... аз... как попаднах в леглото? Къде е... — извъртя се и започна да оглежда стаята, за да открие следи от... от кого? От себе си?

Мириам поклати глава и също се надигна да седне до него.

— Кой къде е?

Той я погледна. Тя беше искрено объркана.

— Как се озовах в леглото? — смотолеви той.

— Кевин Тейлър, нима не помниш нищо?

— Аз... — пое си дълбоко въздух и притисна с длани очите си. — Последното нещо, което си спомням, е, че бях в кабинета и като се събудих, всички вече си бяха тръгнали и аз слязох тук и...

— Не си слязъл тук, а си бил доведен тук.

— Така ли?

— Момчетата те намерили в кабинета на господин Милтън, бил си пиан и си бръщолевел глупости. Една от секретарките им казала какво ти се е случило. Те те изнесли и тихомълком те пренесли тук. Пол Скоулфийлд дойде при мен, след като изсвирих още една пиеса, и ми каза къде си и че си бил като загасена крушка, затова не слязох веднага. Постоях, докато гостите започнаха да се разотиват, после пожелах лека нощ на господин Милтън и се прибрах сама. Малко след като си легнах, ти се събуди и ние...

— Какво?

— Ами любихме се. Ти беше страхотен. Мисля, че това ще остане един от най-прекрасните ни моменти, но ти беше толкова пиан, че не знаеше какво правиш. Нима нищо не си спомняш?

— Правили сме любов? — Той се размисли над думите ѝ и над собствените си мисли. — Значи е било просто сън. — Разсмя се от облекчение. — Било е просто сън...

— Кое е било сън?

— Нищо. Аз... О, Мириам, съжалявам. Сигурно не съм имал представа колко много съм пил. И съм пропуснал края на приема, нали?

— Няма нищо. Никой не разбра. Както ти казах, момчетата са се справили добре.

— А господин Милтън?

— Не се безпокой. Той те харесва. Аз прекарах чудесна вечер, особено след това, независимо дали си спомняш или не. Май ще трябва да се напиваш по-често.

Кевин се замисли. Нима е възможно да не си спомня, че са се любили?

— Представил съм се добре, така ли?

— Единственото, което мога да добавя, е, че ме галеше на места, които не бе и докосвал преди. Ти като че ли...

— Какво? — Забеляза я, че се изчерви. — Хайде де, кажи ми.

— Като че ли набъбваше в мен все повече и повече и имах чувството, че ме изпълни цялата. Ако сега не сме направили бебето, не знам кога бихме го направили. — Наведе се и го целуна нежно по устните. — Извинявай, ако се показах малко необуздана — прошепна тя. Завивката се изхлузи от гърдите ѝ.

— Необуздана?

— Да. И доста дълбоко забивах нокти. Съзнавах, че те драскам, но това беше цената, с която плати за страстта си. — Пак го целуна, като този път провря език в устата му толкова дълбоко, че чак го задави. — Никога няма да забравя тази вечер — добави тя шепнешком. — За разлика от теб.

— Да, но аз... аз никога не съм се напивал дотолкова, че да не помня къде съм бил и какво съм правил, особено пък и това, че сме се любили. Извинявай. Ще се постарая да се реванширам.

— Няма да е зле — прошепна тя и легна отново. Усмихна му се и сцените от съня му изплуваха отново в съзнанието му. Тръсна глава, за да ги пропъди.

— Какво има?

— Нищо, просто съм малко замаян. Май ще трябва да наплискам лицето си със студена вода. Ау, каква нощ!

Той се измъкна от леглото и отиде в банята. Погледна се в огледалото и видя, че очите му са кървясали. Наплиска лицето си, после и се облекчи. Преди да се върне в спалнята, обърна глава и погледна задника си в огледалото. По него нямаше никакви драскотини.

Била ме драскала? Той сви рамене. Сигурно е била толкова възбудена, че така ѝ се е сторило. Както и да е. Слава богу, че онова, което видях, е било само кошмарен сън! Жалко, че не съм изпитал удоволствие от секса. Като я слушах как го описва, сигурно съм бил изумителен.

Кевин се усмихна и се върна в леглото. Мириам го прегърна и те се любиха, но когато свършиха, по лицето ѝ бе изписано разочарование.

— Какво има? Не бях ли добър както преди?

— Може би си изморен — отвърна тя. — Хубаво беше — продължи, като видя, че и неговото лице помръкна, — но не както одева. Нищо, следващия път пак ще бъде.

— Е, да, но аз няма отново да се напивам така. Бъди сигурна!

Мириам го изглежда подозрително.

— Кога напусна приема и отиде в кабинета?

— Докато ти свиреше на пианото... Беше великолепна. Никога не бях те чувал да свириш така, Мириам. А и самата пиеса... Кога успя да научиш нова пиеса?

— Не беше нова, Кевин. Често съм я свирила.

— Сериозно? Странно, и това не помня — заклати глава той.

— Изглежда, шампанското е заличило част от паметта ти — подметна язвително тя.

— Съжалявам. Аз... смятам да поспя.

— Добра идея, Кевин. — И тя му обърна гръб.

Той легна и се размисли. Как е възможно нещо толкова съществено и всепоглъщащо като страстното любене да убегне от паметта му? Просто не е за вярване.

Както и кошмарният му сън. Засега тези две мисли като че ли се унищожават една друга. Затвори очи и след мигове заспа.

На сутринта Тед и Дейв се обадиха да го питат как е. А Пол направо дойде да го види.

— Май ще трябва да благодаря на всички вас — каза Кевин, — колкото и да не помня нищичко.

— Ами да, беше полузаспал, когато те доведохме... или по-точно пренесохме тук. — Пол намигна на Мириам. — Ти свири прекрасно, Мириам.

— Благодаря — отвърна тя и хвърли самодоволен поглед към Кевин, който го озадачи.

Остатъкът от почивните дни прекараха много забавно. В събота Дейв и Тед, Норма и Джийн, той и Мириам отидоха на театър на Бродуей. Имаха билети за най-търсените места — на първия ред, осигурени благодарение на връзките на господин Милтън с театъра. Пол се извини, че няма да дойде, защото трябвало да заведе Хелън при лекаря им. Обеща да се присъедини към тях на вечерята след театъра, но и там не се появи. По-късно им каза, че Хелън не била в състояние да ходи никъде и той останал у дома при нея.

В неделя цялата компания се качи в апартамента на господин Милтън, за да гледат футболен мач. Дойде и Пол, но сам — Хелън останала вкъщи да си почива. Сега взимала нови, по-силни лекарства.

— Наложил се да ѝ наема болногледачка — допълни той. — Извадих късмет, че детегледачката на Ричард Джафи, госпожа Лонгчамп, беше свободна. Тъй че ако я срещнете, вече знаете защо е тук. Ако състоянието на Хелън не се подобри, ще трябва да я пратя в санаториум.

— Ще направиш каквото е най-добре за нея, Пол — каза господин Милтън, после го отведе настрана, за да поговорят.

Норма и Джийн поднесоха пуканки, които сами бяха направили в кухнята на господин Милтън, и вниманието на всички отново се насочи към футболния мач.

През следващата седмица във фирмата имаше много работа. На делото на Пол бе дадено ход, а Дейв и Тед се заеха с нови клиенти. Дейв щеше да защитава син на лекар, набеден, че е откраднал наркотици от баща си и ги пласирал в колежа. Тед пое обичаен случай на кражба; крадецът беше бивш негов клиент, когото той бе защитавал преди време и го бе оправдал. Сега Тед заяви, че много се надява двете страни да се споразумеят и наистина, преди края на седмицата той

уреди спора и постигна по-малко от четвърт от размера на наказанието, което щеше да получи клиентът му, ако делото бе внесено в съда.

Делото на Пол също вървеше според плана. Решението на областния прокурор да докаже, че Филип Галън е виновен за убийството на малкия си брат, се оказа грешка в стратегията. Въпреки че Филип не прояви разкаяние, Пол успя да доведе специалисти по психиатрия, които да потвърдят, че Филип е действал импулсивно и е емоционално неуравновесен младеж. Точно както бе предвидил Пол, той беше в състояние да представи доказателства, че в много отношения родителите му са далеч по-виновни. В резултат Филип бе изпратен на психиатрично лечение.

В сряда Кевин имаше среща с Бевърли Морган, болногледачката на Максин Ротбърг. След смъртта на Максин тя беше напуснала хотела и живееше при сестра си в Мидълтаун, щата Ню Йорк — малко градче на около час и половина с кола от Манхатън. Кевин се уговори с Харон да го закара дотам.

Сестрата на Бевърли Морган притежаваше малка дървена къща в стила на миналия век, намираща се в тясна странична улица на бедняшки квартал; къщите бяха стари и порутени, тесните им дървени веранди хлътнали, тротоарите разбити. В северния район на Ню Йорк валеше повече и по-често сняг и тясната улица бе подгизнала от киша и остатъци от последната виелица. Потискащ беше този район, всичко беше мрачно, сиво, овехтяло.

Бевърли Морган беше сама вкъщи. Ниската и набита петдесет и осем годишна чернокожа жена имаше черна коса, без блясък, нашарена в средата със снежнобели кичури. Беше подстригана неравно, вероятно от сестра си или от някой непрофесионалист.

Тя го погледна с големите си черни очи, чието бяло беше ослепително чисто; в погледа ѝ се четеше страх и недоверие. Беше облечена с жилетка в ярък жълто-зелен цвят над светлозелена престилка, която приличаше на боядисана болнична униформа на медицинска сестра. Преди да го поздрави, тя хвърли бърз поглед към лимузината. Харон стоеше прав до шофьорската седалка и я гледаше.

— Вие сте адвокатът ли? — попита го тя, без да отмества поглед от Харон.

— Да, госпожо. Казвам се Кевин Тейлър.

Тя кимна и отстъпи крачка назад, за да го пропусне да влезе, и погледна още веднъж към Харон, преди да затвори вратата след себе си. Малкото антре беше застлано с тясна черга, мръсна и избеляла. Вдясно имаше дървена закачалка за горни дрехи и полица за шапки, а до нея, на стената, висеше квадратно, шейсетсантиметрово огледало в рамка от същото борово дърво.

— Можете да си закачите палтото тук — каза Бевърли и му посочи с брадичка закачалката.

— Благодаря. — Кевин съблече вълненото си палто с гарнитура от лицева кожа и бързо го закачи.

Приятен аромат изпълваше къщата — като от печено пиле. Устата му се напълниха с лиги.

— Мирише на нещо много хубаво.

— Хм! — беше отговорът ѝ, после го поведе към дневната — малка стая, затоплена прекомерно от печка с въглища.

Кевин разхлаби връзката си и я огледа. Мебелите бяха от магазин за преоценени стоки, възглавниците на дивана — протрити. Единствената приятна вещ беше много стар часовник от тъмно борово дърво, чийто циферблат показваше точно време.

— Красив часовник — отбеляза Кевин.

— Беше на баща ми. Не се разделяше с него колкото и тежки да бяха времената. Седнете. Искате ли чай?

— Не, благодаря.

— Е, добре, да минем на въпроса. И друг път съм си имала работа с адвокати — каза тя, докато се настаняваше в светлокафяво кресло срещу дивана, което като че ли я обгърна плътно. После кръстоса крака и се захили.

— Случаят е доста сериозен.

— Случаите с богатите винаги са сериозни.

Кевин опита да се усмихне. Забеляза бутилка бърбън и водна чаша до нея на долната полица за книги. В чашата имаше малко уиски. Той отвори чантата си и извади дълъг бележник. После се облегна назад.

— Какво можете да ми кажете за това, как е починала госпожа Ротбърг?

— Същото, което казах и на прокурора — отвърна несъзнателно бързо тя. — Влязох в стаята и я заварих просната на леглото. Отначало

помислих, че е получила сърдечен удар. Веднага се обадох на доктора, в сърдечно-белодробната реанимация, и в хотела, за да повикам и господин Ротбърг.

— Кога за последен път я видяхте в съзнание?

— Веднага след вечеря. Поседях малко при нея, после тя каза, че е изморена, но поиска да не гася телевизора. Тогава се прибрах в стаята си да гледам и аз телевизия. Когато се върнах при нея, тя беше мъртва.

— И този ден сте ѝ инжектирали обичайната доза инсулин, така ли?

— Тхъ.

— А сега сигурна ли сте, че сте ѝ били точното количество?

— Да, сигурна съм — потвърди тя решително.

— Разбирам. — Кевин се престори, че си води бележки, а в действителност записа: „Държи се отбранително“, но съзнаваше, че всеки на нейно място имаше правото да се държи така. — Хайде да минем направо към същността, Бевърли. Ще възразиш ли, ако те наричам просто Бевърли?

— Ами това ми е името.

— Добре. И тъй, да не губим време. — Забеляза я как присви подозрително очи. — Знаеш ли нещо, което може да уличи господин Ротбърг? Видя ли го например да влиза при жена си, след като ти си излязла от стаята ѝ?

— Не. Прибрах се направо в моята стая, нали ви казах.

— Така. Знаеш вече за инсулина, намерен в стаята на господин Ротбърг. Имаш ли обяснение защо се е намирал там?

Тя поклати глава.

— Бевърли, вероятно знаеш, че господин Ротбърг е бил виждан с друга жена.

— И още как!

— А госпожа Ротбърг също ли знаеше?

— Тхъ.

— Да е говорила с теб за това?

— Не. Тя беше дама до последния си час.

— Тогава откъде си сигурна, че е знаела? — попита бързо той с онова поведение и тон в гласа, които използваше при кръстосани разпити.

— Не може да не е знаела. При нея идваха разни хора.

— В такъв случай си чула, че някой ѝ е казал или е разговарял с нея за това, така ли?

Тя мълчеше.

— Нямам предвид, че си подслушвала, а вероятно докато си си вършела работата наблизо...

— Да, чувах такива разговори понякога.

— Ясно. А случайно да си чула господин и госпожа Ротбърг да са зачеквали този въпрос?

— Искате да кажете, дали са се карали за това? Не, не съм ги чувала, но много пъти, когато влизах в стаята ѝ, след като той беше при нея, госпожата изглеждаше разстроена.

— Аха. — Кевин задържа малко по-дълго поглед в нея, после продължи: — Значи госпожа Ротбърг е била дълбоко потисната, признаваш, нали?

— Ами тя нямаше кой знае колко неща, на които да се радва. Беше инвалид, а съпругът ѝ я мамеше. Но въпреки че търпеше толкова лишения, тя почти през цялото време успяваше да запази висок дух. Беше голяма жена. За мен си беше истинска дама, разбирате ли? — попита тя настоятелно.

— Да, разбирам. — Кевин пак се облегна назад и зае отпусната поза. — Но и ти си имала трудности, нали, Бевърли?

— Какви трудности?

— В личния си живот, в семейството си.

— Да, така е.

Кевин ясно и открито отмести поглед към бутилката с бърбън.

— И пиеш, Бевърли. — Видя я как се стегна. — Дори и в хотела, нали?

— Пия от време на време. Помага ми да издържам денем.

— А не е ли по-често? — попита я веднага Кевин и се наклони напред.

— Никога не съм пила толкова, че да не мога да си върша работата, господин Тейлър.

— Като медицинска сестра знаеш, че хора, които пият често, нямат представа какво количество са изпили, нито как им действа алкохолът.

— Аз не съм алкохоличка. Няма да постигнете нищо, ако се опитвате да ме накарате да призная такова нещо и че случайно съм убила госпожа Ротбърг.

— Прочетох протокола на лекаря на семейство Ротбърг. Той е отбелязал няколко тежки забележки по твой адрес, Бевърли.

— Той никога не ме е одобрявал. И е лекар на господин Ротбърг — уточни тя. — Не беше лекар на майката на госпожа Ротбърг.

— Ти си била назначена да биеш инсулин на госпожа Ротбърг, пила си, докторът го е разбрал и не му е станало приятно — продължи Кевин, подминавайки забележката й.

— Не съм убила случайно госпожа Ротбърг.

— Разбирам. Господин Ротбърг ми каза, че той и съпругата му са се карали заради любовната му връзка и че тя го е заплашила, че ще се самоубие и ще го направи така, че да обвинят него. Той смята, че затова в шкафа му е бил скрит инсулин. Съществува твърдо предположение, че смъртоносната доза е била именно в неговата стая. Смяташ ли, че ако се поразровиш в паметта си, ще си спомниш как се е озовал инсулинът в шкафа на господин Ротбърг?

Тя само го гледаше.

— Ти ли го остави там?

— Не.

— Но по опаковката са намерени твои отпечатьци.

— Е, и? Мои отпечатьци има навсякъде в стаята на госпожа Ротбърг. Вижте, за какъв дявол ще слагам инсулина там? — наежи се тя.

— Може би госпожа Ротбърг те е помолила.

— Нито ме е молила, нито съм го слагала.

— Виждала ли си я да влиза с инвалидната си количка в стаята на господин Ротбърг?

— Кога?

— Понякога.

— Май... да, струва ми се.

— Може би с кутията инсулин в скута й?

— Не, никога. А ако тя го е оставила, защо няма и нейни отпечатьци по кутията?

— Възможно е да си е сложила найлонови ръкавици.

— О, това са пълни глупости. Та нали и господин Ротбърг също е могъл да си сложи ръкавици!

Кевин се усмихна под мустак. Тя съвсем не беше тъпа. Попийва си и може да не е била толкова старателна, колкото му се е искало на доктора, но си беше с ума. Реши да пробва друг ход.

— Ти харесваше госпожа Ротбърг, нали, Бевърли?

— Разбира се. Тя беше истинска дама, нали ви казах.

— И не си одобрявала постъпката на господин Ротбърг, задето се е срещал с друга жена, докато преданата му съпруга е била толкова болна, така ли е?

— Той е пълен егоист. Дори рядко се отбиваше да я види. Тя непрекъснато ме караше да му се обадя да дойде или направо да го доведа при нея.

— В такъв случай разбираш защо е искала да го обвини за смъртта си.

— Тя не би се самоубила. Просто не мога да го повярвам.

— Ти винаги си я съжалявала... Да речем, че си изпила една-две чашки преди това... Тя те е помолила да оставиш инсулина в неговата стая...

— Не. Вижте к'во, не ми харесва накъде биете, господин Тейлър, и не смятам да разговарям повече с вас. — Тя скръсти ръце пред гърдите си и го загледа кръвнишки.

— Добре, ще запазя останалите си въпроси за пред съда, където ще трябва да отговаряш под клетва — рече той. Съжали, че зае толкова твърда позиция спрямо нея, но му се искаше да я стресне, за да изкопчи всичко. Ами ако няма какво да изкопчи? — запита се, но не задържа за дълго въпроса в съзнанието си. Прибра бележника си в чантата. — Ако ти си го направила и това излезе наяве в съда, ще бъдеш обвинена в съучастие в престъпление, и то тежко престъпление.

— Не съм го направила.

— Обаче — продължи той и се изправи — ако си го направила, без да знаеш за намеренията й, никой няма да те вини за нищо.

— Не съм занасяла никакъв инсулин в стаята на господин Ротбърг — повтори тя.

Кевин кимна.

— Добре. Ще трябва да разговарям с още хора и да проверявам още факти.

Тръгна към вратата и излезе от стаята. Бевърли стана и го последва в антрето, изчаквайки го да си облече палтото. Той се обърна да я погледне.

Ето това е тя — една чернокожа жена, навлизаща в есента на живота си. Малко бяха радостните моменти зад гърба ѝ, за които да си спомня. Имаше професия и се е опитвала да отгледа синовете си без съпруг. Но резултатът бе предимно провал. Пиеше, но успяваше да запази работата си. А сега всичко свърши, при това по най-ужасен начин. Естествено, че ще гледа на света с предубеждение и с всеки изминал ден щеше да вижда все по-малко светлина. Все едно че се е родила в слънчев ден, но постепенно светът се е стеснявал около нея дотолкова, че сега тя го гледаше като през тунел. Кевин съжали за грубия си тон. Положително не си струваше да го прави заради Ротбърг.

— Трябва да отбележа, че гозбата ви ухае апетитно.

Лицето на Бевърли не се смекчи. Погледна го боязливо, в очите ѝ се четеше недоверие. Не можеше да я вини. Напоследък всичко, което казваше или вършеше, беше целенасочено. Защо трябва да го смята за искрен?

— Довиждане и благодаря — каза той и отвори вратата.

Тя застана на прага и го загледа как върви по късата пътечка към лимузината. Харон му отвори вратата, после заобиколи колата и вдигна поглед към нея, преди да седне на мястото си. Кевин забеляза, че гневът и недоверието, изписани по лицето ѝ, изведнъж се замениха с ужас и страх. Тя бързо затвори вратата и след миг колата потегли.

Щом навлезе в обхвата на мобифона си, Кевин се обади в кантората, за да пита дали има съобщения за него. Докато пристигнеше, секретарките на фирмата щяха да са си тръгнали.

— Утре в два часа имате среща с „приятелката“ на господин Ротбърг — Трейси Кейзуел — уведоми го Уенди. — Иначе всичко е спокойно.

— Добре. В такъв случай се прибирам право вкъщи.

— О, господин Тейлър, господин Милтън иска да говори с вас. Един момент.

Кевин много се надяваше да отложи разговора си с Джон Милтън за утре. Беше потиснат от срещата си с Бевърли Морган и не можеше да пропъди чувството, че е разочаровал господин Милтън.

Това не беше разумна реакция. Нямахте причина да се обвинява, но мисълта, че работи за господин Милтън, го караше по някакъв начин да се стреми към успех.

— Кевин?

— Да, господине.

— Как беше?

— Не мина добре — отвърна той. Макар да знаеше, че Харон не може да чува разговора, видя го как при тези думи мъжът погледна в огледалото за обратно виждане.

— Така ли?

— Ротбърг не й се нрави, каза, че бил егоцентричен, и не можа да обясни как се е озовал инсулинът в шкафа му. Попитах я дали е чула кавгата им, за която ми разказа Ротбърг, но тя отвърна, че не е чула нищо. Беше категорична.

— Разбирам. Е, не се обезсърчавай. Ще поговорим утре и ще видим какво можем да направим. Почини си тази вечер. Избий си го от ума. Приятно прекарване с красивата ти съпруга.

— Благодаря. Съжалявам.

— Няма за какво да съжаляваш, Кевин. Всичко ще се оправи. Сигурен съм.

— Дано! Дочуване.

Той изключи телефона и натисна бутона за уредбата в колата, за да нареди на Харон да го закара направо вкъщи. Шофьорът едва забележимо кимна в знак на потвърждение. Кевин си спомни колко странно й се бе сторило на Мириам, че Харон само леко й се усмихнал, когато го попитала дали ключът за асансьора е златен. Сега същото изпита и той. Мъжът рядко продумваше. Никога не задаваше въпроси и когато му се кажеше къде да закара него или колегите му, той като че ли вече знаеше. Стъклената преграда между предните и задните седалки винаги беше спусната. Общуването с него ставаше само по вътрешния телефон.

Кевин изпитваше любопитство към Харон. Искаше му се да узнае откъде е. Къде живее. Откога работи като шофьор на господин Милтън. Беше сигурен, че не е бил цял живот само шофьор. Имаше интересно лице. Вероятно е пътувал много и е вършил интересни неща. Защо никой от колегите му не говореше за него? Всеки път, когато пътуваха с колата, те се държаха така, сякаш той изобщо не

съществува. Нямаше нито дума повече от „Харон, закарай ни тук“, „Харон, закарай ни там“. Дори не влизаха в кратък разговор с него. Имаше ли семейство? Беше ли женен?

Този път, когато спряха пред жилищната сграда и Харон отвори вратата му, Кевин слезе много бавно.

— Е, Харон — заговори го той. — И твоят ден почти свърши, а?

— Да, господине.

— Но трябва да се върнеш да вземеш господин Милтън, нали?

— Няма проблем.

— Всъщност и ти ли живееш в града?

— Живея тук, господин Тейлър — отвърна той.

— Така ли? В тази сграда?

— Да, в един апартамент до гаража.

— О, не знаех. А женен ли си, Харон?

— Не, господине.

— Но сигурно не си кореняк нюйоркчанин. Откъде си? Имаш толкова мелодичен глас, че дори не долавям никакъв диалект.

— Оттук съм, господин Тейлър.

— Нюйоркчанин си?! — Кевин се усмихна, но Харон нито се отпусна, нито му се усмихна в отговор.

— Ще поръчате ли още нещо, господин Тейлър?

Този мъж не изразява никакви чувства. Същински робот, помисли си Кевин.

— О, не, Харон. Приятна вечер!

— На вас също, господин Тейлър.

Кевин го изпроводи с поглед, докато мъжът се качи отново в лимузината, после се обърна и влезе в жилищната сграда.

— Добре ли мина денят ви, господин Тейлър? — поинтересува се Филип, вдигайки поглед от малкия телевизор, поставен върху плота пред него. Той стана и тръгна към Кевин.

— Беше тежък ден, Филип. Тепърва ще се разбере дали е бил добър или не.

— Разбирам какво имате предвид, господине. — Портиерът натисна бутона, за да му повика асансьора.

— Отдавна ли работиш тук, Филип?

— Веднага след като господин Милтън получи тази сграда, господин Тейлър.

— Току-що научих, че и Харон живее в апартамент на долния етаж. Изобщо не знаех. Той не говори много — допълни шепнешком Кевин и се усмихна.

— Така е, но е много предан на господин Милтън. На него дължи живота си, тъй да се каже.

— Нима? — Вратите на асансьора се отвориха. — Как така?

— Господин Милтън му беше защитник и го оправда.

— Сериозно? Нямах представа. В какво е бил обвинен?

— В убийство на семейството си, господин Тейлър. Разбира се, той беше толкова покрусен от смъртта на любимите си същества, че му беше все едно какво ще стане с него, но господин Милтън му вля сили за живот.

— Разбирам.

— Може да се каже, че той направи същото и с мен.

— О?

— Бях обвинен в кражба на наркотици от пласъори. Ония се опитаха да ме привлекат да работя за тях. Господин Милтън ме отърва, като доказа, че са ме подмамили. Да, господине, вие работите за страхотно добър човек — подчерта Филип. — Приятна вечер, господин Тейлър!

— И на теб, Филип. — Кевин влезе в асансьора; Филип му се усмихваше, докато вратите на кабината се затвориха.

Беше дълбоко замислен, когато влезе в апартамента, и в първия момент не забеляза, че Мириам я няма. Остави на пода чантата си и съблече палтото си, влезе в дневната и си наля чаша уиски със сода.

— Мириам?

Кевин тръгна из апартамента. Не намери никаква бележка от нея. Отдавна трябваше да се е прибрала, помисли си той. Върна се в дневната и зачака. Минаха почти двацет минути, преди да чуе входната врата да се отваря. Мириам се появи, облечена с неговия син халат и с хавлиена кърпа около врата.

— Къде си била? — попита я той.

— О, Кев, помислих, че ще се забавиш поне още един час.

— Имах неуспешен разпит, иначе наистина щях да се прибера по-късно. Но къде си била, облечена така?

— В апартамента на покрива... във ваната за масаж — поясни тя и продължи по коридора за спалнята.

— Какво?! — Той я последва с питието си в ръка. — Качила си се в апартамента на господин Милтън и си използвала ваната му?

— Не ми е за първи път, Кев — отвърна тя, като изхлузи халата му и го остави да се свлече в краката ѝ. Беше чисто гола отдолу и кожата ѝ все още руменееше ярко от горещата вана. Обърна се да се огледа в огледалото. После изви рамене назад и изпъчи гърди. — Мислиш ли, че часовете по аеробика дават резултат? Не намираш ли, че бедрата ми отзад са поотслабнали?

— Как да разбирам това, че не за първи път се качваш горе, Мириам? Никога не си ми споменавала.

— Не съм ли? — Тя се обърна към него. — Как да не съм. — Усмихна му се. — Онази сутрин ти казах, но явно си бил толкова унесен в твоите работи, че не помниш — отвърна му и тръгна към банята.

— Какво? Я почакай. — Той се протегна и я хвана за ръката; жестът му не беше груб, но тя изпищя, сякаш я бе стиснал с менгеме. — Извинявай.

— Какво ти става? — Очите ѝ се напълниха със сълзи, докато разтриваше лакътя си. — Ето, сега ще ми излезе още една синина.

— Не те стиснах толкова силно, Мириам.

— Аз да не съм ти някой от колегите ти, Кевин. Как можеш понякога да си толкова нежен и романтичен, а после да постъпваш така? — Тя продължи към банята. Той я последва.

— Мириам, какво значи „онази сутрин“?

— „Онази сутрин“ значи сутринта преди два дни, Кевин — поясни тя и пусна водата на душа.

— Това разбрах. И не се дръж толкова самонадеяно. Не ти отива. Каза, че си ми споменала, че ще се качваш в горния апартамент.

— Ние всички получихме по един златен ключ и господин Милтън ни разреши да го ползваме когато пожелаем. „Чувствайте се като у дома си в апартамента ми — тъй каза. — Използвайте ваната за масаж, стереоуредбата.“ И ние се качваме често.

— Кои „ние“?

— Норма, Джийн и аз. А сега мога ли да си взема набързо един душ, за да успея да приготвя вечерята? На всичкото отгоре съм и гладна.

— Аз не съм гладен. Объркан съм. Ти намекна, че сме се любили онази сутрин.

Тя го погледна и поклати глава. После влезе в кабинката за душа. Той пристъпи към нея.

— Мириам?

— Какво?

— Истина ли беше?

— Кое?

— Че сме се любили.

— Не знаех, че се любиш толкова често, та чак забравяш с кого и кога го правиш — сопна му се тя и затвори вратата на кабинката.

Той остана на място, загледан в нея през стъклената преграда. После отмести поглед към чашата с уиски в ръката си и я пресуши на един дъх.

За какво, по дяволите, говори тя?

Наистина, за какво, по дяволите, говори?

ГЛАВА 11

На Мириам наистина ѝ излезе синьо-черно петно на ръката — беше толкова голямо и ярко, че Кевин се почувства виновен. Беше се върнал в гостната, за да си налее още уиски и седеше там замислен, когато по едно време чу, че Мириам е в кухнята. Пак беше с неговия халат и когато вдигна ръка, за да вземе една чиния, ръкавът се смъкна надолу и откри синината ѝ.

— Божичко, не подозирах, че съм те стиснал толкова силно, Мириам.

— Е, както виждаш, силно е било — отвърна тя, без да се обръща към него, и започна да подрежда масата.

— Сигурно организъмът ти има недостиг на витамин С или нещо от този род, което отслабва капилярите ти.

Тя мълчеше.

— Съжалявам, Мириам. Много съжалявам.

— Няма нищо. — Едва сега го погледна. — Забравих да те питам как мина денят ти.

Той не ѝ отговори веднага. Откакто бе започнал работа в „Джон Милтън и съдружници“, Мириам нито веднъж не му бе задавала този въпрос, дори когато сам започваше да ѝ разказва, тя го прекъсваше и му заявяваше, че не е нужно да преживява отново неприятните факти. Докато в Блайтдейл с охота го разпитваше за работата му. Явно бе възприела поведението на Норма и Джийн по този въпрос, а това не му харесваше. Двамата като че ли вече не си споделяха, като че ли вървяха по различни пътища и се събираха само за развлечения.

— Наистина ли искаш да знаеш? Мога ли да говоря, без да ти спестявам каквото и да било?

— Кевин, просто исках да...

— Знам. Искаш да ми помогнеш да се отпусна. Но ти не си гейша, Мириам. Ти си ми съпруга. Искам да споделям с теб както неприятностите, така и успехите си. Искам да бъдеш част от онова,

което правя, така както и аз да бъда част от всичко, което ти правиш и което си.

— Аз пък не искам да слушам неприятни неща, Кевин — заяви твърдо тя. — Просто не искам. Господин Милтън е прав. Трябва да събуваш обувките си, преди да прекрачиш прага на дома си и да оставиш цялата кал навън. Домът на човека трябва да представлява негова неприкосновена част от рая.

— О, Боже!

— Е, Норма и Джийн са го постигнали. Виждаш ги колко са весели и колко щастлив брак имат и двете. Не искаш ли и с нас да е така? Нали затова ме доведе тук, да ми осигуриш по-добър, по-щастлив живот?

— Добре, добре. Просто ми се щеше понякога да споделям с теб, да се обръщам към теб за подкрепа, да чуя твоето мнение за някои неща.

— Както беше с делото Лоуис Уилсън ли? — попита го тя с рязък тон.

Той я изгледа продължително, преди да отговори:

— Не бях прав тогава. Признавам си. Беше редно да взема предвид твоята гледна точка и да отделя повече време, за да ти обясня своята, а не да се втурвам с главата напред в тази схватка, но...

— Забрави за това, Кевин. Моля те. Ти се справяш добре. Всички те харесват. Предстои ти да водиш важно дело. Печелим добри пари и живеем охолно. Имаме чудесни нови приятели. Не ми се иска да се натоварвам с нечие нещастие или с отвратителните престъпления, които стават всеки ден. — Тя сбърчи лице в гримаса. — И тъй — продължи и изведнъж на устните ѝ цъфна усмивка, толкова бързо и механично, сякаш беше робот. — Купих от онези киевски котлети, които ги приготвя главният готвач в Руската чайна. Продават ги в един магазин на Шеста улица на щанда за замразени храни. Норма го откри. Сега ще ги стопля в микровълновата фурна и след минути ще ги поднеса. Така че сядай.

Кевин стисна устни и кимна.

— Добре — прошепна. — Добре.

Той седна зад масата, но тревогата не го напусна, въпреки че вечерята беше вкусна, а виното великолепно. През цялото време Мириам дърдореше за това как е прекарала деня: за пазаруването ѝ по

магазините, за часовете по аеробика, какво ѝ разправяли Норма и Джийн, че според слуховете състоянието на Хелън Скоулфийлд се влошавало, за прекрасния апартамент на господин Милтън. Бърбореше ли, бърбореше, без да засяга нищо, свързано с него, без никакви опити да узнае каквито и да са подробности около делото му.

Дали защото беше обезпокоен и объркан, дали защото беше уморен, отколкото си мислеше, но уискито и виното му подействаха и той заспа на дивана в гостната, както гледаше телевизия. Събуди се стреснат, когато Мириам изключи телевизора.

— Уморена съм, Кев.

— Какво? О, да, добре. — Надигна се и я последва в спалнята.

Минути след като се пхна под завивките до нея, той заспа и отново бе завладян от еротичен сън. Присъни му се как се събужда в леглото и леко извърща глава настрани, защото долавя някакво движение до себе си.

Мириам беше възседнала някакъв мъж, чиито крака бяха свити в коленете, за да намести твърдия си член. Мъжът я бе хванал малко над коленете. Гърдите ѝ подскачаха комично нагоре-надолу при всяко нейно движение. Тя изстена и отметна глава назад. После се наведе напред, а мъжът прекара пръсти под гърдите и около зърната ѝ и ги защита нежно с два пръста.

Кевин не можеше да помръдне. Гледката го докара до ерекция, но той не беше в състояние да извърти тялото си, нито да стане от леглото. Всичките му усилия бяха напразни. Имаше чувството, че тялото му е залепено за чаршафите, а ръцете му — за тялото.

Мириам и мъжът продължаваха любовната си игра, Мириам получаваше кулминация след кулминация, стенеше, надаваше викове на върховно удоволствие, докато накрая се строполи върху голия мъж под себе си и си пое дъх. Ръката на мъжа се плъзна около раменете ѝ и Кевин погледна пръстите му. Видя на малкия пръст своя златен пръстен с инициала „К“. Помъчи се да обърне и доближи главата си и най-после, малко по малко, успя и погледна любовника на Мириам право в очите.

И този път установи, че гледа в собствените си очи, само че сега копие то на лицето му се смееше надменно. Той затвори очи и с цялото си сърце си пожела сънят да свърши. Накрая сънят наистина свърши и той отново заспа дълбоко. Когато на сутринта се събуди и погледна

Мириам, видя, че тя лежи по корем, отвита и чисто гола — в същата поза, в каквата лежеше върху неговото копие в съня му.

Кевин не отмести поглед от нея, докато тя не отвори очи.

— Добро утро! — каза тя и му се усмихна; той не отговори. Тогава тя се обърна по гръб и разтърка очи. — Добре си поспях след това. — Понадигна се и го целуна по бузата.

Идеше му да я попита: „След какво?“, но си замълча.

Тя седна в леглото и изстена.

— Какво има?

— Ти си същински звяр.

— Какво?

— Виж!

Той се надигна и седна до нея, вторачвайки се в краката ѝ. Точно над коленете ѝ имаше две малки черно-сини петна, оставени от пръсти, които са стискали силно.

— И не ми разправяй пак, че ми липсва витамин С, Кевин Тейлър. Ах, ти, дявол такъв!

Кевин мълчеше. Гледаше синините и не можеше да повярва на очите си. Мириам стана и отиде в банята, а той се облегна на възглавницата, чувствайки се изтощен като след страстна любовна нощ. Но защо всичко му се струваше кошмарен сън? Защо излизаше от тялото си и го наблюдаваше от страни? Ако продължеше така, ще трябва да поговори с някого, може би с психиатър.

Той стана, взе си душ, облече се и докато закусваше, изслуша плановете на Мириам за деня. Не помнеше някога да е била толкова погълната от себе си. Като всяка друга жена, и тя е проявявала суетност, но винаги е била скромна и винаги е съзнавала кога разговорът се съсредоточава предимно върху нея. Но тази сутрин на излизане от апартамента Кевин си даде сметка, че тя не каза нито една дума, която да не беше свързана с нея, все едно дали говореше как щяла да подобри познанията си върху изкуството, да махне излишните тлъстини на бедрата си в часовете по аеробика или да види какъв нов тоалет да си купи. Той спокойно можеше да мине за огледало на стола срещу нея.

Същия следобед той разпита Трейси Кейзуел. Ротбърг я бе пратил в кантората му. Тя не беше никаква красавица, но имаше хубава фигура и беше само на дваисет и четири години. Работеше в хотела от

близо три години. Потвърди думите на Ротбърг за разправията му с жена му с обяснението, че веднага след това той отишъл право при нея и ѝ разказал всичко. Повтори разказа му толкова точно, че не оставаше съмнение в наизустяването му, заключи наум Кевин. Обвинението щеше лесно да накара съдебните заседатели да си помислят, че тя е част от заговора за убийство.

Кевин я разпитваше възможно най-бързо и директно, влизайки в ролята на обвинител, като се опитваше да изтъкне, че тя лъже, за да прикрие любовника си. Хвана я в две дребни противоречия — едното се отнасяше до часа, в който се предполагаше, че Ротбърг ѝ е споделил за кавгата. И когато ѝ го каза, тя веднага се поправи.

Жената създаваше впечатлението, че искрено се разкайва за случилото се, и призна, че се чувствала неудобно от интимните си отношения с Ротбърг поради факта, че жена му била инвалид. Познавала Максин Ротбърг преди връзката ѝ с него и я харесвала. Ако мога да накарам съдебните заседатели да повярват на тази част от показанията ѝ, размишляваше Кевин, тя можеше да се окаже полезна, но дълбоко в себе си не беше напълно убеден в това.

С приближаването на процеса Кевин дори ставаше оптимистично настроен. Пред репортерите обаче се показваше уверен и им обеща да докаже без капка съмнение невинността на господин Ротбърг, но в себе си чувстваше, че най-много, което можеше да постигне, е да обърка съдебните заседатели и да не им позволи да се чувстват сигурни в заключенията си. Така щяха да признаят Ротбърг за невинен. Колкото до хората, те щяха да останат с подозрението, че Ротбърг е убил жена си, но така или иначе Кевин щеше да спечели делото.

Въпреки че беше изненадан от пълната незаинтересованост на Мириам за хода на делото, Кевин постепенно дойде до заключението, че няма да е лошо да се вслуша в съвета на господин Милтън. Беше достатъчно, че той и колегите му обсъждаха делата си в колата на път за работа и обратно. Наистина, какво по-хубаво от това, да се прибира вкъщи и да оставя грижите и напрежението си пред вратата.

Кевин и Мириам излизаха да вечерят навън с Дейв и Норма и Тед и Джийн най-малко два пъти седмично. В един от почивните дни с тях излезе и Пол и им съобщи, че Хелън е близо до шизофренията. Не

искал да я праща в санаториум, но дори и с денонощна болногледачка не знаел още колко дълго можел да отлага.

— Тя вече не хваща и четка, за да порисува — сподели той.

Мириам му подметна дали да не отидат с Норма и Джийн да я видят, но Пол отвърна, че ще е безполезно и потискащо за тях. На Кевин му направи впечатление как простичкото споменаване на думата „потискащо“ веднага сложи край на подобни предложения. Откакто се бяха преместили в града, поносимостта на Мириам към сивите и безрадостни неща от живота бе спаднала значително. Тя като че ли избягваше да върши всичко, за което се изискваше дори най-малко усилие или компромис. Поканата от родителите ѝ за вечеря например изведнъж се превърна в неприятно задължение.

— Кой ще ти изтърпи това натоварено движение на отиване и на връщане от Острова? — възнегодува тя. — Нека те да дойдат в града. Така е много по-удобно.

— За нас може би, но не и за тях — възразяваше Кевин, но нея не я беше грижа.

Кевин забеляза също, че всеки път, когато си оставаха вкъщи, вечеряха предимно стоплена в микровълнова фурна замразена храна. А в много случаи Мириам купуваше нещо готово отвън и направо го сервираше. От готварството ѝ, с което навремето толкова се гордееше, нямаше и следа. Не ѝ оставаше време за това. Ако Кевин я попиташе с какво толкова запълва времето си, тя с огромна охота започваше да изброява дълъг списък: часове по аеробика, пазаруване, спектакли и музеи, всеки ден обяд навън в някое бистро, а напоследък и уроци по пеене. Приятелките ѝ вършели същото, с изключение на Хелън, разбира се.

Когато Кевин ѝ се обадише от кантората си, рядко намираще Мириам у дома. Отговаряше му телефонният секретар. За какво ѝ беше нужен на нея телефонен секретар, питаше се той. Тя никога не се обаждаше на старите си приятелки от Острова, когато я търсеха, дори рядко позвъняваше на нейните или неговите родители. Те се обаждяха по-късно вечер и се оплакваха за това, а когато той я питаше защо не им се обажда, тя се усмихваше и отвръщаше нещо от рода на: „О, напоследък съм толкова разсеяна, но скоро ще се организирам.“

На всяко негово възражение за нещо, тя му натякваше: „Но нали такъв живот искаше да водим, Кев? А сега, когато времето ми е

запълнено и всичко ни е наред, ти се оплакваш. Наясно ли си какво точно искаш?“

Кевин започна да се съмнява в себе си. Понякога, когато се прибереше след работа, а Мириам още не се беше върнала от някое нейно занимание, той си наливаше чаша уиски със сода, наблюдаваше река Хъдзън и се терзаеше от куп въпроси. Дали всъщност не беше пощастлив на Острова? Как ли щеше да протича животът им, когато им се родят деца? Мириам вече кроеше планове да се преместят в по-голям апартамент в същата сграда и да наемат денонощна помощничка за първото им дете.

— Норма и Джийн ще направят същото — допълни тя. — В днешно време и на нашата възраст децата не бива да променят начина ни на живот.

— Но ти никога не си приемала подобни схващания — напомни й той. — Помниш ли как се възмущаваше от Розенблатови и начина, по който са възпитали децата си? На практика децата им трябваше да се обаждат предварително, за да посетят родителите си.

— Те са по-други. Филис Розенблат е... толкова... скучна. Не може да направи разлика между Джаксън Полък^[1] и парче тапет за стена.

Той не бе разбрал смисъла на забележката й, но не се опита и да продължи темата, защото знаеше, че Мириам просто щеше да я прекрати. Нейното поведение го разстройваше все повече и повече, но най-неочаквано, вечерта, преди началото на процеса срещу Ротбърг, у нея настъпи рязка промяна.

Когато се прибра от кантората, Мириам го посрещна с домашно приготвена вечеря. Косата й беше права и сресана назад, както му харесаше на него, а не както я носеше напоследък — накъдрена. Беше си сложила съвсем лек грим и една по-стара рокля.

— Реших, че ще си малко напрегнат и ще искаш да се поотпуснеш вкъщи — каза му тя.

— Чудесно! Какво ухае така хубаво?

— Пиле във винен сос, точно както го обичаш.

— Както го приготвяш ти ли?

— Аха. Аз го приготвих, освен това изпекох и ябълков пай. От това, което имах в наличност — поясни тя, — защото днес не излизах с

Норма и Джийн. Останах си у дома и робувах за теб като една малка предана домакиня.

Кевин се разсмя, макар да долови лек сарказъм в думите ѝ. Сарказъм, присъщ повече на Норма и Джийн, отколкото на Мириам, заключи той в себе си.

— Обичам те за това, мила. — И я целуна.

— След вечеря — отблъсна го тя нежно. — Всяко нещо по реда си. Хайде, разхвърлай се.

След като се изкъпа и се преоблече, Мириам го изненада със запалената камина и готовите коктейли и ордъоври. Топлината от огъня, вкусната храна, уискито и виното го отпуснаха. Каза ѝ, че отдавна не се е чувствал толкова приятно.

След вечеря пиха коняк, а Мириам изсвири на пианото сватбената им песен. Беше една стара песен, която родителите му много обичаха, а и Мириам я обикна още щом я чу за първи път.

— Ще ти демонстрирам и резултата от уроците ми по пеене — каза тя и започна:

— „До уши съм влюбена във теб. Няма ли да кажеш, че и ти си влюбен в мен? Не мога аз без теб... повярвай ми, не мога...“

Очите му се просълзиха.

— О, Мириам, наистина се претоварвам от работа и понякога се питам защо толкова се напругам. А то е заради теб. Защото нищо не би имало смисъл без теб.

Той я целуна, после я занесе на ръце в спалнята. Беше толкова прекрасно. Всички съмнения, всички въпроси се изпариха. Нещата се оправяха. Всичко щеше да бъде така, както се бе надявал и очаквал. Мириам е пак същата, те пак са влюбени. Започна да се съблича.

— Не, почакай — възпря го тя и седна в леглото, после се наведе към него. — Хайде да го направим както в сряда вечер.

— В сряда вечер ли?

— Ами да, след като се прибрахме от вечерята с Тед и Джийн. Не ми казвай, че пак не помниш.

Той задържа усмивката си. Мириам започна да разкопчава ризата му.

— Аз ще съблека теб, а ти — мен — прошепна тя и продължи да повтаря действия, които Кевин за нищо на света не можеше да си спомни.

Всеки от фирмата присъстваше по едно или друго време на процеса срещу Ротбърг. Дори на секретарките им дадоха по няколко свободни часа, за да наблюдават как протича съдебната битка. Колкото и да беше странно, единствено господин Милтън не се появи. Той като че ли се задоволяваше с протоколите от заседанията, които му се носеха. Обаче онова, което най-силно обезпокои Кевин, беше, че Мириам отказа да присъства. Изненада го сутринта след закуска на първия ден от процеса, като заяви, че няма да дойде в съда. Той все се надяваше, че поне към края на процеса тя ще промени решението си.

Боб Маккензи започна бавно и методично да излага обвинението си, като изграждаше чрез аргументите и фактите, с които разполагаше, твърдата презумпция за виновност. Кевин сметна за много умно от негова страна да представи обвинението си красноречиво с увод, изложение и заключение, запазвайки клиничните доказателства и резултатите от аутопсията за последната глава. Маккензи говореше убедително, с добре премерени думи и създаваше впечатлението за зрял, опитен адвокат. Кевин се почувства смутен от младостта си и относителната си неопитност.

Защо, запита се той още преди да бе започнал своята пледоария, господин Милтън беше толкова уверен в способностите му и защо толкова настояваше именно той да защитава Ротбърг? Започнаха да му идват налудничави идеи за мотивите на господин Милтън да му възложи делото на Ротбърг. Сигурно знаеше, че фирмата ще загуби, и искаше провалът да се стовари върху Кевин заради младостта и неопитността му.

— Вие ще се убедите, дами и господа съдебни заседатели — говореше Маккензи, — че семената на това коварно убийство са били посадени години преди то да се осъществи, че подсъдимият е имал мотив и сгоден случай и е извършил безсъвестен акт по най-хладнокръвен и добре пресметнат начин, уверен, че вината му ще бъде замъглена от объркване или евентуално нехайство. — Маккензи се обърна към Ротбърг и го посочи. — Той зависи от една дума: „съмнение“, и се надява, че адвокатът му ще поддържа това съмнение, за да попречи на честната ви съвест да го обвините в това гнусно престъпление.

Отмерената реч и бавните движения на Маккензи придаваха мрачна нотка на едно дело, изпълнено с напрежение. Журналисти от

пресата и телевизията трескаво си водеха бележки. Художници започнаха да нахвърлят скици на изразенията на лицата на съдебните следователи, както и на прозаичното лице на Ротбърг, който по едно време дори се прозя, докато заместник-прокурорът излагаше обвинителната си реч.

През първите два дни Маккензи призова четирима свидетели да опишат отвратителния характер на Ротбърг. Те разкриха, че той е комарджия, който загубил голяма част от богатството на семейство Шапиро и дори ипотекирал за втори път хотела независимо от националната му известност и успеха на фурната за хляб със стафиди. Това станало след като състоянието на Максин се влошило и тя не можела да взема активно участие в ръководството на хотела и търговията.

Маккензи се върна назад до времето, когато Ротбърг работел в ресторанта, и изтъкна, че вечер след работа играел карти и проигравал всичките си получени бакшиши. Той изгради подробен образ на Ротбърг, описвайки го като човек от простолюдието, който обаче с хитрост си проправил път към сърцето на Максин Шапиро. Бракът му с нея, заключи той, е бил по сметка. Нямало съмнение, че се е оженил за парите ѝ. Когато Кевин възрази, че тази характеристика не е доказана, Маккензи призова свидетел да потвърди обвинението — пенсиониран главен готвач в ресторанта на хотела, който съобщи под клетва, че Ротбърг споделил с него как един ден щял да стане притежател на „Шапиро Лейк Хаус“, като съблазни Максин.

После, след гладък преход към извънбрачните връзки на Ротбърг, Маккензи представи и Треиси Кейзуел. Изправи я на свидетелската банка и много бързо я накара да признае за връзката си с Ротбърг по времето, когато съпругата му е била болна.

На следващия ден Маккензи премина към болестта на Максин Ротбърг. Призовавайки за свидетел лекаря, той представи пълна картина на тежкото ѝ състояние и грозящите я опасности. Маккензи не го подтикна да огласи критическите си забележки към Бевърли Морган. Очевидно не искаше да втълпява в съзнанието на съдебните заседатели вероятността, че поради навика да си попийва Бевърли Морган е убила случайно Максин Ротбърг. При кръстосания си разпит най-същественото, което целеше Кевин, беше да накара лекаря да

признае, че Максин е била способна сама да се бие инжекции с инсулин.

На това място Маккензи представи полицейските доказателства за инсулина, скрит в шкафа на Стенли. Съдебният лекар изложи доклада за аутопсията и последваха ясно направени изводи. Най-накрая, за подкрепа на тези твърдения, на свидетелската банка бе призована Бевърли Морган. Маккензи поиска от нея да опише отношението на Ротбърг към съпругата му, колко често я е посещавал и се е интересувал за състоянието ѝ. Тя описа събитията в деня на смъртта на Максин Ротбърг почти по същия начин, по който ги бе разказала и на първата си среща с Кевин. След това дойде ред на Кевин.

Преди да стане, за да разпита свидетелката на противниковата страна, той почувства, че някой го потупа по рамото. Обърна се и видя Тед до себе си.

— Това е от господин Милтън — прошепна му той и кимна към местата в залата, на които обикновено сядаха Дейв, Тед и Пол, когато присъстваха на процеса. Там бяха Дейв и Пол, но този път между тях седеше и господин Милтън.

— Какво? — Кевин отвори сгънатото листче и зачете. После отново погледна натам. Господин Милтън му кимна, но този път по-рязко. Тед потупа Кевин по рамото и се върна на мястото си.

Кевин се изправи и застана с лице към Бевърли Морган. Хвърли още един поглед към бележката в ръката си, за да е сигурен, че я е прочел правилно, и започна разпита. Бе изненадан от отговорите на Бевърли Морган също толкова, колкото и обвинението.

— Госпожо Морган, току-що заявихте, че веднъж, след като господин Ротбърг посетил госпожа Ротбърг, сте я заварили много разстроена. Това ли е случаят, станал неотдавна, който се е запечатал в паметта ви?

— Да — отвърна Бевърли Морган и започна да описва събитията и сцената на кавгата, която според твърденията на Стенли Ротбърг се е разиграла между него и жена му. Без да ѝ мигне окото или да промени израза на лицето си, тя разказа и как видяла Максин Ротбърг да влиза с инвалидната си количка в стаята на Стенли. — Инсулинът беше в скута ѝ. — Тя млъкна и огледа публиката, после добави: — И си беше сложила чифт от моите найлонови ръкавици.

За миг в залата настъпи мъртва тишина, тишина като пред буря. След това изведнъж се вдигна врява — репортерите се втурнаха навън, за да въртят телефони, а сред публиката премина вълна на изумление. Съдията почука с чукчето си, за да въдвори тишина, и заплаши, че ще изгони всички освен участниците в процеса. Кевин се обърна и видя, че колегите му са на местата си, но господин Милтън вече го нямаше. След като редът се възстанови, Кевин съобщи на съдията, че няма повече въпроси.

Маккензи започна отново да разпитва Бевърли Морган, настоявайки да узнае защо досега не бе казала тези неща. Тя спокойно му отговори, че никой не я е питал. Кевин се зачуди дали сега Маккензи щеше да изтъкне критиките на лекаря за работата ѝ и за употребата ѝ на алкохол, за да постави под съмнение това, което бе казала преди малко. Ако го направеше, Кевин беше готов да уточни, че при това положение тя явно е допуснала нехайство и е причинила смъртта на Максин Ротбърг. И в двата случая той можеше да обърка съдебните заседатели и да ги накара сериозно да се усъмнят във вината на Стенли Ротбърг.

Маккензи обаче реши да прекрати с обвинителните аргументи. Съдията обяви почивка и Кевин отиде да разбере от Пол къде е господин Милтън, защото искал да го пита как е узнал, че Бевърли Морган ще промени показанията си.

— Бързаше да се срещне с един клиент — отвърна Пол — Каза, че ще говори с теб по-късно, но ми заръча да ти предам, че се справяш чудесно.

— Допреди малко мислех, че губя делото.

Пол се усмихна и погледна към Тед и Дейв. По лицата им беше изписана една и съща надменна усмивка.

— Няма да го изгубиш — увери го Пол.

Кевин кимна.

— Вече почвам да вярвам в това — отвърна той, оглеждайки последователно и тримата.

Когато след почивката Кевин влезе в съдебната зала, въздухът бе наситен с напрегнато очакване. Той огледа публиката, журналистите и фотографите и изведнъж се изпълни със същото онова чувство за власт и въодушевление, което го изпълваше, когато защитаваеше Лоуис

Уилсън. Всичко беше в неговите ръце. Така му се искаше Мириам да беше дошла поне днес.

Кевин започна с призоваването на Стенли Ротбърг. След като обвиняемият положи клетва, Кевин седна отново зад масата си и скръсти ръце.

— Господин Ротбърг, вие чухте върволицата от свидетели, които описаха характера ви. Преди всичко бяхте охарактеризиран като комарджия, губил неведнъж големи суми пари, поради което често сте задлъжнявали. Има ли някаква истина в това?

— Да, има — отвърна Ротбърг. — През целия си съзнателен живот съм бил комарджия. Това е болест и не отричам, че страдам от нея. — Произнасяйки думата „болест“, той се обърна към публиката, както го бе посъветвал Кевин.

— Освен това ви обвиняват в прелюбодеяние и това обвинение се подкрепя от жената, която твърди, че ви е любовница — Трейси Кейзуел. Отричате ли обвинението?

— Не. Влюбен съм и се срещам с Трейси Кейзуел от близо три години.

— Тогава защо не се разведохте?

— Искях, но не намерих сили да го сторя, като виждах как Максин страда от болестта си, а и Трейси не ми позволи. Стараех се да бъда възможно най-дискретен.

— Очевидно, не сте успели — изстреля рязко думите си Кевин. Това беше брилянтна тактика от негова страна. Той се отнасяше към клиента си така, сякаш беше представител на обвинението, а не на защитата. Начинът му на разпит добиваше повече достоверност в очите на съдебните заседатели и на зрителите. По нищо не личеше, че е на страната на Стенли Ротбърг, и така създаваше впечатлението, че няма да му помага да лъже.

— Да, не успях.

— А вярно ли е, както се твърдеше тук, че слухът за любовната ви връзка е стигнал до ушите на съпругата ви?

— Да.

— Вие чухте свидетелските показания на Бевърли Морган в частта, засягаща конфликта между вас и съпругата ви. Беше ли точно описанието ѝ на конфликта?

— Да.

— Но тогава не сте взели на сериозно заплахата на съпругата ви, така ли?

— Не.

— Защо?

— Ами тя беше болна. Не мислех, че ще е способна да го направи.

— Господин Ротбърг вие ли бихте свръхдоза инсулин на съпругата си?

— Не, господине. Аз дори не можех да гледам, когато тя сама си биеше инжекцията или когато болногледачката ѝ я биеше. Тогава обикновено излизах от стаята.

— Нямам повече въпроси, ваше благородие.

Маккензи се изправи бавно, но остана зад масата си.

— Господин Ротбърг, не видяхте ли инсулина в шкафа ви?

— Да, видях го същата сутрин, но после ми изхвъркна от ума. Имах да разрешавам служебни въпроси в хотела и забравих да питам болногледачката защо е сложен там.

— Макар съпругата ви да е заплашила, че ще ви обвини за своята смърт?

— Изобщо не помислих за това. Струваше ми се... — той се обърна към съдебните заседатели, — струваше ми се направо невъзможно.

Маккензи го изглежда продължително, после поклати глава. Повечето от присъстващите решиха, че не му е повярвал, но според Кевин се дължеше на безсилието му.

— Нямам повече въпроси, ваше благородие — рече Маккензи и седна.

Кевин продължи хитрия си план. Призова Трейси на свидетелското място и започна да я разпитва точно както я разпитваше в кантората си. Тя разказа как Стенли Ротбърг отишъл при нея след разправията с жена си почти със същите негови думи, като добави само, че бил много разстроен. Изглеждаше съвсем искрена, когато изрази угризенията си за последствията. Кевин дори беше склонен да ѝ повярва, като я чу да казва, че харесвала Максин Ротбърг.

Маккензи изобщо не си направи труда да я подложи на кръстосан разпит.

В заключителната си реч Кевин разви тезата, която му предложи Джон Милтън. Да, Стенли Ротбърг е виновен за прелюбодеяние, Стенли Ротбърг няма най-благия характер, но той не за това е изправен пред съда. Изправен е пред съда под обвинение в убийство, но несъмнено не е извършил убийство.

Когато дойде ред Маккензи да произнесе заключителната си реч, за всички беше ясно, че признанията на Бевърли Морган смениха посоката на вятъра в платната на прокурора. Кевин се изненада, като го видя колко жалък изглеждаше, как се запъваше, правеше продължителни паузи, имаше объркан вид. Когато седна на мястото си, като че ли вече никой не си задаваше въпроса какъв ще е изходът на делото.

Съобразно с това три часа по-късно съдебните заседатели се върнаха, за да оповестят решението си за невинност.

Когато Кевин влезе в кантората си, завари празненството в разгара си. Беше повече от сигурно, че победата му щеше да е водеща новина в информационните бюлетини на местната телевизия. Той обаче не се чувстваше така, както очакваше. Беше много по-въодушевен след оправдателната присъда на Лоуис Уилсън. Когато се размисли над тогавашните си чувства и над породилите ги причини, стигна до заключението, че тогава бе спечелил делото със собствени сили и пот, собствено разследване и проучване, за да намери начини да обезсили доводите на обвинението.

Но този път беше по-различно. Той съвсем не се заблуждаваше. Причината да спечели делото се дължеше на показанията на Бевърли Морган, които подкрепяха твърдението на Стенли. Независимо че бе засипан от поздравления и похвали, Кевин не се чувстваше горд със себе си. Все едно отборът ти да спечели важен бейзболен мач поради дъжда, паднал след петото му хвърляне на топката. Усилието не беше пълно.

— Просто извадих късмет — каза той на Тед.

— Това нямаше нищо общо с късмета. Ти беше изградил защитата си блестящо.

— Благодаря. — Кевин се запъти към кабинета на господин Милтън и почука на вратата. Чу покана да влезе, но мъжът го нямаше зад бюрото.

— Насам. — Господин Милтън като че ли изведнъж се появи до големите прозорци. — Моите поздравления!

— Благодаря ви. Надявах се да ви намеря по време на почивката. Искях да говоря с вас за Бевърли Морган.

— Разбира се.

Когато Кевин се приближи до него, мъжът обгърна с ръка раменете му и го извърна така, че и двамата да застанат с лице към изгледа на града. Мрак се спускаше в този късен следобед и пред очите им се разстиляше море от светлини.

— Зашемяващо е, нали?

— Да.

— Толкова много власт, толкова много енергия, съсредоточени в такъв малък район. Милиони хора са в краката ни, невероятни богатства, невероятна енергия... И колко решения влияят на живота на безброй други хора. — Той протегна напред свободната си ръка. — Колко човешка драма има тук, с всичките познати конфликти, чувства, раждане, смърт, любов и омраза. Направо ми секва дъхът, като застана тук, над всичко това.

— Наистина — каза Кевин. Изведнъж се почувства завладян от гледката и думите му. Господин Милтън притежаваше мек и пленителен глас. Да го слуша как говори и да наблюдава трепкащите като звезди светлини, беше направо опияняващо.

— Но ти не само стоиш над всички това, Кевин — продължи мъжът с мелодичния си глас, който прозвуча на Кевин така, сякаш излезе от собственото му съзнание. Испита усещането, че господин Милтън е влязъл в душата му, настанил се в някое празно кътче на сърцето му и наистина го бе завладял. — Ти си над всичко това и сега вече знаем, че един ден то ще бъде твое.

Последва продължително мълчание. Кевин просто гледаше града, а господин Милтън не сваляше ръката си от раменете му, за да го задържи близо до себе си.

— Сега се прибирай вкъщи, Кевин — шепнешком заговори той най-накрая. — Прибери се при жена си и си направете интимно празненство.

Кевин кимна. Джон Милтън го освободи от прегръдката си и тръгна като сянка към стола на бюрото си. Кевин постоя още миг, после си спомни за какво бе дошъл и се обърна.

— Господин Милтън, онази бележка, дето ми изпратихте... Как разбрахте, че Бевърли Морган ще промени показанията си?

Джон Милтън се усмихна. На омекотената светлина от настолната лампа върху бюрото му лицето му приличаше на маска.

— Слушай, Кевин, ти нали не очакваш да ти разкрия всичките си тайни? Защото после всички вие, млади парвенюта, ще си мислите, че можете да заемете мястото ми.

— Не, но...

— Лично разговарях с нея — бързо го прекъсна той. — Изтъкнах й някои неща и тя отстъпи.

— Какво й казахте, за да промените решението й?

— В крайна сметка, Кевин, хората избират да направят това, което е най-добро за тях. Неща от рода на идеали, принципи или както искаш ги наречи нямат никакво значение за крайния резултат. Достатъчно е да се научи само един урок: всеки човек си има цена. За идеалистите това е циничен урок.

Но практичните хора като теб, мен и съдружниците ни знаят, че това е ключът към властта и успеха. Радвай се на победата си. — Той се обърна и прелисти няколко страници от книгата върху бюрото си. — След ден-два ще имам друго дело за теб.

Кевин задържа поглед върху него, преценявайки наум дали да продължи разговора или не. Долавяше, че господин Милтън желае да го прекрати.

— Добре — каза Кевин. — Лека нощ!

— Приятна вечер! Отново моите поздравления! Сега вече си истински съдружник на Джон Милтън.

Кевин се спря за миг на вратата. Защо тези думи не го въодушевиха, запита се той. Излезе и докато вървеше по коридора, в съзнанието му изплува гледката със светлините на града и как стоеше до прозореца редом с господин Милтън. Спомни си и думите му. Странно, но те му бяха толкова познати. Къде ли ги беше...

И се сети. Това бяха точните думи на Тед, когато му бе разказал за подобното си преживяване до прозорците в апартамента на Джон Милтън. Дълбоко в сърцето си беше сигурен, че това не е просто съвпадение.

Кой е Джон Милтън? Кой са съдружниците му? Какъв щеше да стане той самият?

[\[1\]](#) Джаксън Полък (1912–1956) — американски художник модернист. — Б.пр. [↑](#)

ГЛАВА 12

Над града започна да вали студен, мрачен дъжд. Макар да му беше топло на задната седалка в лимузината, Кевин потрепери, когато спряха на един светофар и той се загледа в бързащите в двете посоки хора, повечето от които, изненадани от дъжда, бяха без чадъри. Независимо че имаше всички основания да се чувства въодушевен, струйките, които се стичаха по прозорците на витрините и по стъклата на автомобилите, му приличаха на сълзи. Той се облегна назад и през целия път до дома си остана със затворени очи.

— Господин Тейлър! — възкликна Филип, отваряйки пътната врата веднага след като го видя да слиза от лимузината. — Моите поздравления! Току-що чух новините по телевизията.

— Благодаря ти, Филип. — Кевин изтръска ледените капки от косата си.

— Положително е много приятно човек да печели важно дело. Сега всички ще научат името ви, господин Тейлър. Сигурно сте много горд.

— Нещата още не са се уталожили — отвърна Кевин. — Самият аз съм все още като замаян. — Той продължи към асансьора.

— Във всеки случай това ще е повод господин Милтън да даде поредния си прием, а?

— Не бих се изненадал. Благодаря, Филип. — Кевин се качи в асансьора и натисна бутона с номер 15. Когато кабината пое нагоре, той се облегна назад, все тъй изпълнен със смесени чувства на въодушевление и подмолна тревога. Нещо не беше наред, не беше никак наред. Улови се, че мести навън-навътре златния пръстен на кутрето си.

Слезе от асансьора, но мигом се закова на място, тъй като чу някой да шепне името му. Извърна се бързо наляво и се изуми, когато видя Хелън Скоулфийлд, застанала до стената по нощница, с широко отворени очи и трескав поглед.

— Хелън!

— Видях ви да пристигате с Харон — прошепна тя и хвърли поглед към апартамента си. — Нямам много време. Всеки момент ще видят, че ме няма.

— Какво е станало?

— Същото, което се случи на Глория Джафи, ще се случи и на Мириам. Този път аз отказах да ставам част от всичко това и се опитах да ви предупредя чрез картината си, но ако той вече ѝ е направил бебе, тогава е много късно. Ще черпи от добротата ѝ, ще изсмуче живота от нея, както вампирът изсмуква кръвта от жертвата си. Ти трябва да намериш начин да го убиеш. Да го убиеш — повтори тя по-настоятелно през стиснати зъби и с ръце, свити в юмруци. — В противен случай ще ти останат същите два избора, които имаше Ричард Джафи. Слава богу, че той поне прояви достатъчно съвест, за да приеме другия избор... но Ричард имаше съвест. — Устните ѝ затрепериха. — Всички останали са негови. Пол стана най-лошият. Онзи е Сатана — допълни тя и се наклони към него; от обезумелия ѝ поглед сърцето му заби ускорено.

— Хелън, да ти помогна да се прибереш...

— Не! — отдръпна се тя. — За теб вече е късно, нали? Ти спечели едно от делата му. И ти си негов... вече, негов си. Проклет да си! Проклети да сте всички!

— Госпожо Скоулфийлд! — извика от вратата на апартамента госпожа Лонгчамп. — О, Господи! — Тя се втурна към нея по коридора. — Хайде, прибирайте се, моля ви.

— Стой настрана от мен! — Хелън вдигна ръце с намерението да удари болногледачката.

— Успокойте се, госпожо Скоулфийлд. Всичко ще бъде наред.

— Да ви помогна ли? — попита я Кевин. — Да извикам ли лекар?

— Не, не. Тя ще се оправи. Ще се оправи — отвърна госпожа Лонгчамп, без да скрива усмивката си. — Нали, госпожо Скоулфийлд? Знаете, че ще се оправите — допълни тя с утешителен глас.

Ръцете на Хелън се разтрепериха. Тя бавно ги свали и започна да плаче.

— Хайде, хайде, нищо не е станало — продължи да я успокоява госпожа Лонгчамп. — Сега ще се приберем и вие ще си починете. — Тя здраво хвана Хелън през кръста и я поведе. После обърна глава към

Кевин и през рамо му каза само с устни: — Всичко е наред. — И продължи с Хелън към апартамента.

Кевин ги изпроводи с поглед, докато вратата се затвори след тях. Преди да влезе в апартамента си, избърса лицето си с носна кърпа.

В мига, в който прекрачи прага, Мириам се спусна към него, обви с ръце врата му и го целуна.

— О, Кев, толкова съм развълнувана. Току-що видях ранните новини. Дадох те как излизаш от съдебната зала! Преди минута се обадиха родителите ти. И те са те видели! Мама и татко също. Сега ще излезем да празнуваме. Вече направих резервация в „Рензо“. Ще ти хареса. Норма и Джийн казаха, че те винаги ходели там да празнуват.

Той стоеше и само я гледаше.

— Какво има? Струваш ми се... бледен.

— Нещо ужасно се случи в коридора. Хелън Скоулфийлд беше излязла по нощница. Избягала от болногледачката си.

— О, не. Какво е станало?

— Тя ми каза някакви налудничави неща, но...

— Какви неща?

— За нас, за Джон Милтън и съдружниците му.

— О, Кевин, не позволявай това да те разстройва. Не и днес, когато имаме повод да сме толкова щастливи — примоли му се Мириам. — Знаеш, че тя е много болна, психически болна.

— Не знам, аз... Каква е тази синина на врата ти?

— Това не е синина, Кевин. — Тя се обърна да се погледне в огледалото в антрето. — Май ще трябва да го напудря.

— Как така не е синина?

— Смукано е, Кев — отвърна тя и се изчерви. — Вампир такъв! Но няма нищо, не се притеснявай. Хайде, хвърли си един душ и се преоблечи. Вече умирам от глад.

Той не помръдваше.

— Кевин? В антрето ли ще стоиш цяла нощ?

— Трябва да си поговорим, Мириам. Не знам какво става, какво е ставало, но кълна се, не помня да съм ти правил такова нещо.

— Нищо особено не е станало, глупчо. Ти беше разсеян от напрежение и се безпокоеше за делото. Разбираемо е. Момичетата ми казаха, че в началото ще се чувстваш така. Просто не беше на себе си. Това забравяше, онова забравяше... Същото са преживели и Тед, и

Дейв. Но щом се изпълниш с доверие в себе си и се утвърдиш като адвокат, ще ти мине. Ама какъв старт направи, а? Моят голям нюйоркски адвокат! — добави и го прегърна. — А сега, хайде да се приготвяме. — Тя се отдели от него. — Отивам да се гримирам.

Той я проследи с поглед, после тръгна след нея. Спря се пред дневната и се замисли за случката с Хелън Скоулфийлд в коридора. След това влезе и отиде да погледне картината ѝ.

Но нея я нямаше на стената, нямаше я и на пода.

— Мириам? — Не му се обади и той zakрачи бързо към спалнята; завари я до тоалетната масичка. — Мириам, къде е картината на Хелън?

— Къде ли? — Тя извърна лице от огледалото. — Просто не можех да я гледам повече, Кевин. Тя беше единственото потискащо нещо в апартамента. Момичетата също се съгласиха с мен, че беше много любезно от наша страна да я държим толкова дълго време окачена.

— Добре, къде е сега? В килера ли?

— Не, няма я — отвърна Мириам и отново се обърна към огледалото.

— Няма я? Как така я няма? Къде си я прибрала? Да не си я изхвърлила?

— Не, не бих го направила. Тя все пак е произведение на изкуството и колкото и да не е за вярване, има хора, които обичат неща от този род. Норма знае една галерия във Вилидж и там я приеха. Решихме, че ако се продаде, ще изненадаме Хелън с добрата новина. Това ще повдигне духа ѝ.

— Коя е тази галерия?

— Не знам името ѝ, Кевин. Норма го знае — отвърна тя с известна досада в гласа. — Какво толкова си се загрижил за картината? И твоята, и моята майка са на мнение, че е ужасно да държим такава вещь в дневната.

— Кога я е занесла? — попита той настойчиво.

Мириам отново се обърна да го погледне.

— Е, ясно колко си бил наблюдателен напоследък! Преди два дни, Кевин. Картината я няма от два дни.

— Наистина?

Тя стисна устни и поклати глава.

— А сега ще почваш ли да се къпеш и преобличаш?

— Какво? О, да... да. — Той започна да се съблича.

— Много е вълнуващо, нали? Името ти ще се споменава във вестниците и по телевизионните канали в цялата страна. Сигурна съм, че Ротбърг ти е много благодарен, а?

— Ротбърг?

— Да, Кевин, Ротбърг. Мъжът, когото защитаваше. — Тя се разсмя. — А навремето ми разправяше колко били разсеяни преподавателите ти...

— Не, Мириам. Ти не разбираш — отвърна той, пристъпвайки към нея. — Аз спечелих, защото свидетелката даде показания, напълно противоположни на първоначалните й, и аз още не мога да проумея защо. Научих го едва когато се изправи пред съда. Господин Милтън ми изпрати бележка с точните въпроси, които трябваше да й задавам. Той е знаел, че тя ще говори друго. Знаел е!

— Така ли? — усмихна се Мириам. — Ами затова той е господин Милтън!

— Какво?

— Затова той е шефът, а ти, Тед и Пол сте само съдружници.

Кевин я изглежда — тя говореше като невръстно момиченце.

— Не се безпокой — продължи Мириам и пак се обърна към огледалото. — Един ден и ти ще бъдеш точно като него. Ще бъде прекрасно, нали? — Тя присви очи, сякаш се взираше в кристална топка, а не в огледало. — Ще си имаш собствена фирма „Кевин Тейлър и съдружници“. Ще изпращаш някой от съдружниците ти да открива нов, обещаващ талант точно както господин Милтън изпрати Пол да те повика, защото дотогава ти вече ще си го набелязал.

— Ще съм го набелязал ли? Кой ти пусна тази муха в главата?

— Никой, глупчо. Е, вярно, онзи ден на обяд Джийн и Норма ми подхвърлиха нещо от този род. Казаха, че тъкмо това искал господин Милтън да се случи. — Мириам отметна глава назад и започна да изрежда: „Дейв Котайн и съдружници“, „Тед Маккарти и съдружници“ и „Кевин Тейлър и съдружници“. Вие четиримата ще завладеете града. Господин Милтън ще започне с нови съдружници, разбира се, и преди да се усетите, в града няма да има нито един подсъдим, който да пожелае да отиде в друга фирма освен в някоя от вашите.

Тя пак се разсмя, след това стана и се обърна към него:

— Кевин, няма ли най-после да влезеш под душа?

Той се замисли за миг и се приближи до нея.

— Чуй ме, Мириам. Тук става нещо странно. Още не знам какво точно, но може би Хелън Скоулфийлд съвсем не е откачила, както всички си мислим.

— Какво? — Тя бързо се отдръпна от него. — Кевин Уингейт Тейлър, ще престанеш ли с този разговор и ще влизаш ли да се къпеш? Казах ти, че ми прималаява от глад. Ще те чакам в дневната. Ще седна на пианото, но се надявам да си се приготвил, преди да съм изсвирила целия концерт. — И тя го остави да стои гол до тоалетката.

Кевин се обърна и се погледна в огледалото. Отразеният му образ го подсети за еротичните му сънища. Но наистина ли бяха сънища? Защото за Мириам не бяха. За нея всичко беше действителност. Действителни бяха и синините по краката ѝ.

Ами как да си обясни твърденията ѝ, че са се любили, а той не помни нищо? Никой не е чак толкова разсеян. Или тя полудяваше, или той.

„... Но ако той вече ѝ е направил бебе — спомни си думите на Хелън Скоулфийлд, — тогава е много късно.“ „Той“? Кого имаше тя предвид?

Кевин се дръпна от огледалото. Възможно ли е да има нещо вярно във всичко това?

„Ние не губим“ — му беше казал Пол. И тримата му колеги имаха един и същ надменен израз по лицата си.

„Ти спечели едно от делата му. И ти си негов вече — отново прокълтяха в ушите му думите на Хелън. — Проклет да си! Проклети да сте всички!“

Спомни си и колко странно се почувства, когато господин Милтън му каза: „Сега вече си истински съдружник на Джон Милтън.“

Той се приближи до огледалото и се погледна. Какво имаше предвид Хелън? Нима го виждаше променен? Отразеният му образ не му даде отговор, но самата мисъл, че си задаваше тези въпроси, беше плашеща.

Взе решение. Утре ще отиде при Бевърли Морган и ще разбере как е успял господин Милтън да я накара да промени показанията си.

Преди да излязат, той се обади и на своите, и на родителите на Мириам. По време и на двата телефонни разговора с нищо не се

издаде, че е потиснат. Единствената отрицателна нотка прозвуча в гласа на майка му, когато му каза:

— Сега, след като приключи с това сериозно дело, Кевин, гледай да отделяш повече време за Мириам. Долавям, че възбудата ѝ е стигнала върхната точка.

— В какъв смисъл, мамо?

— Не е естествено човек да е непрекъснато в приповдигнато настроение. Просто майчин инстинкт, Кевин. Вълнението и е направо неудържимо. Може би се престарава в желанието си да ти се хареса. Арлин е на същото мнение, Кевин, само че не иска да ти го каже, за да не излезе, че като тъща се бърка в личния ви живот.

— Но тя ми каза, че намира Мириам за много щастлива.

— Знам. Аз също не казвам, че не е щастлива. Просто... обръщай ѝ повече внимание.

— Добре, мамо.

— И отново те поздравявам, синко. Сигурна съм, че постигна това, което винаги си искал.

— Така е. Благодаря ти.

Беше убеден, че майка му не греши по отношение на жена му. Вярно, Мириам беше станала друга, но промяната бе настъпила толкова бързо, че наистина трябваше да го плаши. Не беше обръщал внимание какво става, защото сам бе искал толкова много да има всичко това: богатството, лукса, престижа. Та кой не би го искал? Той бе довел Мириам тук, той я бе изложил на тези изкушения. До голяма степен това, което ставаше, което бе вече станало, беше по негова вина.

Изведнъж се завъртя рязко на пети, сякаш някой го потупа по рамото.

— Аха. — Погледът му падна върху терасата. Отново се запита защо Ричард Джафи бе сложил край на живота си. Какво значеха думите на Хелън: „Само Ричард имаше съвест“?

— Чакам те, мили — извика Мириам.

— Идвам.

Те излязоха от жилищната сграда, пред която ги чакаше поръчаното такси, и отидоха в „Рензо“ — първокласен модерен италиански ресторант.

Кевин се опита да пропъди грижите си, но му направи впечатление колко по-различно се държеше Мириам от вечерта, когато празнуваха в „Брамбъл Ин“ победоносната му защита на Лоуис Уилсън. Нямаше я загрижеността ѝ дали наистина клиентът му беше виновен или не. Вярно, този път тя знаеше малко или почти нищо за това дело и затова не можеше да има въпроси или коментари за хода на процеса.

Трябваше да признае, че тя изглеждаше много красива в новия си яркочервен тоалет — тесен панталон и плетена блуза. Блузата беше пресечена над гърдите с ширит от перли. Пак носеше по-силен грим отпреди, но му се стори, че без ружа и червилото щеше наистина да изглежда бледа.

Не вярваше, че толкова ще ѝ хареса ресторант от рода на „Рензо“, а още по-малко, че ще го избере точно за този случай. Заведението беше ярко осветено, със стени, облицовани с огледала. Независимо от лошото време беше претъпкано и масите като че ли бяха една върху друга.

Мириам се показваше далеч по-словоохотлива в сравнение с вечерта в „Брамбъл Ин“, или по-точно — докато живееше в Блайтдейл. Как е могъл да не забележи досега тази коренна промяна? Вътрешно се укори, задето бе запълвал времето си предимно с работа. Изненада се, че тя познава толкова много хора и че много хора я познават — от салонния управител до келнерите. Някои от редовните клиенти също ѝ кимаха и ѝ се усмихваха. Тя и момичетата често обядвали или вечеряли тук, когато той бил погълнат от работата си, поясни Мириам.

Но забеляза също, че вниманието ѝ се разкъсваше между него и хората, които влизаха, кой с кого седи на една маса, какво са си поръчали другите. Колко различна беше тази вечер от интимната обстановка със свещи в „Брамбъл Ин“, помисли си той. На нея обаче това като че ли не ѝ правеше впечатление, или поне не го показваше.

Дори и в любенето им, след като се прибраха, имаше нещо различно. Тя прояви нетърпеливост, настоятелност и претенции. Въртеше се и се извиваше под него, после поемаше водеща роля, насочвайки ръцете му там, където тя искаше да я докосва по-агресивно. Той почти загуби интерес, започна да се чувства като мъжка проститутка, като някой, когото използват да достави удоволствие само

на другия. Нямаше го някогашното чувство за съобразяване, взаимност, сливане в едно.

А след като свършиха, тя пак изглеждаше незадоволена и разочарована.

— Какво ти става? — попита я той.

— Уморена съм. Май попрекавих с виното — каза и му обърна гръб.

Той остана да лежи замислен, страхувайки се да затвори очи, да не би ако ги затвореше, нещо... някой да дойде. Най-подир заспа, но се събуди към четири сутринта и видя, че тя не е до него.

Ослуша се и чу шумове, идващи от предната част на апартамента. Стана бързо и облече халата си. Лампите в дневната и антрето светеха. Пак ли беше поредният му еротичен епизод? Наистина ли беше буден, или сънуваше? Запристъпва бавно, с разтуптяно от мрачно предчувствие сърце и видя Мириам да стои на прага на отворената входна врата и да гледа навън. Долови гласове.

— Мириам, какво се е случило?

— Ами Хелън... — обърна се тя към него.

— Какво? — Той бързо отиде до вратата и надникна в коридора. Норма и Джийн също бяха по халати.

— Какво е станало?

— Почнала е да буйства — поясни Норма. — Намушкала с ножица ръката на госпожа Лонгчамп.

— Сериозно?!

В този момент вратата на Скоулфийлдови се отвори и двама санитарии от болницата „Белвю“ изнесоха Хелън на носилка с колела. Беше здраво вързана за нея. Непосредствено след тях излязоха Пол, Дейв и Тед. Хелън трескаво въртеше глава ту на едната, ту на другата страна, сякаш отказваше да приеме това, което ставаше с нея. Кевин се втурна към Пол.

— Беше ужасно — заговори Пол. — Тя просто стана от леглото и нападна болногледачката. За щастие не я нарани сериозно, но си знаех, че не биваше да я задържам вкъщи. Дадох ѝ успокоително, но още не ѝ е подействало.

Вратите на асансьора се отвориха и санитарите избутаха вътре носилката. Пол се обърна към Дейв и Тед:

— Не е нужно да идвате. Късно е. Аз ще се оправя.

— Сигурен ли си, че се чувстваш добре? — попита го Тед.

— Не се безпокойте. Вървете да си доспите. Утре ще говорим.

Той влезе в асансьора и застана до носилката. Санитарите я изместиха малко, за да му направят място и тогава Кевин видя лицето на Хелън. Тя срещна погледа му и отвори широко очи. После изведнъж нададе силен писък. Беше остър, пронизителен писък, от който той потрепери. Дълго след като вратите се затвориха и асансьорът потегли надолу, Кевин чуваше как кресливият ѝ вой постепенно заглъхва под етажите.

— Знаех си, че ще се стигне дотук — отбеляза Дейв и тръгна да се прибира.

— Много жалко — рече Тед и заклати глава. — Хайде, Джийн.

— Идвам.

Трите жени се разделиха с прегръдки пред апартамента на Кевин и Мириам и Норма и Джийн последваха съпрузите си. Кевин остана загледан след тях.

— Кевин?

Той обърна глава към Мириам, после хвърли поглед към вратата на Скоулфийлдови. Зачуди се къде ли е болногледачката. Ако е била прободена в ръката, защо никой не се погрижи и за нея? Тръгна към апартамента.

— Кевин, какво правиш? Къде отиваш? Кевин?

Той почука на вратата и се послуша. Не чу нищо — ни шум, ни глас. Натисна звънеца.

— Кевин? — Мириам излезе в коридора.

Пак не чу нищо. Обърна се към Мириам.

— Те излъгаха.

— За кое?

Той я подмина и се върна в апартамента им.

— Кевин? — Мириам го последва.

Кевин влезе направо в спалнята и седна на леглото. Погледна ръцете си и се опита да свали златния си пръстен, но пръстът му беше толкова подпухнал, че щеше да се наложи да среже пръстена.

— Кевин, какви ги приказваше? Не я ли видя в какво състояние беше?

— Всички лъжат. Узнали са какво ми каза тя. Болногледачката ги е уведомила.

Мириам поклати глава.

— Държиш се много странно, Кевин. Това ме плаши.

— Би трябвало. — Той стана и свали халата си. — Не очаквам да разбереш за какво ти говоря, Мириам. Имам предвид нещо, което ще осъществя утре. Засега не мога да направя друго, освен да си легна отново.

— Много добра идея — отвърна Мириам и отиде да загаси лампите.

На сутринта Кевин се обади в кантората си и съобщи на Даян, че няма да идва.

— Имам нужда от почивен ден — допълни той.

— Напълно разбираемо. Господин Милтън също няма да идва днес. Ужасно е това, което се е случило с госпожа Скоулфийлд, нали?

— О, вече знаеш?

— Да. Господин Маккарти ми се обади рано сутринта. Може би е за нейно добро. Вероятно там ще могат да ѝ помогнат.

— О, не се и съмнявам — отвърна Кевин; не вярваше Даян да е доловила саркастичния му тон.

Той облече палтото си, но Мириам не го попита къде отива, а и той не счете за нужно да я уведоми. Тя и без това не проявяваше особен интерес. Вече тръгваше, когато се обадиха Норма и Джийн и трите веднага започнаха да кроят планове как да се повеселят.

— Така де — чу той Мириам да казва, — снощното преживяване беше толкова потискащо.

— Виждам как преливаш от съчувствие — вметна Кевин, след като тя затвори телефона.

— Какво пък, Кев, ние нищо не можем да направим. „Белвю“ не е от местата, където човек може да позвъни по телефона от учтивост, а и не мисля, че ще има някакъв смисъл да ѝ изпращам цветя или бонбони.

— Няма смисъл, разбира се. — Тогава видя още една синина, този път над левия ѝ глезен. — Още едно петно ти е излязло — отбеляза той.

— Какво? — Тя погледна надолу. — А, да — рече и се изсмя късо.

— Не си ли обезпокоена? Пак ти казвам, вероятно е свързано с храненето ти или с нещо от този род.

Тя го изгледа продължително и се усмихна.

— Кевин, не бъди такъв паникьор. Не е нищо страшно. И преди ми се е случвало, особено преди периода ми.

— Но той не мина ли? — побърза да я попита той.

— Мина. — В очите ѝ заблещукаха лукави пламъчета, но неговото лице остана сериозно.

— Ще ти се обадя по-късно — каза и бързо излезе.

Слезе с асансьора до подземния гараж, качи се в колата си и се отпрати към северната част на града, за да говори с Бевърли Морган.

Беше ясен, студен зимен ден с тъмносиньо небе и облаци, които не помръдваха, сякаш бяха замръзнали върху него. Докато шофираше, Кевин прехвърли в ума си събитията от изминалите няколко месеца и се спря върху онези от тях, които го тревожеха и които, не можеше да не признае сега, ако искаше да бъде честен към себе си, умишлено бе пренебрегвал. Замисли се отново как така Джон Милтън и съдружниците му бяха научили такива подробности за него и Мириам още преди да се беше запознал с тях. Откъде Джон Милтън беше толкова запознат с делото срещу Лоуис Уилсън? И как да си обясни, че всичко беше изпитано докрай — като например красивият апартамент без наем, в който по случайност имаше клавесин и разни други неща, за които Мириам винаги е мечтала? Имаше ли нещо свръхестествено в тези съвпадения и щастливи случайности, или просто той вече развиваше параноя? Права ли беше Мириам? Наистина ли беше почнал да говори празни приказки, присъщи на душевноболен или депресиран човек? Може бе прекомерно се товареше с работа.

Положително трябваше да има логично обяснение на обрата в поведението на Бевърли Морган. А може би тя просто не му бе повярвала, защото е твърде млад. Ако беше така, значи и сега нямаше да му каже нищо повече, заключи той.

Кевин спря пред малката къщичка в Мидълтаун. Прозорците бяха тъмни, пердетата спуснати. Слабо десетгодишно чернокожо момче го изгледа подозрително от убежището на своята веранда, когато той слезе от колата и тръгна към входната врата на къщата на сестрата на Бевърли Морган.

Почука и зачака. Ехото от ударите му заглъхна, но никой не се показа. Почука отново, после отиде да надникне през един от прозорците.

— Те не са си вкъщи — подвижна момчето. — Заминаха с линейка.

— С линейка ли? — Кевин веднага тръгна към съседната къща; момчето отстъпи назад, изплашено от бързите му крачки. — С госпожа Морган ли се е случило нещо?

— Тя се напи и падна по стълбите — отвърна малкият и забута мъничка метална пожарна кола по разядения дървен парапет на верандата.

— А, ясно. Значи са я откарали в болницата, а?

— Аха. Майка ми също отиде. Закара я сестра й Черил.

— Така ли? В коя болница отидоха?

Момчето сви рамене.

— Вероятно тук има само една болница — изрече гласно мисълта си Кевин. Той забърза обратно към колата си и потегли. На първото кръстовище видя упътване за болницата „Хортън Мемориал“ и отпраши натам с най-високата позволена скорост.

Възрастната жена с миловидно лице и розова престилка в приемната нямаше никакви сведения за пациентка на име Бевърли Морган.

— Може би е все още в спешното отделение — добави тя като единственото възможно обяснение. Упъти го и той се втурна по дългия, широк коридор.

Изненада се на оживлението. Дали градът ще е малък или не, спешните отделения винаги бяха еднакво натоварени, помисли си Кевин. Медицински сестри влизаха и излизаха от една стая в друга. Съсредоточен стажант-лекар сверяваше по закачения на стената картон симптомите на пациент, който му изреждаше една медицинска сестра. Никой не обръщаше внимание на Кевин. Той мярна две чернокожи жени пред вратата на стаята за изследване срещу спешното отделение, които си говореха тихо, и се запъти към тях.

— Извинете.

Жените се обърнаха и го изгледаха с любопитство.

— Тук ли е Бевърли Морган?

— Да, тук е. Вие кой сте?

— Аз съм Кевин Тейлър, адвокат. Защищавах Стенли Ротбърг.

— Е, сега пък какво искате от сестра ми? Тя нали вече каза всичко в съда?

— Как се чувства? — усмихна се той.

— А, ще се оправи — захили се сестра й, — ама ако ще остава да живее при мен, нещата ще трябва да се променят.

— Сигурно — кимна Кевин и стрелна с поглед другата жена, която го зяпаше така, сякаш пред нея стоеше напълно смахнат човек.
— Как мислите, дали ще мога да поговоря с нея няколко минути?

— Ами то, както виждам, ще има да чакаме цяла вечност, докато я настанят в някоя стая, тъй че защо не. Само че тя още не е изтрезняла напълно — отвърна сестрата на Бевърли.

Кевин обаче нямаше време за губене и влезе в отделението.

Бевърли лежеше на кушетка, покрита до брадичката с тънко одеяло. Главата й беше превързана с бинт, от дясната страна на челото й бе избило кърваво петно. Тя гледаше в тавана. Сестра й и съседката влязоха след него и застанаха до вратата. Кевин бавно се приближи до Бевърли.

— Бевърли? Как се чувстваш?

Тя примигна, но не отмести поглед.

— Аз съм Кевин Тейлър. Искam да говоря с теб... ако е възможно, макар че процесът приключи. Бевърли?

Жената леко помръдна глава.

— Тя е още много пияна, господине. Дори не знае къде се намира. Преметнала се презглава по стълбите. А аз късно я намерих да лежи там. Пак късмет, че е жива.

— Бевърли — продължи Кевин, подминавайки думите на сестра й. — Съзнаваш, че съм тук, съзнаваш, че съм аз. Трябва да говориш с мен, Бевърли. Знаеш, че е важно.

Тя извърна още малко глава и го погледна.

— Той ли ви изпрати? — попита го със сипкав глас.

— Кой? Господин Милтън ли?

— Той ли ви изпрати? — повтори тя. — Защо? Какво иска още?

— Не ме е изпратил той, Бевърли. Дойдох по собствено желание. Защо промени показанията си, Бевърли? В съда ли каза истината, или на мен, когато дойдох да се срещна с теб в дома на сестра ти?

От начина, по който го гледаше, Кевин си помисли, че е безсмислено да настоява.

— Не ви ли е изпратил той? — ненадейно попита тя.

— Не. Сам реших да дойда — повтори Кевин. — Не знаех, че ще промениш разказа си, докато не започнах да ти задавам въпросите в съда. Но не ти повярвах, Бевърли. Въпреки че ти ми помогна да спечеля делото, изобщо не ти повярвах. Ти излъга, нали?

От кървясалите очи на Бевърли потекоха сълзи.

— Ей, господине, к'во правите със сестра ми?

— Нищо! — рязко отвърна той, сякаш се скара на двете жени до вратата, после се обърна към тях. — Налага се да получа някои отговори от нея. Това е много, много важно. Бевърли, ти излъга, нали? Нали? — настоя да узнае той.

— Господине, я си вървете! — не отстъпи сестра й.

Бевърли кимна.

— Така си и знаех. Но защо? Защо излъга? Как те накара той да излъжеш?

— Той знае — прошепна тя.

— Какво знае?

— Господине, оставате я на мира.

— Какво знае? — повтори Кевин.

Устните й започнаха да мърдат. Той се наведе над нея. Тя шепнешком направи признанията си в ухото му, сякаш се изповядваше пред свещеник. После извърна глава.

— Но той откъде знае тези неща? — запита се на глас Кевин. Жената не направи опит да му отговори, но и не му беше нужно. Отговорът беше в сърцето му.

* * *

Странно беше пътуването му обратно към града. През цялото време бе тъй вгълбен в мисли, че нямаше спомен как е шофирал. Когато изведнъж видя, че приближава моста „Джордж Вашингтон“, изпита чувството, че е бил телепортиран дотук. Сви рамене — кой знае, може и да е бил. Къде е границата между реалността и илюзията? Какво е вълшебно и какво не е? Какъв е господин Милтън — човек, който действа хитро, подмолно и безмилостно... или нещо повече?

Как господин Милтън е научил, че Бевърли Морган таи грехове в сърцето си, че е крадяла от майката на Максин Шапиро, докато се е

грижила за старата дама след удара ѝ, и че е правила същото и при Максин, като е отмъквала бижута, дребни пари, ограбвайки един вид мъртъвци, както сама е охарактеризирала постъпките си, тъй като за нея и двете били в прегръдката на смъртта. Веднъж узнал тези неща, колко лесно му е било да я изнудва, заплашвайки я, че ще бъде главната заподозряна, и то не че случайно е убила Максин от нехайство, породено от алкохолизма ѝ, а съвсем преднамерено и обмислено. Максин знаела какво върши и какво е вършила, както го е узнала и майката на Максин, Бог да прости и двете.

Твърде много се оказал и дигиталинът при аутопсията. Съдебният лекар щял да си премълчи, стига да нямал специален повод да установи наличието му. Без съмнение тя била пратила старата дама на оня свят, като се опазила да не бъде разкрита.

Кевин чу всичко това, но за разлика от истинския изповедник той не ѝ даде никаква надежда за изкупление, тъй като в момента се питаше дали има някаква надежда за собственото му изкупление.

Но сега нямаше време да мисли за себе си. Предупреждението на Хелън Скоулфийлд се отнасяше за Мириам, а не за него. Хелън му беше казала, че същото, което се е случило със съпругата на Ричард Джафи, ще се случи и с Мириам. Доколко ли от това, което той чувстваше и знаеше, е знаел и Ричард Джафи?

Сега, когато любопитството му към фирмата и съдружниците взе връх, Кевин реши да отиде в канторите им и сам да направи проучване. Имаше представа къде да търси и знаеше, че трябва да намери нещо повече по въпроса, нещо по-солидно, с което да продължи, за да може да го сподели с Мириам и с който и да е друг.

Даян се изненада, като го видя.

— О, те всички си тръгнаха вече, господин Тейлър. Всъщност господин Маккарти току-що излезе.

Кевин знаеше. Беше видял Тед да излиза от сградата, но остана в колата, за да не се срещнат.

— Няма значение. Аз просто исках да поразчистя някои книжа и да потърся нещо.

Секретарката се усмихна, после тъжно поклати глава.

— Научихте ли последните новини за госпожа Скоулфийлд?

— Не. Почти цял ден бях извън града. Какво е станало?

— Изпаднала в безсъзнание — поясни тя шепнешком. — Не реагираща на нищо. Изглежда, ще я подложат на електрически шок.

— Аха. Много неприятно. Господин Скоулфийлд още ли е при нея в болницата?

— Да. Ще имате ли нужда от нещо, господин Тейлър? Днес Уенди си тръгна по-рано.

— Не, от нищо — отвърна той и влезе в кантората си. Видя на бюрото си нова папка и бележка върху нея. „Кевин, това е друго дело за теб. Ще говорим за него днес. Дж. М.“ Естествено, господин Милтън не е възнамерявал да го обсъжда по-рано от утре. Той отвори папката и зачете първата страница.

Елизабет Портър, четирийсет и осем годишна, собственичка и управителка на пансион за стари хора, и Бари Мартин, четирийсет и пет годишният ѝ помощник и любовник, са арестувани под обвинение в убийството на четирима старци, за да се възползват от социалните им осигуровки. И четирите жертви били заровени в двора на пансиона. Кевин трябваше да представлява и защитава помощника, който сега очевидно искаше да обърне доказателствата срещу бившата си любовница, за да спаси собствената си кожа.

Събраният в папката материал включваше описанието на всяко отделно убийство, кои са жертвите, откога са се извършвали убийствата, миналото на хазайката, както и миналото на помощника ѝ. На Кевин още веднъж му направи впечатление, че изчерпателните, подробни доклади са напълно завършени и готови за незабавна работа. Това раздуха огъня на подозрението му и той отиде в юридическата библиотека. Щракна ключа за лампите. Неоновото осветление примигна и освети дългото тясно помещение, чиито стени бяха покрити с библиотечни полици. Компютърът се намираше вдясно от него. Той придърпа един стол, седна зад клавиатурата и включи машината. Екранът проблесна, изпиука и се освети.

Секретарките си държаха до клавиатурата шаблон за бърза и лесна справка. След като го проучи, Кевин разбра точно кои клавиши да натисне, за да изведе на екрана справочника с файлове на твърдия диск на компютъра. Искаше да прегледа миналите дела, един вид историята на фирмата. Видя, че делата бяха систематизирани по името на адвоката, който ги е водил. Тъй като Пол беше първият, постъпил на работа във фирмата, Кевин започна с него.

Изчете всичките му преписки набързо, обръщайки най-много внимание на клиентите и изхода на процесите. После се прехвърли на делата на Тед и накрая — на тези на Дейв.

Колкото повече четеше, толкова повече в него се затвърждаваше едно убеждение, за което дълбоко в сърцето си знаеше, че е истина. Всеки клиент, защитаван от „Джон Милтън и съдружници“, беше или виновен и получил по-леко наказание или условна присъда, или тежко провинен и напълно оправдан чрез маневриране през законите. Не можеше да се каже, че „Джон Милтън и съдружници“ е губила или слабо е водила някое от делата си.

Нищо чудно, че тримата съдружници изглеждаха толкова наперени, когато му казаха: „Ние не губим“, заключи той в себе си. Те знаеха. Те не губеха.

Кевин откри, че вече и неговото име е в списъка и изведе файла си. Остана като гръмнат, когато видя описанието на делото срещу Лоуис Уилсън. Но какво прави сред техните файлове? Тогава той още не работеше тук! Разбира се, тук беше и делото срещу Ротбърг, както и предстоящото дело за старческият пансион.

Но онова, от което кръвта нахлу в лицето му, беше откритието, че изходът от това дело беше вече написан. На какво може да се дължи това — просто на увереност или на нещо друго? Да не би да оплеска работата ли? Или пък обвинението щеше да изложи факти, за които те нищо не знаеха? Щеше да мине доста време, преди делото да бъде представено в съда. Как е възможно вече да е написан изходът му?

Кевин се облегна назад и се замисли. После се пресегна и отново изведе справочника на файловете. Една дума се наби в очите му: „Предстоящи“.

Извика файла на екрана и зачака напрегнат. Зачете бавно, отбелязвайки датите. Сърцето му биеше до пръсване, когато прегледа първата страница. Не можеше да повярва на очите си.

„Джон Милтън и съдружници“ имаше списък за съдебни дела за повече от две години напред, съставен от престъпления, които тепърва щяха да се извършват!

ГЛАВА 13

— Ще тръгвам вече, господин Тейлър — уведоми го Даян.

Изведнъж я видя на вратата на библиотеката. До такава степен бе погълнат от онова, което бе видял на екрана на компютъра, че не беше чул стъпките ѝ по коридора. Макар гласът ѝ да прозвуча тихо, той така подскочи и рязко се обърна, сякаш излезе от кожата си. Красивата секретарка му се усмихна невинно — по нищо не личеше да го е заподозряла какво търси в компютъра. А може и да не знаеше нищо. Може би никой от тях не знаеше, предположи той наум.

— О, да, Даян. И аз потеглям след малко.

— Не е нужно да бързате, господин Тейлър. Нагласих вратата да се заключи, след като излезете оттук.

— Благодаря ти. Между другото, къде беше господин Милтън цял ден?

— Имаше срещи на различни места в града, но го държахме напълно в течение на работата тук, включително и за състоянието на госпожа Скоулфийлд. Но утре със сигурност ще бъде в кантората и тогава ще се видите — добави тя.

— Разбира се. Приятна вечер!

Той я изчака да излезе и едва тогава се обърна отново към екрана. Никой не би повярвал на това, ако не го види с очите си, рече си той, затова се залови да разпечата файла „Предстоящи“. Когато обаче зададе съответните команди с клавишите, на екрана се появи съобщение: „Файлът не е форматиран за принтер.“ Тъкмо зададе нови команди, за да го форматира, и екранът изведнъж потъмня. Той отново извади на екрана справочника с файловете и натисна клавиша, за да изведе „Предстоящи“, но този път на екрана се появи съобщение, изискващо да въведе парола.

Как е възможно, почуди се той. Как можа веднъж да го изведе, без да знае кода, а втори път да не може? Компютърът почваше да му прави спънки, сякаш и той беше част от тази... дяволска работа.

Кевин рязко отдръпна пръстите си от клавишите така, като че ли щяха по някакъв начин да му направят нещо, но екранът продължи да свети и по нищо не личеше, че е в състояние да му навреди. Поклати глава. Лудост, заключи той. Параноята му се развиваше бързо. Без да се бави повече, изключи компютъра, излезе от библиотеката и отиде в кантората си, за да се обади вкъщи.

След четвъртото позвъняване се включи телефонният секретар на Мириам, чийто нежен, но непознат глас помоли който се обажда да остави името, телефонния си номер и съобщение. След къс смях, добави: „Благодаря ви“, и се чу сигналът. Кевин задържа слушалката до ухото си, заслушан в тихото бръмчене от въртящата се лента на записващото устройство. Защо Мириам не говореше с предишния си глас, ами с такъв един вял, плосък, като на разсеян, слабо заинтересован човек? Да не би досега да се е намирал под някаква магия, магия, която се е развалила в мига, в който се е почувствал виновен за нещата, които вършеше?

Студени капки пот избиха по челото и врата му. Бавно постави слушалката на мястото ѝ, без да остави съобщение. Къде може да е Мириам? Пак ли горе, в онзи апартамент? Може би е с него? С какво толкова той завладяваше жените и защо другите съдружници не го забелязваха или ако го забелязваха, защо не обръщаха внимание? Те и тримата бяха толкова сведущи и умни — положително знаеха какво става, както вече знаеше и той. Не можеше да им вярва. На нито един от тях не можеше да вярва, особено на Пол, който го доведе тук и позволи собствената му жена да бъде затворена в „Белвю“.

Какво обаче щеше да прави той с това, което бе разкрил? Замисли се за миг, погледна часовника си и разлисти тефтерчето си с телефонни номера. Набра номера на кантората на областния прокурор. Обади се администраторката в приемната и той поиска да говори с Боб Маккензи. Свързаха го със секретарката му.

— Той тъкмо си тръгва — уведоми го тя. — Ще запиша да ви се обади още утре сутринта.

— Не! — почти извика той в слушалката. — Трябва да говоря с него още сега. Спешно е. Моля...

— Един момент.

От това, което чуваше, предположи, че секретарката е затиснала с длан мембраната, а Боб Маккензи стои до нея.

— Добре — каза тя след малко. — Веднага ви свързвам с господин Маккензи.

След миг чу гласа му:

— Кевин, какво има?

— Разбрах, че си тръгваш, но повярвай ми, Боб, нямаше да съм толкова настоятелен, ако въпросът не беше особено важен.

— Да, наистина бях на път за вкъщи. За какво става дума?

— За всяко дело, което си водил срещу заподозрян, представляван от съдружник на Джон Милтън. И не само ти, но и всеки твой колега от прокуратурата — отвърна Кевин съвсем шепнешком. — Уверявам те, няма да съжаляваш, ако се видим.

— За колко време можеш да стигнеш дотук? Защото бързам да се прибирам.

— След двайсет минути.

Настъпи кратко мълчание, преди Маккензи да отговори:

— Добре, Кевин. Дотогава всички ще са си отишли, затова влизай направо. Кантората ми е третата врата вляво.

— Добре. Благодаря.

Кевин затвори телефона и се втурна да излиза, като междувременно изключваше всички лампи след себе си. Преди да затвори входната врата, се обърна и погледна тъмния коридор. Вероятно беше плод на развихреното му въображение, но му се стори, че под вратата на библиотеката се процеждаше слаба светлина, светлина като от компютърен екран. Беше сигурен, че е изключил компютъра, затова го отдаде на силно развитата си фантазия и продължи по пътя си.

Когато каза на Маккензи „след двайсет минути“, не предвиди натовареното движение във върховия час на деня. Едва след четирийсет минути спря на определения за прокуратурата паркинг. Остави колата и забърза към фойето и асансьора. До такава степен нямаше търпение да се срещне с Маккензи, че и през ума не му мина мисълта как щеше да представи онова, което бе видял и вярваше, че е истина. Когато стигна до вратата на кантората на заместник-прокурора, тази мисъл го разтърси и ръката му застина върху бравата.

„Той ще помисли, че съм луд — рече си Кевин. — Няма да повярва на нито една моя дума. Но аз трябва да го кажа на някого, на някого, който ще обърне внимание и ще поиска да предприеме

разследване. Имаше ли някой по-подходящ от този, когото «Джон Милтън и съдружници» толкова пъти бяха сразявали и поставяли в неловко положение?» Кевин отвори вратата и влезе. В приемната лампите светеха, но бюрото на администраторката беше празно. Бързо продължи към третата врата вляво и я отвори.

Маккензи стоеше до прозореца, загледан в града, с ръце на гърба. Когато чу вратата да се отваря, високият като върлина заместник-прокурор бързо се обърна и повдигна вежди. Кевин забеляза, че сега лицето на Маккензи е по-удължено и по-мрачно, а очите му похлътнаха и по-тъжни от друг път.

— Извинявай, но попаднах на задръстване.

— Предположих го. — Той погледна часовника си. — Добре, давай по-бързо, ако обичаш. Обадох се на жена си, но бях забравил, че тази вечер ще имаме гости.

— Извинявай, Боб. Нямах да те безпокоя, ако...

— Седни, Кевин. Слушам те. Какво толкова те е подпалило? — Маккензи тръгна към стола си. Кевин седна и се облегна назад, за да си поеме дъх.

— Не знам откъде да започна. Дори до този момент не помислих как да ти представя нещата.

— Ами започвай направо по същество, Кевин. Подробностите ще обсъдим после.

Кевин кимна, преглътна и се наведе напред.

— Единственото, за което ще те помоля, е да ми дадеш шанс — започна той, вдигайки лявата си ръка като регулировчик — и не бързай да отхвърляш това, което трябва да ти кажа без колебание, ясно?

— Целият съм в слух — рече сухо Маккензи и отново хвърли поглед на часовника си.

— Боб, дойдох до заключението, че Джон Милтън е зъл човек със свръхестествени сили. Може би той не е човек, или по-точно, той е повече от човек. Най-вероятно е самият Сатана.

Маккензи само го гледаше, единствената му реакция беше да повдигне отново вежди. Това, че не прояви пренебрежение, нито се засмя, насърчи Кевин.

— Днес бях при Бевърли Морган. Знаеш ли, аз бях не по-малко от теб изненадан от показанията ѝ. Когато разговарях с нея преди процеса, тя отхвърли разказа на Ротбърг като неверен, дори му се

присмя. Изрази дълбока ненавист към него и нямаше никакво намерение да му помогне с нещо.

— Ами... кой знае, може след това да е почнала да я гризе съвестта. И двамата знаем, че се срещат свидетели на престъпления, които отказват да свидетелстват. Повечето си намират някакво оправдание — каза Маккензи и сви рамене. — А тя сигурно не е могла, когато се е стигнало дотам.

— Господин Милтън ми прати бележка миг преди да започна да я разпитвам. Той е знаел, че тя ще промени решението си.

— И ти смяташ това за свръхестествена сила?

— Не, не това. Казах ти, че днес се видях с Бевърли Морган. Беше претърпяла злополука... от пиянство. Паднала по стълбите и когато я потърсих в дома ѝ, вече бяха я закарали в болницата. Намерих я в спешното отделение и я попитах защо е променила показанията си. Дали защото си мислеше, че е пред прага на смъртта, или защото съвестта ѝ най-накрая е проговорила, но тя сподели с мен неща, които е вършила в миналото, Боб. — Кевин се надвеси над бюрото. — Каза ми, че убила болната майка на Максин Шапиро, след като старицата я хванала, че краде. Дала ѝ свръхдоза дигиталин. Никой не разбрал, никой не я заподозрял. След това започнала да краде и от Максин — по някое бижу, по малко пари...

— Значи е убила и нея, така ли?

— Не. Максин не е разбрала за кражбите ѝ или ако е разбрала, не е обърнала внимание. Стенли Ротбърг е убил жена си. В това съм убеден, както съм убеден, че и господин Милтън го знае. По-точно знам, че той е знаел, че ще я убие.

— Какво каза? — Маккензи се облегна назад. — Джон Милтън е замесен в това?

— В известен смисъл предполагам, че е замесен. Той знае потенциала на злото в сърцата ни — каза Кевин и се замисли за миг, после бързо вдигна поглед. — Отначало, след като получих преписката по делото срещу Ротбърг, помислих, че е допусната чиновническа грешка, но се оказа, че Джон Милтън е подготвил сведенията, преди Максин Ротбърг да е била убита. Знаел е, че ще бъде убита и че заподозреният ще бъде Стенли.

— Мисля, че си бил по-прав, когато си го помислил за чиновническа грешка — отбеляза с тих глас Маккензи.

— Не, и ще ти кажа защо съм сигурен във второто. Той не само знае какво ще направят злите хора, но знае и какви злини сме вършили и криели в сърцата си и ние. Той отишъл при Бевърли Морган и започнал да я изнудва. Разбрал какво е вършила и тя е решила, че стои лице в лице с някаква ужасна дяволска сила. Затова се подчинила и направила това, което той поискал от нея.

— И тя ти разказа всичко това днес в болницата?

— Да.

— Кевин, сам си се уверил, че тя се е напила и пострадала. Бях почти готов да отхвърля показанията ѝ, като представя доказателства, че е некадърна алкохолизирана болногледачка, но знаех, че ти ще го използваш, за да внушиш, че е убила по невнимание Максин Шапиро, затова не си направих този труд. Но какъв свидетел може да бъде тя срещу хора като Джон Милтън?

— Боб, фирмата „Джон Милтън и съдружници“ е печелила или се е справяла с всяко углавно дело, с което се е захващала — отвърна Кевин. — Ако проучиш внимателно съдебните протоколи, сам ще се убедиш. Ще ти направи впечатление и каква е клиентелата им... Повечето са виновни без капка съмнение, но присъдите им или са били намалени, или...

— Всеки адвокат на защитата ще се старае да постигне това, Кевин. Знаеш го.

— Или намират начини да заличат доказателствата.

— Само добрите адвокати на защитата, Кевин. Това им е работата. Ние сме наясно с това. Защо мислиш, че непрекъснато съм по петите на полицията? Защото толкова им е дошло до гуша от престъпност, че допускат грешки и мразят както мен, така и другите прокурори, задето им натякваме какво могат и какво не могат да правят.

— Знам това, знам — прояви нетърпение Кевин. — Но има още, Боб. На ония, особено на него, им прави удоволствие да свалят виновниците от бесилото. Той е истински защитник на дявола, адвокат на дявола, ако не и самият дявол.

Маккензи кимна и се измести напред на стола си.

— С какво друго можеш да подкрепиш този безумен разказ, Кевин?

— Дойдох тук направо от кантората. Преди това прегледах на компютъра всички дела на фирмата. Както вече ти казах, те нямат нито едно загубено дело. И аз фигурирам там, но не само с делото срещу Ротбърг, ами и с първото си наказателно дело, което водих на Лонг Айланд.

— За началната учителка, която тормозила сексуално деца ли?

Кевин го погледна остро.

— Накарах мои хора да направят някои проучвания за теб, Кевин. Трябваше да знам срещу кого заставам.

— Има нещо мистериозно във файловете на фирмата на господин Милтън. Едва ли не изпитах чувството, че съм работил за него, докато защитавах Лоуис Уилсън. Тогава си рекох: може и да съм.

— Не те разбирам.

— Дълбоко в сърцето си знаех, че тя е виновна, задето е милвала с подтекст малкото момиче, но съзнателно потиснах инстинктите си, за да атакувам слабите места на обвинението.

— Нали за това ти плащат — вметна сухо Маккензи.

— Да, но тогава не съзнавах, че са ме прослушвали за място в „Джон Милтън и съдружници“, фирма, която търси адвокати, готови да положат допълнителни усилия, за да оправдаят подсъдим, дори и да е виновен. Обаче онова, което ме поразил и изплашил най-много, беше един файл в компютъра им на име „Предстоящи“. Той съдържаха списък на престъпления, които ще се извършват през следващите две години, и на съответните клиенти.

— Предполагаеми престъпления?

— Не само предполагаеми, ами сигурни — кражби, изнасилвания, убийства, изнудвания, злоупотреби. Видях целия гамбит. Все едно четях описание на клас, завършващ Дяволски университет.

— Искаш да кажеш с имената на хората и деянията, в които ще бъдат обвинени?

— Да.

— Извади ли копие от това?

— Опитах се, но компютърът не изпълни командите, а после загубих файла и не можах да го изведа отново на екрана, но ако отидеш там...

— Виж какво, Кевин. Не се виждам как влизам в кантората на Джон Милтън със заповед за обиск, за да проверя компютърния му файл, изброяващ предстоящи престъпления. Във всеки случай, ако той притежава силата, каквато мислиш, че има, той ще го е изтрил, преди да съм отишъл, не е ли така?

Кевин кимна с нарастващо безпокойство.

— Съпругата на Пол Скоулфийлд се намира в „Белвю“ — бързо продължи той. — Онази вечер тя ме предупреди за някои неща, каза ми, че Джон Милтън е сатана и омагьосва всекиго, дори жените ни. Каза още, че той е виновен за смъртта на Ричард Джафи.

— Да не би да ти е казала, че той е бутнал Ричард Джафи от терасата?

— Буквално не, но Джафи се е чувствал отговорен за онова, което се е случило с жена му, както и за нещата, които е вършил като адвокат на Джон Милтън. По думите на Хелън Ричард се е оказал единственият, който е имал съвест.

— И всичко това си го чул от Хелън Скоулфийлд?

— Да.

Маккензи кимна и пак се измести напред, поставяйки дясната си ръка върху лявата.

— Днес Милт Крамер ми каза за нея. В правната общност вестите се разнасят бързо. Нервен срыв, нали?

— Това е само прах в очите.

— Искаш да кажеш, че всички са замесени — Дейв Котайн, Тед Маккарти и Пол Скоулфийлд?

— Вече наистина смятам така — кимна Кевин.

— Ами жените им?

— За тях не съм сигурен.

— Но определено изключваш съпругата на Пол.

— Знаеш ли, тя нарисова една картина... абстрактна работа, но ужасяваща... — Кевин млъкна.

Маккензи поклащаше леко глава и Кевин разбра, че губи.

— Кевин, хайде да го дадем по-кратко за момент и да направим преглед на това, което ми разказа дотук. Искаш ли?

— Боб, трябва да ме послушаш.

— Слушам те и както виждаш, нито ти се изсмях, нито повиках санитарите в бели престилки, нали?

— Така е.

— Добре. Ти си проучил нещата. Явно Бевърли Морган е излъгала, за да спаси главата си. Джон Милтън е знаел за нейните престъпления. Дали е узнал чрез свръхестествените си сили, или не, това тепърва ще се разбере. Може и сам да е направил някои разследвания. Знам, че има добри частни детективи. Нямаше как да не го открия... Ти си проучил историята на фирмата и си разбрал, че тя е много преуспяваща. Но нито едно от делата, които е спечелила, не е било чрез свръхестествена сила. Когато са имали възможност, адвокатите ѝ са се възползвали от процедурни грешки на полицията или са стигали до споразумения, или са печелили безспорно, когато са били поставяни под съмнение косвени доказателства. Прекъсни ме, ако мислиш, че някъде греша.

— Не, знам как изглежда всичко това на пръв поглед, но...

— Но си видял онзи файл в компютъра, който не си могъл да отпечаташ и да изведеш отново на екрана. Файлът с вероятните престъпления.

— Не с вероятните, а с точно определените.

— Казваш, че са точно определени, защото вярваш, че Джон Милтън е започнал да разследва случая с Ротбърг, преди Максин Ротбърг да е била убита, но в същото време признаващ, че отначало си помислил, че е станала някаква чиновническа грешка. Искаш да се позовеш на показания на жена, която в момента е в „Белвю“ с диагноза психически срив, или на показания на призната алкохоличка, която може, а може и да не е убийца и крадла... Кевин — Маккензи се наведе още по-напред, — защо просто не напуснеш фирмата? Върни се да практикуваш на Острова.

— Колко дела си водил срещу клиент, представляван от Джон Милтън? — попита го Кевин с възможно най-спокоен глас.

— Лично аз ли? Пет с твоето.

— И си изгубил всички, нали?

— Не поставям под съмнение загубите си. Причините бяха логични. Не действаше нищо свръхестествено. Виж какво, познавам отскоро Джон Милтън. Ти ме видя на един негов прием. И други прокурори са ходили на негови приеми. Шефът ни също. Повярвай ми, никой не е оставал с чувството, че Джон Милтън е обладан от дявола

или е адвокат на дявола, макар че на някои от прословутите му приеми се е стигало до непристойни прояви.

Кевин кимна, изпълнен с ужасяващото усещане за поражение. Изведнъж се почувства много изморен и много стар.

— Съжалявам, Боб. Щеше ми се да намеря начин да те накарам да разбереш за какво става дума.

— Ако наистина вярваш, че ти и жена ти сте обладани от някакъв сатанински дух, трябва да се махнете, Кевин.

— Така и смятам да направя, но исках да постигна нещо повече. Исках да спра това, защото и аз имах участие.

За първи път Маккензи се засмя.

— Де да можеха всички адвокати на защитата да изпитваха угризение на съвестта като теб. Така работата ни щеше поне малко да се улесни. — Двамата мъже впиха за миг погледи един в друг. — Аз не бих се ровил повече — добави след малко Маккензи. — Но виждам, че гледаш сериозно на тези неща. Познавам един човек, който би могъл да ти помогне, да те посъветва и обясни някои от тях, които смяташ, че си видял или преживял.

— Наистина ли? Кой е той?

— Мой приятел, или по-скоро приятел на баща ми. Пенсioniран свещеник е, отец Винсънт, който в уединението си се е посветил в изучаване и писане за окултните науки и по-специално за сатаната, струва ми се. Но съвсем не е от разните там ексцентрици. Според повечето познавачи работите му могат да послужат за научен материал, защото той освен това е и психиатър. Все още приема по някой и друг пациент, макар че наближава осемдесет години.

— Смяташ, че имам нужда от психиатър ли? — попита Кевин и като видя Маккензи да кима, додаде: — Всъщност не те укорявам.

— Не казвам, че си луд, Кевин. Но отец Винсънт може много да ти помогне. Сигурно ще те посъветва как да постъпиш, за да затвърдиш или опровергаеш теориите си и оттам да успокоиш съзнанието си — поясни Маккензи. — Нима е лошо?

— Не, предполагам, че не.

— В момента си особено чувствителен — продължи Маккензи и отново погледна часовника си. — Но аз наистина трябва вече да си вдигам чуковете.

— Добре. Благодаря, че ме изслуша. — Кевин му подаде ръка.

Маккензи стана и двамата се ръкуваха.

— Кевин, не ме разбирай погрешно. С удоволствие бих сразил „Джон Милтън и съдружници“. Те са много добри в това, с което се занимават, и съм съгласен с теб, че повечето от клиентите им, извършили престъпление, минават безнаказано, но такава е системата, а засега това е най-добрата система в града. Вероятно си заключил в себе си, че не е редно да одобряваш неща от този род... Случва се — сви рамене Маккензи. — Може би няма да е лошо да си помислиш да минеш на наша страна. Заплащането не е високо, но поне ще можеш да спиш по-спокойно.

— Може би — отвърна Кевин и понечи да си върви.

— Изчакай ме, ще тръгнем заедно.

Маккензи облече палтото си и взе чантата си за документи. Изгаси лампите и още веднъж Кевин се оказа последният, който напускаше кантора и след когото лампите се загасваха и вратите се заключваха.

— Къде живее този отец Винсънт? — попита Кевин, когато се качиха в асансьора.

— Във Вилидж — усмихна се Маккензи. — На улица „Кристофър“ едно, апартамент пет. Малкото му име е Рубън. Кажи му, че аз те пращам, ако му се обадиш.

— Може и да му се обадя — рече Кевин, макар че ентусиазмът му да направи нещо, беше спаднал.

Но още щом стигна до апартамента си и отвори входната врата, всичко се промени.

Мириам беше в антрето и го чакаше.

— Чух те, като пхна ключа в ключалката, и веднага дотичах — поясни тя.

Тя сияеше от усмивка, лицето ѝ пламтеше, очите ѝ светеха.

— Защо?

— Не исках да ти казвам, преди да съм сигурна, но днес се потвърди. Бременна съм. — И го прегърна, без да му даде време да продума.

— Какво каза? — Мириам стана, преди да му даде възможност да продължи. След като осмисли думите ѝ, Кевин я бе завел в гостната, за да разговарят, но едва започна, и тя сви ръце в юмруци и заби кокалчетата на пръстите в слепоочията си. — Аборт ли каза?!

— Не мисля, че бебето е мое — отвърна Кевин, доколкото можа спокойно. — И ако Хелън излезе права, в което не се съмнявам, то ще те убие.

— Хелън? Хелън Скоулфийлд ли? Боже мой, ти си луд! Ти си полудял. Допуснал си Хелън Скоулфийлд да ти увреди разума. Какви ти ги е наприказвала онази вечер? Как може да не е твое детето? С кого мислиш, че спя? Да не би Хелън да ти е казала, че имам друг? И ти си й повярвал, на нея, на лудата? На човек, който в момента е в усмирителна риза в „Белвю“! — Лицето й посиня от гняв.

— Просто седни отново и чуй това, което имам да ти казвам. Става ли?

— Не, ако е свързано с въпроса да направя аборт. Ние искахме това бебе, искахме да имаме деца. Дори вече намислих как да подреда детската стая. — Тя буйно заклати глава. — Не, няма да те слушам. Няма! — повтори и изведнъж изхвърча от дневната.

Кевин постоя малко, след това стана и отиде при нея в спалнята. Тя се беше проснала по очи върху леглото и хлипаше.

— Мириам. — Той седна до нея и я погали по косата. — Вината не е твоя. Нямах предвид, че съзнателно си спала с друг. В действителност ти не си ми изневерила. Не става дума за това. Той те е омагьосал и те е любил, внушавайки ти, че съм аз. Видях това... два пъти, но и двата пъти не можах да направя нищо.

Тя бавно се обърна и се вгледа в лицето му.

— Кой ме е омагьосвал и ме е любил, докато ти си наблюдавал?

— Господин Милтън.

— Господин Милтън?

Кевин кимна.

— Господин Милтън? — повтори Мириам и усмивката й от изумление премина в смях. — Господин Милтън? — Тя седна на леглото. — Ти знаеш ли на колко години е господин Милтън? Тъкмо днес научих истинската му възраст. Той е на седемдесет и четири години, да, точно така, на седемдесет и четири! Вярно, изглежда страхотно за възрастта си, но ако искаш да си представяш, че ти изневерявам, защо не избра някой от съдружниците му?

— Кой ти каза истинската му възраст?

— Доктор Стърн.

— Кой е този доктор Стърн?

— Докторът, към когото се обръща при нужда фирмата — отвърна тя, бършейки сълзите от смях и скръб по бузите си. — Норма и Джийн ме заведоха при него, първо, защото исках да се прегледам заради синините, които толкова те обезпокоиха, и второ, за да си направя тест за бременност. Трябва да се радваш, защото той потвърди твоята диагноза и наистина ми предписа витаминна терапия. Обясни, че липсата ми на витамини може да се дължи и на бременността ми. Сега трябва да ям за двама — добави тя и се усмихна.

— О, Мириам...

— Той беше много мил и ние се разприказвахме за фирмата, за теб, за господин Милтън. И тогава научих истинската му възраст.

— Това ли е лекарят, който се е грижил за Глория Джафи? — Кевин кимна, сякаш не се съмняваше в утвърдителния отговор.

— Естествено — отвърна тя и побърза да добави: — Знам какво ще кажеш, но вината не е негова. Ние с момичетата говорихме за случая, всъщност той повдигна въпроса. Още му е тежко. Сърцето ѝ била причината. Рядък случай и доста неочакван.

— Че е бил рядък, рядък е бил, но не и неочакван. Още не съм напълно сигурен как точно се е случило, но бебето я е убило. Съпругът ѝ е знаел и е знаел защо.

— Защо никой друг не си мисли такива неща — нито Норма, нито Джийн, нито мъжете им? А те работят и са работили с Джон Милтън много по-дълго време от теб. Защо и те не се прибират вкъщи и не разправят на жените си какъв сатана е той, а? Или просто не знаят колкото теб, Кевин, така ли е? — запита с презрение тя.

— Те знаят — кимна той и през ума му мина мисъл. — Норма и Джийн говорят ли за съпрузите си?

— Разбира се.

— Имам предвид за миналото им, за родителите им.

— Донякъде. Е, и?

— Да си научила нещо необичайно за Тед или Дейв, което да не знам?

Тя сви рамене.

— Предполагам, знаеш, че Тед е осиновен.

— Не, не знаех. Никога не ми е споменавал нещо, което да ме наведе на тая мисъл. От начина, по който говореше за фирмата на баща си, останах с впечатлението, че и баща му, и майка му са истинските

му родители. — Той я погледна. — Сега, като се замислих, Дейв също не говори много за родителите си. Или ако каже нещо, то е само за баща му. — Кевин кимна. — Майката на Дейв също е починала при раждането му, нали?

— Значи знаеш.

— И се обзалагам, че на Пол... — Той отвори широко очи. — Не разбираш ли? — Кевин стана; прояснението му го прониза като лазерен лъч.

— Какво да разбирам, Кевин? Ти наистина ме плашиш.

— Те неслучайно казват, че фирмата им е като семейство. И е така. Той им е баща, истински баща!

— Какво? — намръщи се Мириам.

— Трябваше да се сетя... Ами да, начинът, по който говорят за него. „Той ми е като баща“, каза ми веднъж Пол. Според мен и другите го казват по един или друг повод.

— Така е, Кевин. Те просто говорят фигуративно.

— Не, не, сега всичко си идва на място. Един ден синът на Глория Джафи ще бъде също в тази фирма. Както и... — той пак я погледна — както и твоят син, ако го задържиш.

— Значи детето на Джафи... след двайсет и пет-шест години ще постъпи във фирмата на господин Милтън? Ха, я да изчисля... Мириам затвори очи и започна да пресмята. — Господин Милтън тогава ще бъде в дълбока старост, сто и деветдесет годишен.

— Ще бъде много по-възрастен, Мириам. Той е стар най-малко, колкото света.

— О, Кевин — заклати глава Мириам, — наистина откъде ти идват тези налудничави мисли? От Хелън Скоулфийлд ли?

— Не.

— Тогава откъде?

— Първо, от собствените си верни инстинкти, колкото и да е останало от тях. — Той замълча, пое дълбоко въздух и продължи: — Мириам, ти беше права по отношение на Лоуис Уилсън.

— В какъв смисъл?

— Дълбоко в сърцето си аз знаех, че тя е виновна, наистина е опипвала Барбара Стенли. Барбара беше притеснена и изплашена, защото отначало е позволила на Лоуис да го прави, и затова е въвлякла и приятелките си, като ги е подучила да излъжат, за да има съюзници.

Аз прозрях лъжата и я използвах срещу обвинението. Беше подло от моя страна, но много исках да спечеля делото. Само това ме интересуваше — победата ми.

— Но ти направи това, за което си учил и за което ти плащат — изрецитира Мириам.

— Какво?! Откога разсъждаваш така? Къде отиде предишното ти мнение по повод защитата ми?

— Разговарях с Норма и Джийн по този въпрос. Хубаво е, че дружа със съпруги на други адвокати, с които да споделям мислите и чувствата си. Те много ми помагат, Кевин. Радвам се, че се преместихме тук, където съм заобиколена от по-интелигентни и изтънчени хора.

— Не! Те не са по-интелигентни и изтънчени, те са обладани от сатанински дух, нищо друго!

— Да ти кажа правото, Кевин, не разбирам защо говориш такива неща и защо ме караш да извърша нещо толкова ужасно — да махна първото ни дете.

— Ще ти кажа всичко и тогава ще се съгласиш с мен за аборта. Първо обаче, искам да се видя с един човек, за да науча нещо повече, да науча как да действам и как да накарам и други хора, най-вече теб, да ми повярват.

Той стана, отиде до телефона и набра номера на „Справки“. Поиска от телефонистката телефонния номер на Рубън Винсънт. Мириам го гледаше как бързо записва и докато Кевин набираще дадения му номер, попита:

— Кой е този човек?

Той ѝ направи знак да изчака.

— Отец Винсънт? Добър вечер, казвам се Тейлър, Кевин Тейлър. Боб Маккензи ме насочи към вас. Удобно ли е да поговорим?... Чудесно. Много ме интересува това, с което се занимавате, и ми се струва, че имам нужда от помощта ви. Възможно ли е да ме приемете още сега?... Да, тази вечер. Бих могъл да дойда до половин час... Да. Благодаря ви много. До скоро!

— Кой е той!

— Един човек, който може и да ми помогне.

— За какво да ти помогне?

— Да надвия дявола — отвърна той и я остави да седи на леглото с широко отворени от изумление очи.

ГЛАВА 14

Навремето Кевин неведнъж бе изпитвал чувството, че се движи в сън. В някой по-напрегнат момент или ако вършеше нещо, което бе сънувал често, той се виждаше като страничен наблюдател на действителни събития почти по същия начин, по който си мислеше, че е зрител на онези еротични сцени с Мириам. Точно така се чувстваше и сега.

Когато спря на едно кръстовище на Седмо авеню, забеляза някакъв мъж, който стоеше на ъгъла и гледаше към него. С вдигната яка на палтото, с ръце в джобовете и с лице отчасти в сянка, мъжът доста приличаше на него и за миг Кевин видя себе си точно както мъжът виждаше него — наведен над кормилото, с разрошена коса, с обезумял поглед и ужасен израз на лицето.

Светофарът се смени и шофьорът на колата отзад нервно го подкани с клаксона си да тръгва. Кевин натисна педала за газта и макар че колата му отпраши бясно в нощта, той проследи с поглед в огледалото за обратно виждане тъмната фигура, която прекоси улицата толкова бързо, сякаш летеше. Продължи да кара със собствения си образ, задържал се на повърхността на очите му така, както светлината се задържа за част от секундата, след като угасне.

Кевин добре познаваше този район на Вилидж. Често бе идвал тук да обядва в една закусвалня. Насочи се право към паркинга до сградата, където живееше отец Винсънт, и минути след половиния час, откакто му се обади, позвъни на външния му звънец. Пътната врата се отвори с автомат и той влезе.

В мига, в който Кевин слезе от асансьора, отец Винсънт отвори вратата на апартамента си.

— Насам! — извика той с дълбок, звучен глас. Кевин бързо закрачи към него.

Ниският, набит и плешив мъж със снежнобяла риза и черни панталони отстъпи крачка назад, за да го пропусне да влезе.

Отец Винсънт имаше два рехави кичура чисто бяла коса над ушите си. Те се срещаха на тила и подчертаваха овалното лъскаво теме, обсипано с кафяви старчески петънца. Веждите му бяха сиви и рунтави, а очите, кротки и младежко сини, издаваха духа и интелектуалната енергия на мъжа. Бузите му бяха издути малко под очите. Всъщност цялото му лице изглеждаше подпухнало, а чертите му — някак едри. Гладката линия на брадичката завършваше елипсовидната форма на лицето му.

Беше висок малко над метър и петдесет, а ръцете му като че ли бяха недоразвити. Той бързо вдигна лявата си ръка, докато стискаше с дясната дланта на Кевин с неочаквано силните си къси пръсти.

Когато се усмихна, меките му бузи образуваха две трапчинки малко над устните му. Кевин го определи като мил, обичлив, голобрад и дребничък старец, който ти иде да го гушнеш.

— Навън сигурно е адски студ — рече отец Винсънт, потривайки съчувствено ръце.

— Да, вятърът е много пронизващ — потвърди Кевин и за секунда пред очите му изплува тъмната фигура на мъжа на ъгъла, вдигнал яка срещу мразовития въздух.

— Влизайте направо в дневната и се настанете удобно — покани го отец Винсънт, затваряйки вратата. — Какво ще пиете, нещо горещо, или нещо по-силно?

— Ами май... нещо по-силно.

— Бренди?

— Чудесно, благодаря.

Кевин го последва в малката уютна дневна. Обзавеждането се състоеше от едно чисто бяло широко разглобяемо канапе, две странични масички от стъкло и дърво и друга подобна ниска маса пред канапето. В отсрещния ляв ъгъл бе поставен люлеещ се стол от тъмен бор с лампион до него.

Стената вдясно бе заета от открити полици и библиотечен шкаф. Срещу нея имаше камина от синтетичен мрамор с изкуствена цепеница, която пръскаше светлина от вградена в нея червена лампа. Светлосиният мокет изглеждаше стар, но още никъде не бе протрит.

Отец Винсънт отиде до малък шкаф за напитки и наля коняк в две тумбести чаши.

— Благодаря. — Кевин пие чашата си.

— Моля, седнете — посочи му свещеникът канапето.

Кевин седна и разкопча горните две копчета на палтото си.

— Ще ви дам възможност да се сгреете, преди да сте си свалили палтото, ако желаете.

— А, да, благодаря — рече Кевин и добави, посочвайки чашата: — И това ще помогне.

Питието наистина му подейства приятно, парвайки леко гърлото по пътя за стомаха му. Той затвори очи и се отпусна.

— Имате вид на много разтревожен човек — отбеляза отец Винсънт. — Обикновено хората отиват при свещеници или психиатри само в краен случай. Тъй значи — продължи той, след като също се настани удобно, — вие сте приятел на Боб Маккензи, а?

— Не точно приятел. Аз съм адвокат на защитата. Наскоро бях негов противник в едно дело.

— О?

— Отец Винсънт — подхвана Кевин, решавайки да мине направо на въпроса, — Боб ми каза, че вие сте извършили доста проучвания в областта, която ние наричаме окултизъм.

— Това е една от страстите ми, да.

— Каза ми също, че сте не само свещеник, но и практикуващ психиатър.

— Откровено казано, не съм практикувал активно като психиатър. Занимавам се с това от време на време като любител. Но той сигурно ви е казал, че се оттеглих от свещеническите си задължения.

— Да. Всъщност мисля, че Боб ме изпрати при вас едновременно като при свещеник и като при психиатър.

— Разбирам. Ами тогава да почнем от началото. За какво става дума?

— Отец Винсънт — заговори Кевин, поглеждайки дребния човек право в очите. — Имам основателна причина да смятам, че работя за дявола или за адвокат на дявола. Както и да го наречем, той е човешко или някакво същество със свръхестествени способности, които използва, за да помага на силите на дявола да действат в нашия свят. — Той замълча и си пое дълбоко дъх. — Боб Маккензи ми каза за работата ви върху окултните науки и ме увери, че няма да се присмееете на думите ми. Бил ли е прав?

Рубън Винсънт остана невъзмутим и замислен за миг, после кимна.

— Предполагам, че говорите за това в буквален смисъл, нали?

— О, да.

— Не, няма да ви се присмее, но и няма да прегърна схващането ви, както биха направили мнозина... как да ги нарека... религиозни фанатици, без да съм убеден в собствените си критерии. Аз наистина вярвам в съществуването на дявола, макар да не съм сигурен, че той се показва непрекъснато в човешка форма, откакто загуби рая. Според мен той избира моментите си така, както Бог избира своите моменти.

Отец Винсънт събра благочестиво длани и се заклати леко със стола, без да отмества поглед от Кевин. Беше толкова дребен, че на Кевин му беше трудно да си представи как ще може да му предложи нещо, с което да надвие силите на Джон Милтън.

— Обаче — продължи свещеникът, като се наведе напред и го загледа проникателно с присвити очи — няма съмнение, че дяволът е винаги в нас. Част от неговата същност живее във всички нас така, както и част от Божията същност изпълва всекиго от нас. Някои си го обясняват с постъпката на Адам и Ева. Не знам дали подкрепям толкова тази теория — по-скоро чувствам, че в природата ни е заложено да бъдем или добри, или лоши. Затова, за да отговоря изчерпателно на въпроса ви, ще ви кажа, че вярвам в дявола и вярвам, че живее в нас, изчаквайки удобен случай. Понякога, за да ни изкуши, той приема човешки образ и успява някак да спечели нашето доверие и вяра. — Свещеникът се облегна назад и се усмихна. — Какво ви кара да мислите, че работите за самия дявол?

Кевин започна от случая с Лоуис Уилсън, решението му да поеме това дело и присъствието на Пол Скоулфийлд в съдебната зала. Описа последвалите събития, промяната в характера на Мириам, тайнствените предупреждения на Хелън Скоулфийлд, делото срещу Ротбърг и завърши с разкритието си в паметта на компютъра във фирмата.

През цялото време отец Винсънт слушаше внимателно, от време на време кимаше или затваряше очи, сякаш това, което чуваше, му беше добре познато. Когато Кевин свърши разказа си, старецът не продума известно време. Само стана, отиде до прозореца и погледна

навън към уличното платно. Постоя там замислен. Кевин чакаше търпеливо. Накрая отецът се обърна и му кимна.

— Всичко, което разказахте, ми звучи съвсем правдоподобно. Всички разкази, анекдоти, случки и философии, които съм чел преди време, са ме убеждавали, че дяволът изпитва чувство за лоялност към последователите си. Може би помните великата литературна творба за доброто и злото „Загубеният Рай“ от английския поет Джон Милтън^[1]?

— Джон Милтън! Джон Милтън! — Кевин стана прав; остра, дълбока усмивка набръчка лицето му. После седна отново и се разсмя.

— Някаква смешка ли казах?

— Това е неговата смешка, неговото болно чувство за хумор. Отец Винсът, името на човека, за когото работя, е Джон Милтън.

— Сериозно? — очите на свещеника светнаха. — Започва да става интересно. Очевидно не сте си спомнили досега за поетичното произведение.

— То сигурно е било от онези неща, които претупвах в колежа, а после си купувах съкратени версии, вместо да чета целите произведения.

— То не е лесно за четене... С латински синтаксис е, с много класически препратки и метафори, родени от метафори — поясни той, изписвайки във въздуха 8 с дясната си ръка като диригент. — Във всеки случай според поета Джон Милтън, след като дяволът Луцифер бива изхвърлен от рая, задето оглавил бунт срещу Бога, той и последователите му се озовали в ада. Той изпитал съжаление за последователите си. Милтън го описва като класически водач, схващате ли? Той има образ, обаяние и вижда себе си като предопределен да ръководи и да се грижи за последователите си.

— Джон Милтън се грижи за съдружниците си, подсигурява ги с дом, пари, медицински услуги...

— Да, да. Това, което ми казвате, е много, много интересно. Той знае, че дяволът, който се таи в сърцата на хората, предрича, дори може би насърчава и после, като истински водач, застава до ротите си да ги поддържа и закриля.

— Независимо колко отвратително е престъплението или доколко са виновни — добави Кевин, сякаш той и отец Винсът разрешаваха заедно огромна загадка.

Ниският старец стисна устни и събра ръце зад гърба си.

— Много интересно... Да се представя като адвокат... Ами разбира се! Всички възможности са там... — Той поклати глава и лицето му светна от възбуда. — Имам някои наблюдения, които ще искам да извършите и вие. След време...

— О, не, отче. Не ме разбрахте. Дойдох при вас, защото съм отчаян. Не ви казах още едно нещо. То засяга съпругата ми. Според мен тя е в огромна опасност и трябва да направи аборт, само че не знам как да я накарам да повярва в това, за което двамата с вас говорим.

— Аборт?!

Кевин му разказа всичко, което знаеше за смъртта на Глория Джафи и самоубийството на Ричард Джафи, после за странните еротични сцени, за които отначало мислел, че са сънища. Повтори предупрежденията на Хелън Скоулфийлд, отнасящи се до жена му, и приключи със съобщението на Мириам, че е бременна.

— Още щом ми го каза, реших, че трябва да ви видя незабавно.

— Децата на дявола — рече отец Винсънт и побърза да седне отново, сякаш информацията беше прекалено тежка за него. — Изцяло негови, от неговата същност. Деца без съвест, които могат да си представят нещата в по-зъл начин от обикновените хора... Хитлер, Сталин, Джек Изкормвача, знае ли човек какви са били?

— Интелигентни деца — каза Кевин с чувството, че има нужда да допринесе с нещо за сценария, който отец Винсънт представи. — Умни хора, съзаклятници, които работят в системата, за да изпълняват заповедите на дявола.

— Да. — В очите на стареца проблеснаха пламъчета. — И не само адвокати, но и политици, лекари, учители. Както казахте, всеки работи в системата, за да корумпира душата на човечеството и да срази самия Бог.

Кевин пое дълбоко въздух и се облегна назад. Възможно ли е да е разкрил най-големия заговор на всички времена? Кой беше той, че да е бил избран да срази дявола и да стане защитник на Бога? Но оставаше да помисли и за Мириам. Ще трябва да се пребори с всички дяволи и демони, за да я закриля, зарече се той наум, особено като се имаше предвид, че той я бе довел в... този ад на земята, точно както Ричард Джафи бе довел жена си. Само че Кевин нямаше да избере самоубийството. Хелън Скоулфийлд му бе казала, че Джафи е имал

само два избора. Е, той пък има три: да остане във фирмата, да се самоубие или да унищожи Джон Милтън. Опасността, надвиснала над Мириам, предопредели последното като най-важно.

— Аналогията между слабостта на физическото тяло и слабостта на душата, която направихте, може да се окаже по-близка, отколкото предполагате — продължи Кевин и описа как напоследък на Мириам ѝ се появявали черно-сини петна. — Казах ѝ, че може да се дължат на липса на витамини.

— Дяволът всмуква от доброто, храни се с него. Това е причината накрая детето на дявола да отнема живота на майка си.

— Същото си мислех и аз — рече Кевин, развълнуван от факта, че отец Винсънт бе стигнал толкова бързо до неговото заключение. — Какво мога да направя? — попита той с глас, не по-силен от шепот.

— Не се съмнявам в нито едно от нещата, които ми казахте, които сте видели и чули, които сте почувствали, и ако всичко това е истина, има само един начин на действие — отговори свещеникът, кимайки след всяка своя дума, сякаш искаше първо да убеди себе си. — Само един начин... Ние трябва да изтръгнем дявола от тялото, в което е избрал да се настани... Първо, вие трябва да направите още две проби, за да сте сигурен, че сте в обкръжението на Луцифер. — Той стана и отиде до полиците с книги, откъдето извади една стара Библия с доста протрита кафява кожена подвързия. Но думите „Светата Библия“ се открояваха ярко, сякаш бяха изписани наново. Старецът подаде книгата на Кевин, който я пое и зачака някакво обяснение.

— Дяволът не може да пипне Святата книга. Тя изгаря пръстите му. Божиите слова изсушават нечестивата му душа. Той ще нададе зловещ вой.

— Но след като го знае, той няма да я пипне.

— Вярно е. Но искам да я дадете на Джон Милтън, само че... — Той огледа стаята, след това отиде до един шкаф и извади обикновен кафяв книжен плик. — Ето, сложете Библията вътре. Поднесете му я като подарък. Ако той наистина е дявол, като вземе плика и види какво държи в ръцете си, мигом ще го пусне така, сякаш е взел горящ въглен, и ще завие от болка.

— Разбирам. — Кевин внимателно и с вълнение пхна Библията в книжния плик, като че ли беше експлозив. — Ами ако постъпи както казахте?

Отец Винсънт се загледа за миг в него, после се обърна и се върна при полиците с книги. Бръкна в ъгъла на една от полиците и извади златен кръст със сребърно разпятие върху него. Хвана го в долния край със здраво стиснат юмрук.

— Тогава извадете това и го доближете колкото можете по-близо до лицето му. Ако той наистина е дявол, за него ще бъде все едно че е погледнал право в слънцето. Мигом ще бъде заслепен и ще се превърне в един безпомощен старец.

— И после? — попита Кевин.

— После... — отец Винсънт разтвори юмрука си. Долният край на кръста представляваше остър кинжал — забийте това в поквареното му сърце. Не се колебайте, иначе вие и жена ви ще бъдете загубени завинаги. — Той се наведе към Кевин и додаде: — Вовеки веков.

Кевин бе стаил дъх. Сърцето му биеше лудо, но той протегна ръка и взе кръста. Мъничкото лице от пластиката на Христос като че ли беше много по-различно от досегашните, които бе виждал. То изразяваше повече гняв, отколкото опрощение, беше като лице на Божи войн. Кръстът беше тежък, долният му край — много остър.

— Забиете ли го в сърцето му, той ще се сгромоляса.

— А какво да правя с жена си и това... дете?

— Когато дяволът бъде убит в една от човешките му форми, потомството му ще умре заедно с него. Тя ще абортира спонтанно. И така — заключи отец Винсънт, като се изпъчи — ще спасите жена си... Но ако не реагира на тези две проби, не правете нищо. Тогава елате пак при мен и ще поговорим още. Разбрахте ли?

— Да — отвърна Кевин. — Благодаря ви. — Той се изправи, стиснал под мишница книжния плик с Библията, а в ръката — кинжала на златния кръст, който после напъха под колана на панталона си.

Отец Винсънт кимна.

— Добре. А сега вървете и дано Бог да ви е на помощ. — Той постави ръка върху рамото на Кевин и смънка някаква молитва под носа си.

— Благодаря ви, отче — промълви Кевин.

Жилищният блок беше по-тих от обикновено. Дори портиерът Лосън, който сменяше Филип за нощната смяна, го нямаше никакъв, когато Кевин намали пред входа и погледна през стъклените врати. Той продължи по алеята за коли и натисна бутона на дистанционното

устройство. Вратата на гаража започна да се вдига и той се спусна надолу. Вътре цареше пълна тишина. Шумът от затварянето на вратата на колата отекна през слабо осветеното помещение и заглъхна. Тогава до слуха му достигна тихо бръмчене на двигател.

Кевин видя, че колите на всичките му колеги са тук. В далечния десен ъгъл се виждаше и лимузината. За първи път видя една врата, която, както предположи сега, трябва да водеше към апартамента на Харон. Харон... Името изплува в съзнанието му и той се замисли. Харон не беше ли лодкаря от митологията, който прекарва мъртвите души по реката към Хадес? Името на шофьора сигурно беше поредната шега на Джон Милтън, но техният Харон наистина ли ги прекарваше все по-навътре и по-навътре в подземното царство? Шегата е предназначена за нас, помисли си той.

Кевин се запъти към асансьора. Първо ще отиде при Мириам и ще ѝ каже всичко, каквото бе научил, ще я накара да проумее опасността, ще я насили да я проумее. Ако се наложи, ще се обади на отец Винсънт и ще я заведе да поговори с него, реши той в себе си. Но когато се прибра в апартамента, Мириам я нямаше. Беше му оставила бележка върху кухненската маса: „Забравих да ти кажа, че тази вечер с момичетата отиваме на балет. Не ме чакай. След това сигурно ще се отбием да хапнем някъде. Във фризера има вкусна лазаня. Следвай упътванията на микровълновата и я размрази. С обич, Мириам.“

Да не е полудяла? — помисли си Кевин. — След всичко, което ѝ казах, след като видя как побързах да изляза само и само да се върна и да я заваря, тя да не ме изчака!

„Тя е загубена“ — заключи той. Нямаше никакъв смисъл да разговаря повече с нея. Сега всичко беше в неговите ръце. Погледът му падна върху малката масичка до телефона в кухнята. Там лежеше Божи дар — златният ключ. Можеше да се качи в апартамента на Джон Милтън, да се изправи пред мъжа и да приключи с цялата тази работа. Той грабна ключа и с Библията в книжния плик под мишница и със златния кръст, втъкнат в колана му, изхвърча навън към асансьора.

Пъхна ключа и натисна бутона за надстройката на покрива. Вратите се затвориха и докато кабината се изкачваше, той си представи, че наистина се издига от дълбините на самия ад. Беше на път да спаси душата си и живота на жена си.

Вратите бавно се отвориха, по-бавно, отколкото на всеки друг етаж, помисли си той. Просторната стая беше слабо осветена — скритото осветление на тавана бе намалено, само една-две от другите лампи светеха. В свещника върху пианото горяха свещи. Малките им пламъчета хвърляха огромни, разкривени сенки върху отсрещната стена. Те се огъваха от лекия полъх на вятър в стаята и отразените силуети сякаш потръпваха.

Стереоуредбата беше пусната тихо и от нея долиташе музика от пиано, която отначало му се стори смътно позната. Но когато се заслуша, разпозна концерта, който Мириам беше свирила на приема. Дори и сега в съзнанието му изплува образът ѝ по време на изпълнението.

Кевин слезе от асансьора и се послуша за други звуци. В първия момент не чу нищо. После изведнъж пред очите му като призрак се появи Джон Милтън — седеше в десния ъгъл на дивана и отпиваше вино. Беше облечен с виненочервения си кадифен смокинг.

— Я! Кевин? Каква приятна изненада. Влизай, влизай. Тъкмо си седя тук и си почивам. Всъщност дори си мислех за теб.

— Така ли?

— Да. Разбрах, че си си взел почивен ден. По-добре ли се чувстваш, отпочина ли си?

— Донякъде.

— Чудесно. Още веднъж моите поздравления за великолепната защита.

— Не свърших кой знае колко работа — каза Кевин и пристъпи навътре. — Признанието за победата ми дойде, след като ми пратихте бележката.

— А, да, бележката. Продължаваш да се чудиш за нея, така ли?

— Вече не.

— Не? Хубаво. Както казваше дядо ми: „На харизан кон зъбите не се гледат.“

— Боже мой!

— Какво?

— И моят дядо казваше същото.

— Сериозно? — Джон Милтън се усмихна по-широко. — Вероятно всеки дядо казва подобни неща. Като остарееш, и ти ще говориш неща от този род. — Джон Милтън остави чашата си върху

ниската маса. — Ела насам де. Стоиш там като някой пратеник. Ще пийнеш ли чаша вино? — Той взе отново чашата си и я вдигна към светлината; червената течност заблестя още по-силно.

— Не, благодаря.

— Е, добре. — Той се облегна назад и се вгледа за миг в лицето на Кевин. — Какво държиш под мишница?

— Подарък за вас.

— О? Много мило от твоя страна. По какъв случай?

— Да речем в знак на признателност, на благодарност за всичко, което направихте за мен и Мириам.

— Ти вече ми направи подарък, като се справи толкова добре в съдебната зала.

— Независимо от това, исках да ви поднеса един малък символ на... топли чувства.

Кевин направи още няколко крачки напред и застана пред него. Бавно извади изпод мишницата си кафявия плик и го подаде на Джон Милтън.

— Прилича ми на книга.

— О, да, книга е. Една от най-хубавите книги.

— Наистина ли? Благодаря ти. — Той бръкна в плика, за да издърпа Библията. Едва когато я извади цялата, се видяха думите „Светата Библия“. В следващия миг очите на Джон Милтън се изцъклиха и точно както бе предвидил отец Винсът, той нададе такъв силен вик, сякаш бе бръкнал в огъня и бе сграбчил горещ, нажежен въглен. Библията падна на пода.

Кевин извади кръста и завря в лицето на Джон Милтън тялото на разпънатия и с разгневен израз Христос. Мъжът отново изрева, покри с длани очите си, доколкото можа бързо, и се свлече на дивана. Кевин хвана кръста така, както би хванал кинжал и без никакво колебание заби заострения му край в сърцето на Джон Милтън. Острието се вряза през дрехата в плътта му като нагорещен нож в сладолед и мигом се охлади.

Бликна кръв и обагри ръцете на Кевин, но той продължи да забива ножа все по-надълбоко.

Джон Милтън нито за миг не свали ръцете си. Той се прекатури на една страна и издъхна върху разкошния диван, притискайки силно длани в очите си, за да не вижда светлината. Кевин отстъпи назад.

Кръстът с копието на Христос стърчеше, здраво забит в гърдите на Джон Милтън, само че сега на Кевин му се стори, че мъничкото лице върху кръста имаше доволен, блажен вид.

Кевин остана на място, вторачен в трупа, докато тялото му престана да трепери. Всичко свърши, рече си той. Беше спасил душата си и живота на жена си. Запъти се право към телефона, за да се обади на отец Винсът. Дълго време чуваше само свободен сигнал. Най-накрая се разнесе гласът на стареца.

— Аз съм тук — каза направо Кевин, — в неговия апартамент, и всичко стана точно както го описахте.

— Моля?

— Направих го, отче. Той не можа да задържи Библията и нададе силен вой, когато я взе в ръце, а после, когато му показах разпънатия Христос, той се заслепи и тогава забих кинжала в сърцето му, както ми казахте.

В другия край на линията настъпи продължително мълчание.

— Нали точно това трябваше да направя?

— О, да, момчето ми — избухна в неискрен смях отец Винсът. — Точно това трябваше да направиш. Не пипай нищо повече. Просто стой където си. Аз ще се обадя в полицията.

— В полицията ли?

— Просто стой където си — повтори старецът и затвори телефона. Кевин продължи да държи слушалката до ухото си, вслушвайки се в тихия равен сигнал. После я постави обратно на мястото ѝ.

Погледна към дивана и тялото на Джон Милтън. Забеляза някаква промяна в него. Приблужи се бавно и се вгледа в трупа. Сърцето му заби лудо и от краката му нагоре полазиха ледени тръпки, сякаш бе нагазил в леденостудено езеро.

Джон Милтън наистина беше мъртъв. Кинжалът продължаваше да е забит здраво в сърцето му.

Само че ръцете вече не бяха върху лицето му.

И той се усмихваше!

[1] Джон Милтън (1608–1674) — английски поет и есеист. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 15

— Няма друг по-добър, който да те защитава — настоя умолително Мириам. — Защо не се вслушаш в разума? Трябва да си благодарен, че те с охота се съгласиха, като се има предвид какво си извършил. Чудно ми е дори как не ни намразиха.

Кевин не каза нищо. Седеше в затворническата стая за свиждане и гледаше право напред, с все още объркано съзнание. Беше ли полудял? Така ли се чувства напълно полудял човек?

Беше дошла полиция, следвана от съдружниците, а после пристигнаха Мириам и двете ѝ приятелки. Той не проговори на никого, дори и на Мириам, която изпадна в истерия, а Норма и Джийн започнаха да я успокояват. Съдружниците му решиха, че като добър юрист той отказва да говори в отсъствието на адвокат, но Кевин не възнамеряваше да говори с никого независимо от молбите на Мириам. А колкото до това, че съдружниците му не ги мразели, напротив, мразеха ги, и още как! Но той разбираше защо Мириам ще остане сляпа за това. Тя беше толкова уязвима, помисли си той и я погледна.

Все още беше бременна. Спонтанният ѝ аборт не бе последвал веднага, но положително щеше да стане. Всичко друго, което бе предсказал отец Винсънт, се случи. Тази мисъл го върна към настоящия момент. Той изучи внимателно лицето ѝ.

По нищо не личеше, че е неразположена или че има болки. Тя плачеше и сълзите размазваха грима ѝ, но физически не изглеждаше болнава. Дори бледостта на лицето ѝ, която напоследък се бе набивала в очите му, вече я нямаше. Мириам имаше вид на працияща от здраве бременна жена. Може би това означаваше, че дяволският зародиш в нея умираше и губейки силата си, подхранваше здравето ѝ. Надяваше се да е така.

— Как се чувстваш? — попита я той.

— Ужасно. Що за въпрос? Как можеш да ме питаш за това в такъв момент?

— Нямам предвид случилото се. Питам те как се чувстваш физически... с бременността си... Още ли ти излизат синини?

— Не. Добре съм — отвърна Мириам. — Бях на лекар, каза ми, че всичко е наред. — Тя поклати глава.

Кевин продължи да я гледа, да я изучава, търсейки да открие нещо в очите ѝ, в израза на лицето ѝ. Струваше му се много различна. Чувстваше, че някогашната близост между тях двамата беше изчезнала. Те вече не бяха едно цяло. Тя се беше отчуждила. В очите ѝ нямаше онази топлина, която го бе изпълвала с толкова обич. Все едно че някой друг се беше настанил в тялото ѝ, и после заключи: ами, естествено, нали там беше... това дете, което я изсмукваше, изсмукваше топлотата ѝ, любовта ѝ към него.

Докторът също беше един от тях. Може би той поддържаше бебето живо.

— Искам да престанеш да ходиш при този лекар, Мириам. Престани да ходиш при него — настоя той.

— Божичко, Кевин! Не знаех, че чак толкова си се побъркал. Боже мой!

— Не съм побъркан, Мириам. Скоро ще го разбереш. Изобщо не съм побъркан.

Тя се облегна назад и го загледа; лицето ѝ вече не издаваше никакво съчувствие или състрадание към него, а по-скоро отвращение и ужас.

— Кевин, защо го направи? От всички хора в света, които заслужават да бъдат убити, как можа да убиеш точно господин Милтън?

Застаналият до вратата надзирател повдигна вежди, погледна към тях, после бързо се направи, че нещо друго в стаята е привлякло вниманието му.

— Ти не ми повярва, когато ти говорих за това, няма да ми повярваш и сега, но всичко ще излезе наяве по време на процеса.

— На процеса ли? — изсмя се тя. Нито една от тези физиономии и реакции не ѝ бяха присъщи. Това нещо в нея бе взело връх, бе я обсебило точно както и Глория Джафи несъмнено бе обсебена от онова в нея. — Какъв процес очакваш да има? Та ти си призна какво си извършил и не разреши на Пол или на Тед, или на Дейв да те

представяват, макар те да са най-добрите адвокати на защитата в града, а може би и в страната.

— Поразпитах тук и там и поисках адвокат.

— Кой е той?

— Почти не е известен като адвокат по криминални дела. Не е влиятелен, не е богат и, най-важното, не е от тях. — Въпреки че ако загубя, може и да стане един от тях, довърши наум той.

— Но, Кевин, смяташ ли, че това е разумно?

— Това е най-разумното. По този начин ми се удава възможност, възможност да разкрия истината.

— Пол каза, че първото, което трябва да се направи, е да бъдеш прегледан от психиатър. Обвинението ще се позове на предумишлено убийство. Психиатърът, посочен от обвинението, най-вероятно щял да поддържа твърдението, че ти си знаел какво правиш. Според Пол, ако се оставиш на съдружниците си да те защитават, те щели да отхвърлят това твърдение. В противен случай нямаш шанс.

— Много естествено, че така ще говори. Не се и съмнявам, че той дори ни е препоръчал психиатър.

— О, да. Предложи неколцина страхотни лекари — потвърди Мириам. — Фирмата се е възползвала и друг път от услугите им.

Стори му се, че накрая тя му намигна. Започваше да става една от тях. Явно, че нямаше смисъл да разговаря с нея по този въпрос, докато делото не приключи.

— Да, лекари, които ще твърдят без колебание, че съм луд. Те точно на това се надяват. Да ме обявят за невменяем и така истината да бъде потулена, не можеш ли да го проумееш? — Той се наведе към нея, доколкото можа по-близо. — Но това няма да стане, Мириам. Ние няма да искаме никакви психиатрични прегледи. Никакви! — И тъй силно удари масата между тях, че Мириам подскочи.

Тя издаде къс, миши писък и затисна с ръка устата си. Очите ѝ приличаха на мокри стъклъца.

— Всички са поразени — заклати глава тя, — твоите родители, моите, съдружниците ти, Норма и Джейн.

— Ами Хелън? — усмихна се той като малоумен. — Сега не ти се иска лесно да забравиш Хелън, нали? Само защото другите са го сторили.

— Няма да я забравя, нито пък другите ще я забравят. Склонна съм да я обвиня за всичко това, но съзнавам, че тогава тя самата беше много болна, за да отговаря за постъпките и приказките си. — Мириам отвори чантата си и извади кърпичка и малко огледало, за да избърше разтеклия се по бузите ѝ грим. — Слава богу, че състоянието ѝ се подобри.

— Подобрило ли? — Кевин се облегна назад. — Как да го разбирам? Да не е умряла?

— О, Кевин, наистина какви ги приказваш? „Подобри“ означава, че се чувства по-добре. Лечението ѝ е помогнало. Дошла е в съзнание. Пол се надява да си я прибере у дома след седмица или десетина дни, ако всичко върви така.

— Ще си я прибере у дома ли? Тя никога няма да се върне в онази сграда.

— Тя самата всеки ден повтаряла, че иска да се прибере у дома, Кевин. Норма и Джийн ѝ бяха на свиждане. Казват, че в нея настъпила коренна промяна, истинско чудо. Нима не разбираш? — каза бързо тя и се наведе към него. — Точно затова имаш нужда да се подложиш на психиатричен преглед и лечение и...

— Никога! — Той стана от стола и заклати енергично глава.

— Кевин.

— По-добре си върви, Мириам. Уморен съм, а и трябва да се приготвя за първото посещение на адвокатата ми. Ако нещо се случи с теб, веднага ми съобщи. То скоро ще се случи.

— Ще ми се случи нещо ли? Какво очакваш да ми се случи?

— Ще видиш... ще видиш — смотолеве той обнадежден и се обърна, за да се върне в килията си.

Колко странно, продължи да размишлява Кевин. Как така се е подобрило състоянието на Хелън Скоулфийлд и защо ще иска да се връща у дома след всичко, което знае? Да не би да са ѝ направили нещо в „Белвю“, нещо, с което да са изтрили паметта и осведомеността ѝ. Може би са я подложили на лоботомия. Да, само това са ѝ направили — лоботомия!

А защо Мириам продължава да е бременна? Нали отец Винсът каза, че веднъж бъде ли убит дяволът в човешката си форма, неговият човешки зародиш също ще умре. Защо е нужно да мине още време? Отец Винсът изобщо не спомена, че лекарят на фирмата би могъл да

задържи зародиша. Възможно ли е да не е знаел това? Трябва пак да говори с него. Защо свещеникът не дойде да го види? И защо точно той се обади в полицията? Да не би това да е било част от уловката?

Колко много още имаше да разбира... толкова много. Трябва да се прибере в килията и да помисли, да разработи план, да преоцени нещата. Трябва да изгради собствената си защита. Трябва да докаже, че е извършил убийство при самозащита. Това щеше да е най-знаменитото адвокатско досие в кариерата му — той и един незнаен адвокат доказват на държавата и на хората, че той е спасил човечеството, като е убил дявола.

— Ще трябва да предоставим на съда компютърните файлове на кантората — промълви той — и да призовем и самата Бевърли Морган. После Маккензи ще опише как е протекла срещата им, реши наум той, ще бъде призован и отец Винсънт... духовно лице, достоверен източник, психиатър на лично основание, който вярва в съществуването на дявола.

— Добре съм, добре съм — заключи той гласно. — Всичко ще се оправи.

— Разбира се — обади се пазачът, който вървеше зад него. — Как няма да се оправи, като всичко е в собствените ви ръце.

Кевин не му обърна внимание и след като вратата на килията се затвори зад гърба му, той седна на леглото си и започна трескаво да изпълва страниците на дълъг жълт бележник.

Името на адвоката му беше Уилям Самсън. Беше само двајсет и седем годишен и приличаше на Ван Джонсън като млад — нахакан, чист американски продукт. Самсън не можеше да повярва на късмета си. Делото беше тежко, строго профилирано, широко разгласено. Досега бил водил само един криминален процес, в който защитавал деветнайсетгодишен колежанин, обвинен във въоръжен грабеж на магазин за алкохол в близост до университета. Крадецът носел скиорска маска, а полицията открила скиорска маска в стаята му, без никакви други принадлежности за ски. Младежът не бил скиор. Отговарял напълно и на описанията на външността му, освен това имало доказателства, че натрупал много дългове от хазарт. Въпреки това обаче делото било прекратено, тъй като полицията не открила никакво оръжие, а приятелката на подсъдимия твърдяла, че той през цялото време бил с нея.

Но Самсън бил убеден, че тя лъже, и се съмнявал в правдоподобността ѝ като свидетел. Когато настоял да ѝ бъде наложено наказание за лъжесвидетелство и обяснил, че обвинението вече е на път да обори и/или да отхвърли показанията ѝ, тогава тя се паникьосала. Ден преди да започне процесът, той посъветвал клиента си да се съгласи на сделка и отишъл да преговаря с областния прокурор. Успял да го убеди да замени обвинението за въоръжен грабеж с обикновен грабеж. Тъй като клиентът му нямал предишни присъди, Самсън придумал обвинението да го осъди на шест месеца затвор и пет години условна присъда.

Кевин всъщност не бе запознат с подробности около делото му, а не се и интересувахе. Той просто търсеше адвокат, способен да води наказателни дела и все още да не е покварен от дявола. На първата им среща Кевин му обясни защо иска сам да поеме защитата си. Самсън слушаше и си водеше бележки, но колкото повече Кевин задълбаваше в разговора, толкова повече сърцето на Самсън се свиваше. Това май нямаше да бъде истинско дело. Клиентът му, реши той, е луд, страда от истерична параноя. Много плахо той му препоръча психиатричен преглед.

Кевин отказа.

— Те точно това целят... да ме обявят за невменяем, за да не допуснат някой да изслуша доказателствата и показанията ми.

— В такъв случай аз няма да мога да ви защитавам с чиста съвест — заяви Уилям Самсън. — Никой няма да повярва на мотивите ви, нито на разказа ви. При тези обстоятелства не мога да ви предложа никаква защита, господин Тейлър.

Кевин се разочарова от реакцията на Самсън, но същевременно младежът му направи добро впечатление. Уилям Самсън беше умен млад адвокат, който би направил всичко по силите си, за да защити клиента си, без обаче да излиза от рамките на една морална система. Точно такъв вид адвокат можеше да бъде и самият той, помисли си Кевин. Това му даде надежда и възобнови вярата му в себе си и действията му.

— Тогава сам ще се защитавам — каза той. — Но въпреки това елате на процеса. Може би ще останете изненадан.

Уилям Самсън наистина се изненада, като научи, че според заключението на психиатъра, посочен от обвинението, Кевин Тейлър

не е невменяем и е разбирал разликата между доброто и злото, когато е извършил убийството на Джон Милтън, и че вероятно с този си акт и с приказките си за Сатаната и последователите му той се е опитал да прикрие истинските си мотиви.

Когато обаче Кевин прочете доклада на психиатъра, той го прие като първата истинска частица късмет. Сега щеше да е в състояние да докаже правотата си. Хората ще го изслушат и ще му дадат тази възможност. Щом като бе успял да убеди един толкова религиозен и учен човек като отец Винсънт, положително щеше да убеди и още други дванайсет обикновени граждани. Духът му се повдигна от вярата, че веднъж видят ли доказателствата и чуят ли свидетелските му показания, съдебните заседатели ще подкрепят неговото твърдение, че е убил Джон Милтън при самоотбрана. Той нямаше да има възможност да призове свидетели и да ги подложи на кръстосан разпит, ако психиатърът на обвинението беше заявил, че е невменяем.

Но след това всичко рухна.

Компютърните файлове на „Джон Милтън и съдружници“ бяха представени в съда, но файлът „Предстоящи“, на който Кевин най-много държеше, го нямаше. Той продължи да настоява, че не са донесени всички файлове, и тогава, придружен от посочена от съда полицейска охрана, отиде в библиотеката на фирмата и сам се опита да изведе файловете на екрана. Но без резултат. Файлът липсваше. Дори вече не съществуваше и в справочника на компютъра.

— Те са го изтрили — заяви той. — Трябваше да го предположа.

Естествено, никой не му повярва, но той реши, че може да продължи нататък и без него.

В деня, когато бе даден ход на процеса, Тод Лънгън, друг помощник-областен прокурор, не много по-стар от Боб Маккензи, но значително по-приятен на външен вид, изложи тезата на обвинението. Кевин оприличи Лънгън на себе си, защото изглеждаше също толкова уверен и надменен като него. Той обеща да докаже, че това е просто дело, включващо съпруг, съпруга и убит мъж, когато съпругът е подозирал, че има любовна връзка със съпругата му, в резултат на която тя е забременяла от него. Лънгън подчерта, че след като Кевин е извършил хладнокръвно убийството, той е скалпил плоските си обяснения, надявайки се да го обявят за невменяем. На това се дължали и нелепите му твърдения, че е убил Джон Милтън при

самозащита. Отказът му сам да отиде да се прегледа при психиатър можел да се обясни с убеждението му, че всеки опитен лекар по душевни заболявания ще разбере, че той се преструва.

На свидетелската банка бяха призовани и Норма, и Джийн. И двете потвърдиха, че Мириам е споделяла с тях за ревността на Кевин към Джон Милтън. Разказаха и за това как той дори настоявал тя да махне детето, като научил, че е бременна. Обвинил я, че се люби с Джон Милтън, и заявил, че детето било от него. Описаха колко разстроена била Мириам и че всъщност се безпокояла за Кевин по този повод.

По време на кръстосания разпит Кевин се опита да накара двете жени да разкажат за Глория и Ричард Джафи, но не получи никаква подкрепа от тях, а когато заговори за Хелън Скоулфийлд и за нещата, които тя му бе казала, и двете заявиха, че нищо подобно не са чували от устата на Хелън. След това Лънгън отново разпита Джийн и тя каза, че Хелън била все още на психическо лечение в „Белвю“.

— Значи дори и да е казвала тези фантастични неща, ние трудно бихме могли да ги приемем за разумни — заключи Лънгън, после се обърна към съдебните заседатели и добави: — И положително господин Тейлър, блестящ млад адвокат, който наскоро спечели важно дело в една от съдебните зали тук, си дава сметка за това.

После бяха призовани Пол, Дейв и Тед. Всеки изтъкна добрия характер на Джон Милтън и благотворителната му дейност. И тримата разказаха за любовта му към юридическата професия и за всичко, което бе направил за тях и за съпругите им. Те подчертаха семейния характер на фирмата и разпалено отрекоха Джон Милтън да е бил женкар или да се е опитвал да прелъстява съпругите им. Всеки отправи критика към Кевин за неспособността му да вникне в характера на Джон Милтън и за недоверието в добрите му намерения.

Кевин съобщи, че няма да си направи труда да разпита никой от съдружниците като свидетели на противниковата страна, тъй като те ще лъжат независимо дали са положили клетва или не. Те били синове на Джон Милтън, синове на дявола, допълни той. Съдията удари чукчето си, за да прикани към тишина някои от публиката, които се разсмяха.

Дойде ред на обвинението да представи вещественото доказателство — кръста кинжал. Въпреки че Кевин не отрече да е

намушкал Джон Милтън с него, бе призован съдебен лекар да потвърди, че отпечатъците са негови. Бе изтъкнато, че Кевин е бил на мястото на престъплението и полицейските служители, които бяха дошли там, потвърдиха, че ръцете му са били изцапани с кръв и че той си признал, че е убил Джон Милтън, макар да отказал да отговаря на всякакви други въпроси.

Доволен, Лънгън приключи с изложението си.

Кевин трябваше сам да се изправи и да изложи своите доводи, но реши, че ще е по-добре първо да ги подкрепи с допълнително доказателство. Възнамеряваше да започне с Бевърли Морган. Когато обаче дойде време да започне защитата си, се оказа, че Бевърли Морган не била в състояние да се яви в съда. Лежала в безсъзнание в болница поради тежко алкохолно отравяне. Лекуващият я лекар не хранел големи надежди, че ще се оправи.

Тъй като друг заместник-областен прокурор — Тод Лънгън — представляваше държавата в спора, Кевин имаше право да призове за свидетел Боб Маккензи. Но когато той се яви, спомените му за тайната им среща бяха съвсем различни от тези на Кевин. Маккензи призна за притесненията на Кевин по отношение на адвокатската фирма на Джон Милтън и че според Кевин фирмата не се спирала пред нищо, за да оправдае клиента си, независимо колко виновен изглеждал той. Да, подчерта той, Кевин наистина отишъл да говори с него как да дискредитира фирмата.

— Но на мен ми стана ясно — допълни Маккензи, — че мотивът му е отмъщение. Той твърдеше, че съпругата му има любовна връзка с Джон Милтън.

Кевин не можеше да повярва на ушите си.

— Лъжец такъв! Никога не съм ви казвал такова нещо! — гневно заяви той.

Лънгън възрази срещу избухването на Кевин и съдията прие възражението му.

— Или ще продължите да разпитвате свидетеля, или ще го отпратя от свидетелското място.

— Но ваше благородие, той лъже.

— Това ще решат съдебните заседатели. Имате ли още въпроси към господин Маккензи?

— Да. Препоръчахте ли ми да се срещна с отец Рубън Винсънт?

— Да, препоръчах ви — отговори Маккензи.

— Така. Сега кажете, ако обичате, на съда защо ми го препоръчахте.

— Защото реших, че ще може да ви помогне. Той е дипломиран психиатър. Можеше да ви даде съвет и да ви помогне да намерите други начини да се справите с ревността си.

— Какво?

Маккензи го гледаше невъзмутим.

Кевин се обърна и погледна към залата, където седяха Пол Скоулфийлд, Тед Маккарти и Дейв Котайн. Стори му се, че се подсмиваха самодоволно. До тях бяха Норма, Джийн и Мириам. Норма и Джийн утешаваха Мириам. Тя изглеждаше толкова тъжна, колкото беше и на процеса срещу Лоуис Уилсън. Бършеше с опакото на ръката сълзите от бузите си.

За миг му се стори, че се намира на процеса срещу Лоуис Уилсън, и то в онзи момент, когато се готвеше да разпита малкото момиче. Можеше да го направи, можеше и да не го направи. Там ли се намираше? Да не би да сънуваше? Беше ли в състояние да върне времето?

Съдията прекъсна унеса му.

— Господин Тейлър?

Кевин погледна отново към Маккензи, който се усмихваше точно като съдружниците. Естествено, помисли си той, естествено!

— Трябваше да се досетя — разсмя се Кевин. — Трябваше да го осъзная. Ама че глупак излязох! Съвършен глупак, съвършена жертва, нали? Нали? — попита той Маккензи.

Дългурестият мъж метна крак връз крак и погледна към съдията за съдействие.

— Господин Тейлър? — обърна се съдията към него.

— Ваше благородие — заговори Кевин, докато се приближаваше към свидетелската банка и размахваше пръст пред Маккензи. — Господин Маккензи е част от това... Делата, които е губил... Сделките, които е правил...

Лънгън се изправи.

— Възраждам, ваше благородие.

— Приема се. Господин Тейлър, предупредих ви за приказките ви. Запазете си ги като последен аргумент, иначе ще ви наложа

наказание за оскърбление.

Кевин се спря и огледа лицата на съдебните заседатели. По повечето се четеше почуда и смущение. Някои изразяваха презрение. Той кимна и усети как прилив на поражението заля тялото му със силата на огромна океанска вълна. Но сигурно отец Винсънт, един свещеник... Той беше последната му надежда.

Призова го на свидетелското място.

Дребният възрастен човек изглеждаше много изискан в двуредното си сако и връзка. Приличаше повече на психиатър, отколкото на свещеник.

— Отец Винсънт, бихте ли разказали на съда съществото на разговора, засягащ Джон Милтън, който вие и аз проведохме?

— Съжалявам, но трябва да отклоня молбата ви на основание на привилегията за лекарската тайна — отвърна той.

— О, не, отец Винсънт. Можете да разкажете всичко. Аз се отказвам от тази привилегия.

Отец Винсънт погледна към съдията.

— Негово право е да постъпи така — каза съдията. — Продължавайте с показанията си.

Отец Винсънт поклати глава в знак на съчувствие.

— Добре тогава. — Той се обърна към съдебните заседатели. — Господин Тейлър дойде при мен по препоръка на Боб Маккензи. Проведох един сеанс с него, по време на който установих силен гняв и антагонизъм. Той ми довери желанието си да отмъсти на господин Джон Милтън, защото бил сигурен, че жена му забременяла от него. Намери благовидно обяснение на желанието си, като заяви, че господин Милтън бил зъл човек, дявол в човешки вид. Опитах се да му изтъкна, че това е просто прикритие за истинските му намерения, и да го накарам да разбере онова, което чувства, с надеждата той да се справи с гнева и подозренията си. Трябваше да имаме още сеанси. Но още същата вечер господин Тейлър ми се обади по телефона и ми съобщи, че е убил Джон Милтън. Беше изпаднал в истерия, но по мое мнение напълно съзнаваше какво е извършил.

— Не ме интересува психиатричното заключение на всичко това — прекъсна го рязко Кевин. — Дойдох да се срещна с вас в качеството ви на свещеник, на специалист по окултизма и дявола. Не се ли

считате за специалист по тези въпроси? Не сте ли правил научни изследвания върху тях?

— Научни изследвания за дявола? Ни най-малко.

— Но... нали ми дадохте Библия, която да покажа на господин Милтън като начин да установя дали настина е дявол или не?

Вместо да отговори, отец Винсънт се усмихна. Кевин почти се нахвърли върху него.

— А не ми ли дадохте също и кръст, който представляваше кинжал?

Отец Винсънт го изгледа, после обърна леко глава към съдебните заседатели.

— Нищо подобно. Тези твърдения са толкова нелепи, колкото вероятно са нелепи и за всички присъстващи.

Кевин почервения. Обърна се, за да погледне съдружниците. Усмивките им бяха станали по-широки, по-ясно изразени. Норма и Джийн се бяха навели към Мириам, която бе закрила лицето си с ръце. Погледна към Боб Маккензи — той като че ли направо се смееше.

— Дори и свещениците! Дори и свещениците! — извика Кевин и вдигна ръце към тавана. — И вие сте негов син, нали? — обърна се той към отец Винсънт. — Нали? — И се завъртя на пети. — Колко още има сред вас тук?

— Господин Тейлър! — Съдията удари с чукчето. Кевин се обърна към него и го посочи обвинително с пръст.

— И вие сте негов син. Всички сте негови синове. Толкова ли не разбирате? — изкрещя той към съдебните заседатели. — Всички те са негови синове.

Накрая се наложи Кевин да бъде усмирен, за да може обвинението да разпита отец Винсънт. Лънгън му показва Библията.

— Това е Библията, намерена в краката на Джон Милтън. Вече казахте, че не сте я давали на господин Тейлър за някаква си магьосническа проверка за дявол, така ли е?

— Да.

Лънгън отвори Библията.

— Всъщност бихте ли прочели на съдебните заседатели какво пише тук? — Той подаде книгата на отец Винсънт.

— „На Джон, за да го утешава всеки път, когато има нужда. Твой приятел, кардинал Томас.“

— Толкова за тази част от глупавите му твърдения — заяви Лънгън, като взе Библията и я върна на масата за веществени доказателства.

Кевин нямаше друг свидетел, нито нещо друго в своя защита и обвинението призова отново Пол Скоулфийлд, Дейв Котайн и Тед Маккарти, като поиска всеки един от тях да потвърди, че е видял кръста кинжал в апартамента на Джон Милтън още когато за първи път е влязъл там. Бил негов, донесъл го от едно от пътуванията си в Европа и както потвърдиха и тримата, много държал на него.

— Естествено, че отец Винсънт не е могъл да го даде на Кевин, за да го използва за убийството — допълни Пол Скоулфийлд.

В заключителната си реч Лънгън потвърди, че Кевин Тейлър, доказан успяващ адвокат по криминални дела, е извършил хладнокръвно, предумишлено убийство и след това е съчинил тази безразсъдна история за дявола, за да накара съдебните заседатели да решат, че е душевноболен, за да може да се измъкне безнаказано.

— Като адвокат, той владее най-находчивите и подмолни техники. Обаче — заключи Лънгън — тези съдебни заседатели тук няма да се объркат. — Той посочи към Кевин. — Кевин Тейлър, обладан от налудничава ревност към способен, жизнерадостен възрастен мъж, е измислил интрига срещу този човек и се обвинява в убийство. Това е случай, в който един умен адвокат няма да може да манипулира истината.

Съдебните заседатели изразиха същото мнение. Кевин беше обвинен в предумишлено убийство и осъден на затвор от двайсет и пет години до живот.

ЕПИЛОГ

Той се движеше като в мъгла. Отначало никой не му досаждаше; всъщност никой не разговаряше с него. Мина му през ума, че може би е станал невидим или пък изобщо не се намира тук, в най-строгото охранявания затвор в северните покрайнини на Ню Йорк.

На третия ден Мириам дойде на свиждане, но повечето време двамата само се гледаха. Тя като че ли беше някъде на хиляди километри оттук, а когато кажеше нещо, някои от думите ѝ се губеха като на повреден телевизор. Единственото, което си спомняше от разговора им, бяха откъслечни фрази: „И твоите, и моите родители... Опитах се да посвирия на пианото... Хелън се върна.“

— Нали е чудесно — отбеляза тя накрая, — че Джон Милтън е открил попечителски фонд за детето ни? Същото е направил и за малкия Джафи, както и за Тед и Джийн и за Норма и Дейв. А Пол и Хелън смятат да си осиновят дете.

Естествено, тя още е бременна. И нямаше причина да не е. Разбра го едва сега. Разбра, че за нея беше вече много късно.

— Не искам родителите ми да взимат детето — продума той най-накрая.

— Да взимат детето ли? — Тя се усмихна смутено. — Кое дете, Кевин?

— Неговото — отвърна ѝ.

— О, не, не почвай пак — заклати тя глава. — Надявах се, че сега, когато всичко свърши, ще престанеш да говориш такива неща.

— Да, свърши. Но повтарям, не искам родителите ми да отгледат това дете.

— Добре, няма. — Дори не се опита да потисне гнева си. — Защо пък те трябва да го отглеждат?

— Не би трябвало. Нито твоите.

— Аз ще си отгледам нашето дете.

Той поклати глава.

— Опитвах всичко, Мириам. В крайна сметка го направих заради теб, за да те спася. Ще дойде един момент, един последен момент, малко преди края, когато ще осъзнаеш всичко и ще се сетиш за мен и ако тогава си все още в състояние, ще закрещиш името ми. Аз ще те чуя, но няма да мога да направя нищо.

— Не издържам, Кевин. Достатъчно мъчително ми е да идвам тук, за да изтърпя и тези приказки. Ако не престанеш да говориш за това, няма да идвам повече, разбра ли?

— Вече няма никакво значение. Твърде късно е — отвърна той.

Тя скочи от стола.

— Тръгвам си. Ако искаш пак да дойда, пиши ми и обещавай, че няма да подхващаш тази тема — каза тя и тръгна да си върви.

— Мириам!

Тя се обърна.

— Питай ги къде е картината на Хелън и иди да се вгледаш в нея, ако не са я унищожили. Вгледай се внимателно в нея.

— Не е унищожена. Продадена е. Боб Маккензи я купи. Той харесва неща от този род.

Кевин се разсмя. Всъщност налудничавият тон на смеха му я пришпори веднага да си тръгне.

Останалото време той прекара в опити да проумее нещата. Как се стигна дотам, че смъртта на Джон Милтън изпълни всяка тяхна цел? Той разкри кой всъщност беше Джон Милтън и как действа фирмата. Но какво можеше да направи с тази информация? Да я даде на Боб Маккензи, а после, ако не останеше доволен, да я предостави на друг заместник-областен прокурор или на самия областен прокурор? Но как можеше да разбере кой е повлиян от него и кой не е? Той не можеше да принуди Мириам да направи аборт, а и тя не вярваше нито дума от това, което ѝ говореше. Дори и да бе я отвел другаде, бебето пак щеше да я погуби. И детето на Джон Милтън пак щеше да се роди.

Никой не повярва на фактите, които бе научил, и той не можа да направи нищо, за да ги убеди, но тогава защо го бяха манипулирали да убие Джон Милтън?

Отговорите дойдоха след няколко дни. Седеше в столовата на самообслужване и механично предъвкваше яденето си, оставяйки глух и сънлив за всички звуци и гледки около себе си.

Изведнъж почувства близкото присъствие на мъже; двама — единият отляво, другият отдясно — застанаха плътно до раменете му, а други двама или повече се изправиха точно пред него. За мъжете от двете му страни имаше смътен спомен отпреди. Беше забелязал, че всеки път, когато погледът му случайно паднеше върху тях, те го зяпаха и нагло му се хилеха и той бързо извъръщаше глава. Само че сега и тях не можа да различи от другите — всички имаха един и същ размазан образ.

— Ей, здрасти! — заговори мъжът отдясно; устните му се разтеглиха в похотлива усмивка, която разкри зеленикавожълтите му зъби.

— Май вече си самотник, а? — рече другият от лявата му страна и сложи ръка върху лявото му бедро.

Кевин понечи да стане, но затворникът, който стоеше точно зад него, притисна крака в гърба му. Почувства също и ерекцията на мъжа. Стомахът му се разбунтува от отвращение. Идеше му да закрещи, но малката група затворници, която започна да се тълпи около него от всички страни, препречи пътя към непосредственото му избавление.

После петима или шестима от изправените пред него мъже се разделиха и затворникът, който седеше срещу него, бързо скочи на крака и отстъпи мястото си на приближилия се висок, мускулист чернокож. Бицепсите издуваха ръкавите му, мускулите на врата опъваха силно гладката му, тънка кожа. Изглеждаше непобедим, закоравял, човек, създаден от системата, закален и приспособен към нея. Имаше живи черни очи, чието бяло беше чисто и искрящо като току-що издоено мляко.

Той се усмихна и мъжете наоколо също се усмихнаха. Сякаш всички черпеха енергията и жизнената си сила от него.

— Здравейте, господин Тейлър! — каза той. Кевин кимна. — Чакахме ви.

— Мен? — Гласът му прозвуча дрезгаво.

Усмивките на лицата на затворниците се разшириха.

— Или някой точно като вас.

— О! — Кевин отмести поглед към мъжа отдясно, после към мъжа отляво. Значи щяха да го предават от ръка на ръка като проститутка.

— О, не, не, господин Тейлър — продължи чернокожият.

— Грешите. Не сте тук за това. Те могат да си го получат по всяко време от всеки друг — допълни той и мъжът отляво мигом издърпа ръката си от бедрото на Кевин. Мъжете от двете му страни също се отместиха и вече не се притискаха в раменете му, а мъжът зад гърба му отстъпи крачка назад.

Кевин изпусна въздишка на облекчение.

— Не, вие сте много по-важен от това, господин Тейлър.

— Така ли?

— Да, господине. Видите ли, господин Тейлър, всеки от нас се намира тук по скалъпено обвинение, точно като вас. — Тълпата около него се разсмя и всички сведоха засмените си лица към Кевин. — Всеки от нас попадна на противен адвокат.

— Неколцина от затворниците закимаха гневно. — Затова ни е необходимо да подадем жалба.

— Какво?

— Да, господине, добре ме чухте. Е, иронията е там, че тук имаме една от най-добрите юридически библиотеки, само че не притежаваме вашите умения и знания. Но... — той се облегна назад и постави огромните си длани върху масата — ето, че най-сетне дойдохте и ще ни помогнете... ще помогнете на всеки от нас, а дотогава всеки ще ви знае като „господин Тейлър“ и ще се отнася с уважение към вас. Нали така, момчета?

Всички закимаха.

— Тъй. Не е лошо, още щом се наобядвате, да се надигнете и идете в библиотеката да се срещнете със Скрач^[1]. Той е затворник, който работи като главен библиотекар и очаква помощ от вас, господин Тейлър. Вие със Скрач... ах, вие двамата ще бъдете същински сиамски близнаци.

Отново се разнесе общ смях.

— Вие просто идете там и Скрач ще ви каже откъде да почнете и първо на кого да помогнете. Разбрахте ли, господин Тейлър?

Всички се приведоха към него и го загледаха, без да помръдват.

— Да — отвърна той. — Най-накрая разбрах.

— Това е добре, господин Тейлър, добре е. — Чернокожият стана. — Пратете поздрави на Скрач от мен. — Намигна му и тълпата се раздели, за да му направи път; едни го последваха, другите се

пръснаха наляво и надясно и накрая Кевин отново остана сам на масата.

Това означаваше да поеме ролята на Ричард Джафи, помисли си той. Точно това е имал предвид Пол Скоулфийлд, когато за първи път дойде при него и му каза, че се е освободило място в „Джон Милтън и съдружници“. Хелън Скоулфийлд излезе права — Ричард Джафи е имал съвест и е предпочел да умре, отколкото да се съюзи с дявола.

Отец Винсънт също не го е лъгал. Дяволът е лоялен към последователите си и ги защитава.

Той се изправи. Стори му се, че всички в стола спряха да се хранят, за да го проследят с поглед, докато излизаше, дори и надзирателите. Той вървеше като човек на път към гилотината. Бързината, с която щеше да падне острието, зависеше изцяло от собствената му смелост и собствената му съвест. Но точно в този момент той нямаше храбростта да ги поощри.

И това беше жалкото. Чувстваше се като Сизиф от гръцката митология, наказан завинаги да търкаля по един хълм в подземното царство голям камък, който всеки път, малко преди да стигне върха, се търкулвал обратно. Той обаче щеше да продължи напред, вярвайки, че всякаквото съществуване е по-добро от никаквото.

Но дали е така?

Вече знаеше какво го очаква, докато вървеше по коридора към библиотеката. А може би винаги е знаел. Дяволът, който се спотайваше в сърцето му, е забулвал това познание, но то винаги си е било там.

Време е да махна булото и да се изправя пред истината, заключи наум той.

Влезе в библиотеката. Беше внушителна за затворническа библиотека.

И беше тихо в нея, както трябва да бъде в една библиотека. Една врата на добре осветеното помещение се отвори и към него бавно запристъпва пазителят на книгите.

Скрач.

Усмиваше се. Бил е сигурен, че Кевин ще дойде. Разбира се, че е бил сигурен.

Докато се приближаваше, лицето му ставаше все по-познато и по-познато и най-накрая мъжът застана пред него.

И Кевин още веднъж погледна в изключително обаятелните, бащински очи на Джон Милтън.

[1] Скрач (англ.) — дяволът, сатаната. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.